

СЮЗЪН ДЖОНСЪН ДЕТЕ НА ПОРОКА

Част 2 от „Сейнт Джон-Дюра“

Превод от английски: Емилия Желязкова, —

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Февруари 1800

— Остани още малко. Дори не се е съмнало. Ще събудя дамите.

— Не мога. Трябва да тръгвам. — Широкоплещестият Бо Сейнт Джон си облече палтото и за миг остана да погледа спящата танцьорка от балетната трупа. Девойката толкова добре го беше забавлявала през последните няколко дни. Стройното ѝ разцъфнало тяло беше само отчасти покрито от чаршафа, а леглото с пурпурен балдахин бе само на няколко крачки от мъжа. — Но пък страшно се изкушавам да остана, Албингтън — прошепна той. Очите му бяха притъмнели и полуотворени, а спомените от нощта разпалваха кръвта му.

— Кой ден е днес? — Извади емайлиран часовник от джоба на жилетката си и погледна цветния циферблат.

— Неделя, първи.

— Сигурен ли си? — Той рязко вдигна глава и леко свъси вежди.

— Напълно. Утре си получавам заплатата. Никога не го забравям дори и когато такава първокласна мръсница топли леглото ми. Младият маркиз Албингтън се надвеси напред от стола, пресегна се през масата за карти и взе бутилка вино. — По този повод ще пийна — ухили се той и напълни чаша с превъзходно рубинено бордо.

— Боже — забърза се граф Рошфор и започна да си закопчава жилетката. — Мислех, че е събота.

— Да не си пропуснал някакъв ангажимент?

— Рождения ден на сестра ми — кимна Бо с гримаса и сръчно завърза финото си ленено шалче на приличен възел. — Херцогът ще ми откъсне главата. Маман толкова държи на рождения дни.

— На твоето място веднага бих хукнал — леко подсвирна светлокосият мъж. — И без това си се запътил за Неапол. Тръгни рано.

— Обещах на Нел да я заведа у мадам Ла Клерк. Къде, по дяволите, са ми ботушите?

— Там, където пламенната госпожица Гамбета ги захвърли, след като те разсъблече. До вратата, предполагам.

Бо си спомни колко нетърпелива се беше оказала младата дама и се усмихна, докато се оглеждаше в полумрака около вратата в апартамента на Албингтън.

— Ама наистина е ненаситна тази госпожица. Кажй й, че ще я потърся, когато се върна.

— Ако все още е на разположение. Монти си я е набелязал за по-постоянно. Винаги обаче можеш да й купиш разни неща от улица „Полумесец“, преди да си тръгнеш, и това ще е гаранция, че ще иска пак да бъде с теб, щом се върнеш.

— Няма да стане — прошепна най-големият син на херцог Сет и тръгна към вратата, за да си вземе ботушите, които се показваха изпод смачканата синя рокля от коприна, която госпожица Гамбета набързо беше съблякла. — Не издокарвам такива като нея. — А и нямаше нужда, при положение че цялото лондонско женско население беше лудо по него.

След малко той се появи с ботуши и прилично облечен, като се има предвид, че нямаше прислужник, който да му донесе дрехите, но младият мъж вече имаше опит с обличането след нощите, прекарани в будоара на някоя дама. Трябваше обаче да използва услугите на бръснар, реши той, като се погледна в осветеното от свещи огледало. Лицето му беше покрито с набола тъмна брада.

— Погрижи се... ъ-ъ... — извади той няколко банкноти от джоба си и ги сложи на масата.

— Мариана — услужливо подсказа приятелят му.

— Мариана да получи това заедно със сърдечните ми благодарности — усмихна се Бо. — Наистина си я бива.

— Сигурно я бива, щом заради нея си забравил за рождения ден на сестра ти — шеговито му напомни Чарлс Албингтън.

— Наистина може да обвие врата си с крака — ухили се Бо.

— Не се и съмнявам.

Игриви пламъчета проблясваха в очите на Бо Сейнт Джон.

— Струва си заради такова нещо да изтърпиш едно конско от херцога.

— Това изглежда не ти се отразява на настроението — весело отбеляза Албингтън. — Мисли си за кукличката, докато папа ти пили на главата.

— Просто трябва да си дам вид, че се разкайвам, докато ме разпъва на кръст, задето съм разстроил маман. На Нел не ѝ пука, стига да си получи новите тоалети от мадам Ла Клерк.

— Пораснала ли е вече за всички тия финтифлюшки?

— О, не, само на тринайсет е, но харесва много помпозни дрехи — сви рамене Бо. — А аз обещах да ѝ ги купя.

— Не след дълго ще ти се наложи да пазиш сестра си от женкари като нас.

— Не и Нел. Тя може да се погрижи за себе си. Иска сама да се справя с всичко — като маман едно време.

— Може би аз самият ще се ожена за нея — шеговито подметна маркиз Албингтън. — Винаги съм искал жена ми с всичко да се справя.

— В такъв случай ще трябва да престанеш да скиташ по жени.

Маркизът се ококори. Сега времената позволяваха голяма свобода на мъжете, било то женени или не. Верността изобщо не се поставяше като условие.

— Тя ми е сестра, Чарли — тихо възрази граф Рошфор с ръка на резето. — Различна е.

След това тихо предупреждение той си тръгна.

По-късно същата сутрин, по същото време, когато бабата на Бо здраво му триеше сол на главата, Сирина Блайд също търпеше передното конско от работодателята си госпожа Тодъм.

— Изрично те предупредих да свеждаш поглед, когато минаваш по коридорите на долния етаж, и да не разговаряш с никого, освен ако някой от семейството пряко не ти зададе въпрос. Ще го отречеш ли?

— Не, госпожо — тихо изрече Сирина и сви юмруци, за да се съдържи да не удари по лицето злобната и надута жена, седнала срещу нея.

— Въпреки това обаче Невил ми събщи, че тази сутрин не само си го зяпала безсрамно, но си проявила и наглостта да му направиш комплимент за външността. И то на празник! Няма да търпя подобно нещо! Няма да търпя да въртиш женските си номера пред невинния ми млад син! Ясно ли се изразих, Блайд? — Двойната ѝ брадичка се тресеше от възмущение.

— Да, госпожо. — Нямахме смисъл да се защитава пред преданата майка на Невил. Единственият ѝ син беше несъгрешим, а каквото си беше мазен и лъжлив, нарочно беше измислил тази лъжа, за да може още повече да ѝ създаде проблеми в домакинството. Тя се бореше срещу нежеланото му ухажване вече цял месец, откакто позорно го бяха изгонили от Кеймбридж. „Мога да направя така, че да те уволнят без препоръка“ — беше я заплашил сутринта, когато я хвана да слиза на долния етаж, за да занесе нови пера за класната стая, и я беше притиснал с мекото си и дундесто тяло. „Или пък да направя така, че животът ти да се подобри“, мазно беше добавил с кисел дъх на вино от предишната вечер. „Губиш си времето, като учиш двете ми глупави сестри. Аз мога да те направя дама.“

Тя се беше престорила на невинно ужасена и се беше изплъзнала изпод ръката му, без да си позволи да се разправи с него така, както тя си знае. Повече би ѝ се искало да го повали със силен удар с коляно по слабините, но пък тогава със сигурност щяха да я изхвърлят на улицата, а тя отчаяно се нуждаеше от работата си като гувернантка. С всеки изминат ден обаче задявките му зачестяваха и докато смирено си стоеше пред злия език на госпожа Тодъм, Сирина се чудеше колко ли дълго щеше да може да отблъсква похотливите предложения на Невил Тодъм.

— Не ме интересува как се държат аристократите — казваше госпожа Тодъм и добродетелно подсмърчаше, — буржоазията има по-строг морал и няма да търпя да разваляш Невил с разюзданите си и скандални маниери. — После следваше познатото злобно очерняне на семейството ѝ. Госпожа Тодъм не пропускаше да ѝ напомни, че баща ѝ, виконт Амбърсън, е пропилял на комар състоянието си и семейното имение Фолуд, преди да умре. — Не искам отново да ми се налага да ти напомням за положението ти, Блайд. Слугите трябва да се виждат, а не да се чуват.

— Да, госпожо — повтори тя с нетърпимо, но необходимо смирение.

Вече четири години бяха изминали от смъртта на овдовелия ѝ баща, четири ужасни години, с изключение на малкия лъч на радост, когато Джулия Кастели и баща ѝ бяха дошли миналата есен, за да опишат платната на господин Тодъм и ѝ бяха предложили приятелството си.

— В бъдеще ще стоиш в класната стая, докато не бъдеш повикана — рязко ѝ заяви госпожа Тодъм. Малките ѝ очички, потънали в пищни дипли плът, се присвиха и станаха като цепки, които мереха Сирина от горе до долу с вледеняващ и отровен поглед. — Така ще предпазя скъпото си момче от нечистите ти помисли. А сега се връщай горе. — После съпругата на богатия собственик на леярна я освободи с кимване и посегна към чашата си с горещ шоколад.

Сирина потръпна на излизане от стаята — не беше сигурна дали беше от напрежение или умора. Вече направо не издържаше на унизителното си положение, на постоянния строг режим, на нестихващото преследване на Невил. Накрая разтвори юмрук и се почувства изцедена. Очите ѝ смъдяха от сълзите, когато застана в мрачния коридор, който свързваше салона за закуска със стълбището за прислугата. Пое си дълбоко въздух и се опита да потисне силното желание да заплаче. Нямахше да допусне да рухне. Сълзите нямаше да ѝ донесат избавление, нито пък самосъжалението, повтори си тя за стотен път, откакто беше постъпила на работа при семейство Тодъм. Беше издържала четири години и щеше да изкара още малко. До юли щеше да има достатъчно спестени пари, за да си плати за обучението в Художествената академия във Флоренция. А с парите за пътуването, които Джулия ѝ беше изпратила наскоро, мечтата ѝ да напусне семейство Тодъм скоро щеше да се превърне в действителност.

„Пет месеца ми остават само“ — мислеше си тя и с нетърпение очакваше деня, в който щеше да получи свободата си. След толкова мъчителни години търпението ѝ щеше да стигне само за няколко месеца. Тази мисъл я крепеше, като изкачваше многобройните стълби до етажа с класата стая.

— Защо идваш толкова късно? — изропта Хана Тодъм, когато Сирина влезе. — И не носиш никакви пера!

— Мама казва, че е мързелива и за нищо не става — рязко осведоми по-голямата ѝ сестра с грачещ глас, досущ като този на майка ѝ. — Едно нещо не може да свърши както трябва.

Двете ученички на Сирина бяха умалени копия на грозната си и дебела майка, а маниерниченето им по нищо не отстъпваше на нейното, независимо че бяха млади. Макар едната да беше на дванадесет, а другата на четиринадесет години, вече ги готвеха да влязат в обществото, където парите на баща им щяха да им осигурят

видни съпрузи. Суетни, надути и горди с богатството си, те трудно се поддаваха на обучение, а неуспехите им при овладяването на френския, рисуването и музиката отдаваха на некадърността на Сирина.

— Хайде да извадим книгите с френските кройки и да поупражним списъка с модни термини — предложи Сирина, която знаеше, че на момичетата това ще им хареса много повече от уроците по вероучение. В сегашното си лошо настроение не беше в състояние да издържи цяла сутрин на апатията и мрачната им липса на интерес.

— Може ли да ядем шоколадови бонбони, докато учим? — не я оставяше на мира Каролайн, която много добре съзнаваше, че Сирина не е в добро настроение, и се възползваше от ситуацията.

Сирина се поколеба. Бонбоните бяха строго забранени, защото госпожа Тодъм се опитваше да превърне дъщерите си в стройни красавици — задача, която би стреснала и най-големия оптимист.

— Ще кажа на мама, че ти си ги изяла, ако не ни разрешиш да си вземем — предупреди я Каролайн.

— Вземайте каквото си поискате — леко въздъхна Сирина, неподготвена за още един сблъсък със злонамерените момичета, а може би и изплашена от заплахата на Каролайн. Преди две седмици, когато пак те бяха изяли всички сладкиши и бяха натопили нея, майка им цели два дни не ѝ даде да яде. Колкото и безвкусна и недостатъчна да беше храната ѝ, Сирина не искаше отново да я оставят да гладува. Тази сутрин още не беше закувала.

— В такъв случай намери бонбоните, Каролайн — каза Сирина с примирен глас. — Хана, извади последната книга с кройки с жълтата муселинена рокля на корицата, а аз ще кажа на прислужницата, че искаме шоколад и препечени филийки.

— Аз пък искам гъста сметана — каза Каролайн.

— Бита — добави Хана. — Искам две чаши.

— Добре. — Сирина излезе, за да потърси прислужницата, която обикновено намираще заспала в съседната шивалня. И пържен слон с щраусови яйца в момента да ѝ бяха поискали момичетата, щеше да се съгласи да ги поръча. След това, което беше преживяла с Невил и госпожа Тодъм, вече не ѝ бяха останали сили да се съпротивлява.

Двамата мъже, които седяха в кабинета на имението Сет, толкова много си приличаха, че в обществото ги наричаха Светата двойца. Двамата отдавна бяха станали център на вниманието на всички красавици с високите си и мускулести фигури и тъмните модно подстригани коси, а очебийната им и чувствена красота се засенчваше само от чара им.

Всеки път, когато отиде на някое светско събиране или в клуб, всички се обръщаха след тях. Греховно красиви и отявлени грешници, те нямаха равни в разврата. Мъжете, които ги познаваха, бяха склонни да се оплакват за несправедливостта, с която съдбата толкова щедро ги беше засипала с физически преимущества, но дамите бяха благодарни единствено за красотата и сексуалните им подвизи.

Макар че херцог Сет се беше отказал от разюздания начин на живот след брака си с млада шотландка, неговият многообичан син, плод на младежка любов, беше наследил... е само една от многобройните титли на баща си, но и овакantenото му място на пръв лондонски женкар. И подобно на баща си едно време, Бо Сейнт Джон беше повече от склонен да послужи на всички нетърпеливи дами, желаещи да споделят леглото му.

— Не очаквам да се откажеш от младежките си удоволствия — правдиво отбелязваше херцог Сет и наблюдаваше най-големия си син през разхвърляното си бюро с тон по-скоро спокоен, отколкото назидателен, — освен в редките случаи на семейни тържества, когато майка ти държи да си дойдеш вкъщи. Ще се извиниш и няма да й казваш истината.

— Разбира се. — Бо неловко се размърда на стола. Знаеше, че независимо от сдържания тон, волята на баща му трябваше да се зачита. — Беше просто нелепа грешка.

Синджън бегло се усмихна.

— Ако съм знаел, че госпожица Гамбета толкова те е пленила, щях да изпратя Дейвид да ти напомни кое време е.

— Ти познаваш госпожица Гамбета?

— Виждал съм я на сцената — за миг Синджън сведе тъмния си поглед — и на ергенското събиране на Фарли миналата есен.

Бо се понадигна на стола и изведнъж погледът му стана пронизателен.

— Беше ли с нея? — Баща му е бил много млад, когато Бо се е родил, а сега на четиридесет и една — все още беше обект на много женски блянове. Бо ясно си даваше сметка за интереса, който дамите проявяваха към него.

— Да не би да подушвам ревност? — По сините очи на Синджън личеше, че е развеселен. — Един съвет от мене. Тръгни утре за Неапол. Госпожица Гамбета няма да чезне по теб.

— Ама беше ли с нея? — По тона на Бо личеше изостреното му любопитство. Ергенското събиране на Фарли със седмици беше подхранвало клюкарските страсти на любителите на скандали. Носеха се слухове, че на един мъж се паднали по три жени.

— Би трябвало да проявяваш повече зрелост — спокойно отвърна баща му. — Аз съм старомодно влюбен в майка ти. Но госпожица Гамбета притежава изключителни акробатични умения — с усмивка добави Синджън. — Надявам се, че ти е било приятно.

— Неимоверно. — Бо се облегна на стола с унила усмивка.

— В този случай необходимото неискрено извинение пред майка ти ще ти е за назидание — тихо отбеляза Синджън. — Макар че ти предлагам първо да се изкъпеш и преоблечеш. Парфюмът на госпожица Гамбета е доста остър. Очевидно в любовната ви игра е липсвала вана.

Бо по момчешки се ухили.

— Само снощи. Нямах време.

— Ясно — добродушно каза херцогът. — Ще кажа на майка ти, че ще слезеш на закуска. А ти да скалъпиш подходяща история, с която да обясниш отсъствието си на рождения ден на сестра ти. — Синджън стана и погледна часовника. Слава богу, беше изпълнил задълженията си на строг баща. — Очаквам те долу след час.

— Слушам, господине. — Бо бързо се изправи, доволен, че разпитът беше свършил. — Благодаря, господине.

— Между другото... не води госпожица Гамбета с теб в Италия.

— Няма, господине. И през ум не ми беше минавало.

Херцогът леко повдигна вежди.

— Много съм облекчен.

— Не вземам жени на борда на кораба си при дълги пътувания. На човек му доскучава.

— Разбирам.

— Не можеш да се отървеш от тях насред океана.

— Нещо, което не трябва да се допуска — учтиво се съгласи херцогът. — Дейвис ми стяга багажа за вилата в Неапол — отбеляза той и остави за по-късно обсъждането на деловите въпроси. — Ще го закара до Доувър довечера. Кога заминаваш?

— Утре след обяд.

— Откриха ли те от външно министерство?

— Лорд Пърси ме посети. Интересуват се от нарежданията на чуждестранните посланици в Неапол. Сега, когато французите се разкарват насам-натам из Италия, целият сицилиански двор се преобразува. Бих могъл да се сдобия с някоя полезна информация.

— Не се излагай на опасност. Неапол гъмжи от шпиони, убийци и наемници.

Бо сви рамене.

— Повече ме интересува да видя дали именията ни са оцелели на френското изземване и цялата разруха на революцията. Но ако чуя нещо важно за плановете на Наполеон, ще ти изпратя информацията. Господи, наистина усещам нейния парфюм — изведнъж отбеляза Бо и поднесе измачкания маншет на ризата към носа си. — Крайно време е да се изкъпя.

След като синът му излезе, Синджън за миг застана на прозореца с поглед към съсухрената зимна градина, която се простираше надолу към Темза. Госпожица Гамбета имаше за цел да си хване съпруг-аристократ като братовчедка си, новата маркиза Уейхаус. И макар че семейство Колтран нямаше нищо против радушно да приеме актриса в семейството си, той изпита облекчение, като разбра, че продължителните срещи на Бо с младата балерина нямат нищо общо с любовта.

Извинението и обяснението на Бо бяха учтиво приети от майка му, тъй като тя не беше изпуснала нищо от последните слухове за заварения ѝ син. Слугата на Албингтън беше обсъждал балерините със сестра си, която беше камериерка на свекървата на Челси, вдовицата херцогиня Сет. А вчера по време на чая херцогинята беше разказала на Челси не само за връзката на госпожица Гамбета с Бо, но и за надеждите ѝ да стане член на семейство Сейнт Джон.

Макар че самата Челси се беше присъединила към семейството по крайно необичаен начин, след като изслуша подробностите, споделени от свекървата ѝ, тя остана с впечатлението, че госпожица Гамбета по-скоро желае да спечели титлата, отколкото любовта на Бо. Романтичка по душа, тя предпочиташе завареният ѝ син да се ожени по любов.

— Оставихме ти голямо парче от тортата — каза Нел на Бо в мига, в който той приключи с извиненията. — Сега ли да го донесат или след като ти покажа книгите с роклите, които искам от мадам Ла Клерк?

— Остави Бо първо да свърши със закуската си — предложи майка ѝ.

— Изпусна най-хубавия сладолед — каза най-малката му сестра Сали. — Бас хващам, че те е яд. — На пет години предпочитанията ѝ определено бяха по-различни от тези на брат ѝ.

— Бо не обича сладолед, Сали. Единственото нещо, което го интересува, са конете. — Съвсем наскоро навършил десет, Джак беше изцяло погълнат от конете.

Долната устничка на Сали затрепери:

— Ама той също обича сладолед!

— Сега наистина ми се иска да си хапна малко сладолед — учтиво каза Бо и се усмихна на сестричката си.

— Нищо не остана — бързо се намеси Нел. — Вече готов ли си? Мама каза, че може да ми купиш виолетова рокля.

Синджън учудено вдигна поглед към жена си през масата за закуска.

— Тя използва роклите за игра, Синджън. Не се безпокой.

— Напротив — запротестира Нел. — Ти ще ме заведеш някъде с роклята ми от мадам Ла Клерк, нали, Бо?

Бо бързо поглеждаше ту баща си, ту мащехата си. След като ставаше дума за приличие, виолетовото по-скоро подходеше на куртизанки, отколкото на млади госпожици.

— Ще видим къде ще ходим — дипломатично отвърна той.

— На някое модно място.

— Може би ще се хареса на момчетата на алеята за езда — предложи Бо.

— Чудесно! — За Нел, която беше по-добра жокейка от много професионалисти, да покаже роклята си на приятелите жокеи беше като сбъднат сън.

— Рано сутринта — прошепна Синджън с глас, предназначен само за слуха на Бо.

Бо кимна в знак, че го е чул.

— Искаш ли да дойдеш с нас при модистката, Сали? — предложи той.

— Бо! — нададе рев Нел. — Това си е мой подарък за рождения ден. Тя ще мрънка и ще създава главоболие и ще се вре във всичко... Е, добре — прошепна тя, забелязала строгото изражение на майка си, — може да дойде с нас. Но ѝ забранявам да плаче.

— Няма да плача — радостно обеща Сали, а русите ѝ къдрици заподскачаха, докато въртеше глава. — За нищо на света.

— Можеш да седнеш в скута ми — каза Бо — и двамата ще помогнем на Нел да си избере роклите.

ВТОРА ГЛАВА

Нещо определено неприсъщо за най-отявления лондонски женкар, помисли си мадам Ла Клерк на следващата сутрин, когато Бо Сейнт Джон се изтегна на розовия ѝ диван с къдрички. На коленете на младия мъж седеше малката му сестричка. Най-търсената лондонска модистка никога не беше виждала в пробните си граф Рошфор без любовница. Той беше един от най-добрите ѝ клиенти. Обикновено небрежен и скандален, с чувствено излъчване към кипреците се пред него любовници, днес той се проявяваше като нежен и добър брат на сестрите си. Тях също ги задиряше, но без обичайното си нахалство. Независимо дали купуваше за сестра или за любовница, Сейнт Джон беше изключително щедър. Напазарува дузина рокли за младата госпожица Жизел, без изобщо да постави под въпрос избора ѝ на платове, които бяха очевидно неподходящи за нея, без изобщо да попита за цената. А когато детето на коленете му започна да проявява нетърпение, той му позволи да разгърне един безценен топ китайска коприна, за да се позабавлява, а след като малко късно беше забелязал недоволството на мадам Ла Клерк, небрежно подхвърли:

— Изпрати коприната на Сали заедно с роклите. Може би майка ми ще намери начин да я оползотвори.

Без да се броят миговете, когато сърцето ѝ беше свито от страх да не загуби значителна сума заради някаква детска прищявка, в края на краищата сутринта се беше оказала изключително финансово благоприятна за първата лондонска модистка. А и посещението на Бо ѝ беше предоставило чудесната възможност сладко да си поклюкарства. Повечето дами, които редовно посещаваха салона ѝ, проявяваха неистов интерес към всеки слух, отнасящ се до прословутия Бо Сейнт Джон. Какво каза? Как изглеждаше? С кого беше? Така ли, казваха те ококорени, когато ги уведомяваше. Разказът за най-отявления лондонски женкар, дошъл с малките си сестри, щеше да се харчи като топъл хляб.

След като приключи с братските си задължения, Бо прекара още няколко часа с родителите си, за да обсъдят конете, които щеше да прибере от Неапол, ако животните бяха оцелели при френската окупация и прокралските сражения. Конюшните в провинциалната им вила бяха като преходна станция за чистокръвните животни, които внасяха от Тунис, място за почивка, преди да ги изпратят вкъщи за състезания в Йоркшир.

— Поне няма да ти се наложи да се тревожиш много за френската флота — каза баща му.

— Каква френска флота — ухили се Бо, като си спомни как Нелсъновата победа при Абукир миналата година направо беше разгромила френската флота. А това, което беше останало от нея, сега плахо се командваше от Брюи, в момента под английска блокада в Брест.

— Наемниците обаче винаги представляват опасност — напомни майка му.

— Сигурно ще мога да се справя с тях.

— Бери ли ще е капитан на „Сирена“? — Седнал до жена си на мекия диван, Синджън хвана Челси за ръка.

Бо кимна.

— Добре — каза баща му, доволен, че синът му щеше да пътува с най-добрия капитан в Англия. — Няма да има проблеми с Бери, скъпа — обърна се той към жена си, а после към Бо. — Въръжен си, нали?

— Десет оръдия. Миналата седмица сложихме още четири.

— Не ми харесва тази работа. — Челси леко свъси вежди. — Толкова ли е наложително това пътуване?

— Можеш да изчакаш — вметна Синджън. — В Неапол все още цари беззаконие. Ако конете са оцелели, там могат да си починат за неопределено време.

— След като Наполеон се измъкна от блокадата и се върна във Франция, говори се, че може пак да окупира Италия. Искан ми се, ако е възможно, да си прибера конете. Независимо какво става там — продължи Бо, — аз искам да замина. Просто искам малко да се позабавлявам.

— Без балетната трупа — хитро отбеляза Синджън.

— И госпожица Гамбета — с усмивка добави Челси.

— Нищо ли не убягва на светските матрони? — попита Бо, без изобщо да се е засегнал. — Кажете ми, маман, за какво си клюкарствате на чай? Вероятно знаете дали Монти ще спечели сърцето на красивата госпожица Гамбета. Сигурен съм, че би желал да научи.

— А аз подочувам — каза Челси, — че мис Гамбета се е засилила да хваща граф.

— Не мен, надявам се.

— Опасявам се, че точно теб.

Бо учудено ахна. Жени, които се стремяха към брак, направо го ужасяваха.

— Сега вече наистина нямам търпение да отплавам. Не че възразявам срещу госпожица Гамбета, но, опазил ме господ, не съм тръгнал да си търся жена.

— И баща ти така каза снощи.

— И е прав. Боже, може би след десет години. — Бо изведнъж се изправи, сякаш чувстваше някаква належаща необходимост да избяга от госпожица Гамбета. — Ще трябва да проверя дали Уилям ми е стегнал багажа и кореспонденцията.

— Изпращай ни писма с дипломатическата поща — посъветва го баща му с развеселен поглед. — Майка ти се тревожи.

— Разбира се, маман. — Той се наведе и нежно целуна Челси по бузата.

— И умната — настоя тя.

Той се усмихна и кимна. Отношенията му с жената на Синджън се градяха на дълбока обич. Собствената му майка беше починала скоро след раждането му и Синджън сам изпълняваше родителските задължения, докато Бо беше бебе. Сдоби се с нова майка години по-късно, когато баща му се ожени повторно.

— Да те очакваме ли след около един месец? — попита херцогът.

— Най-много шест седмици. Дори и да ми се наложи да отида в Палермо и малко да се позабавя в съда, трябва да се върна до средата на март.

Когато малко по-късно пристигна в ергенския си апартамент в Сейнт Джеймс, Бо завари там Албингтън, който го чакаше полупиян и в компанията на две млади актриси.

— Казах им, че ще те изпратим до Доувър.

— А-а — тихо каза Бо, подаде шапката и ръкавиците си на прислужника и едва чуто попита Уилям за кореспонденцията си. После се обърна към компанията, разгледа усмихнатите лица на красивите актриси, забеляза, че Албингтън, с крака върху каса скъп коняк, отново се беше опаричил и за миг се запита дали желае компания до Доувър. — Опасявам се, че до един час трябва да тръгна — заяви той неутрално.

— И сега сме готови — весело отвърна маркизът. — Лизи досега никога не са я чукали в карета. — Той похотливо се ухили на момичето, настанило се отстрани на фотьойла му.

„Достатъчно силен довод“ — саркастично си помисли Бо.

— Искаш ли малко шампанско? — попита той младата дама, седнала отстрани на двойката, която се целуваше със страстно безразличие към останалите.

— Вече пих — закиска се тя. — Алби поръча от най-хубавите ти запаси.

— В такъв случай аз ще трябва да понаваксам. — Бо прибра кореспонденцията си от подноса, който Уилям му беше подал. — Аз съм Рошфор! — Той продължи да преглежда напарфюмираните любовни послания, които пристигаха ежедневно. После вдигна поглед от познатия почерк на госпожица Гамбета, красящ лилава бележка, и доволен, че толкова скоро си тръгваше от Лондон и нежеланите ѝ домогвания, се обърна към младата дама с гарвановочерни къдрици и прекрасна гърд: — Обичаш ли да се возиш в каляска?

Сирина заключи отвътре вратата срещу нежеланите посещения на Невил в неделя вечерта и той не се осмели да я разбие. Опасността, че би могъл да събуди сестрите или родителите си, надви над повиците на плътта. Най-после си беше тръгнал, но не и преди да ѝ прошепне грозните и изпълнени с най-дребни подробности закани за това, което би ѝ направил, когато най-после я хване насаме.

След това Сирина не можа да заспи, страхуваше се да не загуби добродетелта си пред толкова напористите му опити, мислеше си как да се отърве от едрото му отблъскващо тяло. В тези безсънни часове с готовност кроеше планове, макар и да бяха само плод на

въображението ѝ. За миг се зачуди дали подобни зли помисли нямаше да я изложат на опасността да не получи опрощение на греховете. Дали Бог прощаваше за лошите постъпки, ако бяха направени с цел да се опази? Дори се помоли Бог да я предвожда в начинанието ѝ, но никой не отвърна на молбата ѝ, а и тя нямаше никакво време през последните четири години. Ето защо разумно си стоеше будна, в случай че Невил реши да се върне.

На следващата сутрин, недоспала, тя посрещна с тих стон шума, който момичетата вдигаха при събуждането си в съседната стая. На какви ли грубости и жестокости щеше да бъде подложена днес? Погледна календара, който сама си беше направила и закачила на видно място над леглото, и надигна умореното си тяло с тържествуващата мисъл за юли и своето избавление.

Готвачката бързала, защото на госпожа Тодъм щели да ѝ дойдат гости в ранния предобед, и на горния етаж изпратили само чай с препечени филийки — задъхано обясни прислужницата, която ги донесе, след като беше преодоляла многобройните стълбища. Сирина имаше късмет, че успя да си вземе препечена филийка с масло от чинията, преди момичетата да се нахвърлят на оскъдната закуска като вълци. Тя ядеше бързо — като затворник в обща килия, без да е сигурна, че може да защити оскъдния залък от ученичките си!

Скоро след това дойдоха указания Хана и Каролайн да бъдат облечени в най-новите си рокли и да бъдат доведени на долния етаж, за да се запознаят с гостите точно в единадесет и половина. На слизане обаче токът на Каролайн се закачи в муселинения подгъв и от пицната ѝ рокля се откъсна цял волан. Докато се върнат на горния етаж, за да се преоблече, Сирина и момичетата влязоха в приемната с десет минути закъснение.

Икономът извести пристигането им, защото госпожа Тодъм обичаше да си придава важност пред приятелките, и още преди да е успяла да прекоси прага, до слуха на Сирина достигна леденият глас на госпожа Тодъм.

— Къде ти е новата рокля, Каролайн?

— Блайд е толкова непохватна, тя ме бутна по стълбите и с ток разкъсах волана.

— Невъзможно е човек да си намери добри домашни прислужници — жлъчно отбеляза госпожа Тодъм и сковано се усмихна

на двете дами, седнали от другата страна на масата за чай.

— И никакви обноски нямат — жалва се една едра матрона със сухо лице. — Наложил ми се да уволня гувернантката миналата седмица, защото не отговаряше на високите ни изисквания.

Сирина разпозна жената на енорийския свещеник, дъщеря на богат търговец, който беше продал значителната ѝ зестра за по-младия син на закъсал барон. Сирина предположи, че високите изисквания на жената на свещеника по-скоро се отнасяха за почтително отношение, отколкото за обноски, тъй като тя самата не притежаваше нито благородство, нито възпитание.

— Удръж цената на роклята от надницата ѝ — бързо се намеси жената на адвоката на Тодъм, сякаш Сирина не стоеше точно зад момичетата, сякаш беше невидима.

— С цените на мадам Ла Клерк това би означавало да не получава нищо две години — изтъкна госпожа Тодъм със смесица от гордост и гняв.

— Така ѝ се пада — заяви жената на свещеника. — Нейният баща ли беше виконт? Един голям безбожник, доколкото си спомням. Комарджия и позор за християнската общност.

— Вие не познавахте баща ми — рязко се намеси Сирина.

Вероятно умората беше причината за непредпазливия ѝ отговор.

— Извини се на госпожа Стантън — озъби се херцогиня Тодъм с разтреперан от гняв глас. — Веднага.

— Не беше учтиво от нейна страна да zlepоставя баща ми, без дори да познава него или обстоятелствата — не се предаваше Сирина.

— Неблагодарна нахалница такава. След всичко, което направихме за теб! Извини се! — Месестите бузи на Мод Тодъм бяха почервенели от ярост, а очите ѝ щяха да изскочат от орбитите си.

Сирина стоеше предизвикателно, без да е сигурна защо беше постъпила така, но усещаше, че с отказа си извършва нещо като самоубийство. Усещаше и затаената омраза, която сякаш изпълваше стаята със злокобната си тишина.

Госпожа Тодъм се размърда на стола и приглушеното скърцане по килима наруши тишината. После вдигна едрото си тяло със забележителна пъргавина и се нахвърли на Сирина сред шумоленето на копринени фусти. Лицето и поклащащата ѝ се брадичка бяха червени като рак.

— Как се осмеляваш да ми се противопоставяш? — закрещя тя с гневен глас, после се приближи на разстояние, от което да може да я достигне, и така удари Сирина, че за миг залитна, преди да успее да запази равновесие.

Онемяла и вцепенена от внезапното нападение, Сирина стоеше, без да може да помръдне, а бузата ѝ пареше от удара.

Момичетата се закискаха, госпожа Тодъм хокеше Сирина като луда, а двете гостенки спокойно седяха със самодоволни усмивки и се наслаждаваха на бурната сцена.

Докато всевъзможните епитети, заплахи и обиди се сипеха върху нея, Сирина най-после беше обзета от някакво странно, необяснимо чувство — едновременно ужасяващо и оптимистично. Без да каже дума, тя се обърна и загърби четири години непрекъснато нещастие.

— Не ми обръщай гръб! — изкрещя госпожа Тодъм. — Веднага се връщай тук! Чуваш ли ме? — Пронизителният ѝ глас отекваше из голямата гостна зъл и враждебен, изпълващ всяко кътче. — Ще наредя да те изхвърлят на улицата, ако не се върнеш веднага! Ще наредя да те хвърлят в затвора!

Всички издържат до един момент, казваше бащата на Сирина едно време, когато загубеше на карти, а днес този момент беше настъпил и за нея в отношението ѝ със семейство Тодъм. Вече нищо не я интересуваше, освен как да избяга — като баща ѝ, който се беше самоубил, след като хазартът напълно го беше съсипал.

Тя се изкачи по стълбите, необикновено спокойна, с мисълта, че наистина е на улицата. Започна да крои как най-бързо да замине за Италия. По-добре щеше да бъде, ако всичките ѝ пари бяха в нея, но във Флоренция можеше да си намери работа и да си възстанови средствата за няколкото месеца, за които не ѝ бяха платили. И там щяха да търсят гувернантки и тъй като майка ѝ беше италианка, тя свободно говореше италиански. Точно така. Всичко е уредено. В този момент не можеше да я спре нито несигурността, нито вътрешната ѝ борба.

„А сега багажът“ — бързо се засуети тя... и изведнъж почувства как я обзема някакво тържествуващо чувство. Тук в Лондон щеше да си купи билет, наизуст знаеше разписанието на корабите, тъй като от месеци все тях следеше. Най-близкият дилижанс за Доувър потегляше от странноприемницата „Кралски герб“ на улица Кингсбридж. Ако побързаше, щеше да хване следобедния дилижанс. След като заключи

вратата на стаята си, Сирина набързо прибра малкото лични вещи в две чанти. Не трябваше губи време. Ако госпожа Тодъм реши да я съди, щяха да я хвърлят в затвора. В стремежа си по-бързо да се приготви, за броени минути си стегна багажа, в който само четките и боите ѝ имаха някаква стойност. Нищо не ѝ беше останало от живота ѝ като лейди Сирина Блайд, след като кредиторите на баща ѝ бяха взели всичко ценно от дома и имотите им, а всичките ѝ авоари в момента се намираха в две малки чанти. Върнала си беше обаче свободата, доволно отбеляза тя, после взе багажа и излезе от стаята.

За миг постоя неподвижно в коридора, като се ослушваше за някакви подозрителни звуци от долния етаж, от страх някой да не е тръгнал да я хване. Но целият етаж беше тих и тя безшумно прекоси коридора, а после слезе по стълбите и напусна къщата през една рядко използвана врата към кухненската градина.

Беше необичайно слънчев за февруари ден и след като набързо премина през конюшните зад красивите къщи на площад Ръсел, тя усети, че се усмихва на път към корабната кантора, където щеше да си купи билет. Дори времето беше в тон с настроението ѝ и сякаш вещаеше добро.

Преди съвсем да се беше стъмнило, тя вече беше пристигнала в Доувър. Тъмновиолетовото небе, покрито с буреносни облаци, предвещаваше дъжд. След като кочияшът ѝ даде наставления къде да отиде, тя побърза към корабната кантора и хвана чиновника, тъкмо когато вече заключваше. Той обаче я увери, че багажът ѝ ще бъде качен на „Бети Лий“ по-късно същата вечер и на сутринта при изгрев-слънце щяха да я пуснат да се качи на борда.

— Има ли наблизо странноприемница? — попита тя, без да е сигурна, че ще може да си позволи допълнителните разноски, но с ясното съзнание, че ще ѝ е нужно убежище от приближаващата буря.

— „Пеликанът“ — ето там. — Той посочи една малка измазана сграда, която се издигаше под заслона на голяма зъбата канара. — Кажете на Фани, че аз те изпрацам.

Когато разбра, че собственичката Фани се държеше дружелюбно, Сирина събра смелост да попита дали може да остане в салона за през нощта.

— Май не ти достигат паричките, а? — попита Фани с усмивка, в която се четеше разбиране.

— Не бях предвидила, че ще ми се наложи да прекарам нощта в странноприемница — изчерви се Сирина от срам, че ѝ се налага да моли за милостиня.

— Е, миличка, няма за какво да се притесняваш. В салона има достатъчно място като гледам. Само четирима човека са. Но тия лондонски богаташи и кукличките им може би ще вдигат шум. — Тя кимна по посока на една групичка добре облечени посетители. — За препоръчване е да стоиш настрана от тях. Изпиха половин каса от най-доброто ми шампанско и от сега нататък ще вдигат повече шум.

Докато разглеждаше малкия салон с изглед към морето, Сирина забеляза веселата компания, настанила се до прозорците. Двама красиви млади благородници с весело изражение елегантно се бяха излегнали и наблюдаваха драматичните жестове на две дами.

— Току-що си поръчаха и вечеря, затова бих казала, че ще оставят кукличките да ги позабавляват още малко.

— Аз мога да поседна тук в коридора — предложи Сирина.

— За бога, не, чедо. Там няма никакво отопление. Намери си местенце в ъгъла до огъня. — Фани посочи камината с жест. — Ако си седиш мирно и кротко, няма да ти обърнат внимание. Богатите любовчии могат да се окажат опасни за младо момиче като тебе, ако не внимаваш. А когато Тод свърши с обслужването на изисканите господа, ще го накарам да ти донесе чаша супа и малко чай.

Съдържателката великодушно не позволи на Сирина да я засипе с благодарности. А докато изисканите млади господа с интерес слушаха от дамите последните слухове за уелския принц, Сирина се промъкна в края близо до огъня.

Само след няколко часа тя щеше да се качи на кораба, който щеше да я отведе във Флоренция, при нейните приятели семейство Кастели, в художественото училище, което винаги беше мечтала да посещава, откакто майка ѝ беше разказала за всички известни ателиета и колекции в рождения ѝ град. Независимо от смазващата умора и глада, тя се чувстваше удобно и беше на топло, далече от дъжда, който тъкмо беше започнал да вали, сгушена в уютно убежище за през нощта. Ако вярваше в късмета — а тя вярваше със същия комарджийски дух като баща си — би казала, че най-послед щастieto ѝ се беше усмихнало.

Малко по-късно тя си изяде супата и изпи чая, докато младите господа и дамите им се угощаваха с най-хубавото говеждо и пудинг на Фани, пиеха шампанско, смееха се и се целуваха. Имаше много целувки, а младите дами дори сядаха в скута на господата от време на време. Сирина се опитваше да не гледа, но шумните им любовни игри бяха от прекалено близко разстояние, за да не им обърне внимание.

От известно време дъждът плискаше по прозорците и между целувките, хихиканията и любовните им игри започваха да се двоумят дали всички да пренощуват тук или да тръгнат за Лондон. На тъмнокосия мъжкар като че ли му беше безразлично дали ще тръгнат или ще останат. И докато целуваше дамата, сгушила се в него, той като че ли не беше там, като че ли си мислеше за други неща.

Докато топлината на огъня проникваше през уморените сетива на Сирина, очите ѝ започнаха да се затварят и закачките на лондонската компания достигаха до съзнанието ѝ сякаш от разстояние... Изведнъж някой изпищя и тя рязко отвори очи, но един бърз поглед ѝ беше достатъчен да разбере, че не трябва да поглежда отново, независимо от инстинктивното си желание. Русокосото конте, много пиян и заливащ се от смях, смъкваше роклята от раменете на любовницата си и като че ли възнамеряваше да я люби, независимо че бяха на обществено място.

— Можеш да затвориш вратата, Чарли, освен ако не си в ексхибиционистко настроение — тихо каза Бо.

— Ти я затвори.

— Чарли-и — запротестира Лизи, а възражението ѝ прерасна в хихикане, когато маркиз Албингтън облиза с език пътечката между гърдите ѝ. После тя тихо заохка със затворени очи и вдигна ръце, за да притисне главата му до гърдите си, а усещането на устните по гърдите ѝ очевидно я караше да отхвърля всички възражения, които може би е имала.

— Като че ли ще ни позабавляват — проточи Бо и разчисти от масата пълните чаши, които бяха най-близо до него.

— Събудете съдията! — Викът от улицата отвън се чу слабо, но миг по-късно вратата на „Пеликанът“ се отвори с трясък. Един прогизнал от дъжда мъж нахълта в осветената от свещи стая с гръмогласни крясъци „Събудете съдията!“.

— Фани, къде си, по дяволите? — изрева той, преди да надникне в салона, за да я потърси. Неуспял да я зърне, той се отдалечи и хукна към задната част на странноприемницата с викове: — Фани, убиха капитан Дарби!

Само за минути в „Пеликанът“ настъпи пълна суматоха и двайсетина мокри от бурята мъже нахълтаха в салона. Вдигната беше тревога от доковете до странноприемницата. Докато всички чакаха съдията да слезе от стаята си на горния етаж, мъртвецът беше вкаран вътре и поставен на една дълга маса до вратата. Дори и при оскъдното осветление, бруталността на престъплението беше очевидна. Главата и лицето на мъртвеца бяха кървава пихтия, обезобразени до неузнаваемост, а по размазаната плът и смазани кости се стичаше кръв по пода и образуваше все по-голяма локва.

— Със сигурност е помощник-капитанът Хортън. От години той и Дарби не се разбираха — каза един от мъжете с поглед, впит в трупа.

— Хортън цял ден се наливаше в „Птиче гнездо“ — отбеляза друг с прегракнал глас.

— Чух да казват, че се кълнял как щял да накара капитана да си плати за боя от миналата година. Сигурно е бил той. — Човекът, изказал това мнение, убедено клатеше глава.

— Като го видях как отплава без капитана тая вечер, напълно е възможно.

— Някой трябва да уведоми Крофърд.

— И вдовицата на Дарби.

Изведнъж в стаята настъпи тишина.

— Фани може да й каже — тихо вметна някой. — Приятелки са.

— Могат ли да открият Хортън и да го върнат?

— Не ми се вярва, той познава морето по-добре от всеки друг — безцеремонно отбеляза мъжът с прегракналия глас. — Плава от дете.

— Може да откара „Бети Лий“ в някое чуждоземско пристанище и охолно да си живее остатъка от дните.

— Той беше грубиян!

Сирина престана да обръща внимание на гласовете на мъжете, когато думите „Бети Лий“ достигнаха до съзнанието ѝ. „Бети Лий“ беше нейният кораб, с ужас осъзна тя, корабът, който трябваше да я отведе сутринта във Флоренция. Няма го, казаха, а това означаваше, че ги нямаше и багажът и парите ѝ за път. За миг тя не можа да си поеме

дъх, толкова беше потресена от новината. Всичко, което притежаваше, беше на този кораб, включително и парите, които беше скрила в кутията за бои. Повтаряше си да бъде спокойна, но всеки момент ѝ се искаше да избухне и да зариде от отчаяние. С мъка сдържайки сълзите си, тя си повтори, че е жива, за разлика от капитан Дарби — брутално убит и безмълвен като гроб, само на няколко крачки от нея. Колкото и безизходно да ѝ се струваше положението, то беше далече по-добро от грубата действителност на смъртта.

Трябваше да измисли нещо, размишляваше тя и преглъщаше, за да сподави сълзите си. Докато се опитваше да си възвърне способността да мисли, от тълпата се чу хор от гласове, защото всички заговориха едновременно, когато в стаята влезе съдията.

Той вдигна ръце, за да ги накара да млъкнат.

След като шумът утихна, елегантният млад благородник с тъмната коса се изправи, а с осанката и аристократичното си излъчване веднага накара всички да замълчат. С плътен и сдържан глас, по който не личаха многобройните бутилки погълнато шампанско, той заяви:

— Може би бих могъл да помогна. Тъй като скоро трябва да отплавам, ако искате да изготвите заповедта за арестуване, стига свидетелите да стигнат до заключението, че Хортън е извършил деянието, мога да се погрижа съответните власти в различните пристанища, в които ще се отбия, да научат за престъплението му.

Очите на всички бяха насочени към високия аристократ, безупречно облечен от най-добрия лондонски шивач.

Той стоеше спокойно отпуснат, сякаш му беше познато чувството да бъде център на вниманието на толкова много хора.

— Чудесно, младежо — възкликна съдията на фона на тишината. — Трябва да ви кажа, че корабната компания Крофорд ще ви е задължена. Кога отплавате и за къде?

— Корабът ми е в готовност. Заминавам за Неапол, но съм на ваше разположение, господине. — Бо леко се поклони.

— В такъв случай ела, момчето ми — каза съдията, — и ти също, Камден. Трябва да запишем подробностите и да разпитаме свидетелите.

Корабът му е в готовност, мислеше си Сирина, а черната пропаст, която се беше изправила пред нея, с всяка минута се смаляваше. Неапол не беше Легхорн, но беше далеч по-близо от Доувър,

размишляваше тя. Това все пак си беше възможност, ако ѝ стигнеше куражът. Тя се разтрепери при мисълта за риска, премисли какви други възможности ѝ оставаха, след като парите за пътя вече ги нямаше, корабът ѝ беше отплавал, а кесията ѝ толкова отъняла, че само след две седмици вече нищо нямаше да ѝ е останало.

Вече не можеше да кандидатства за гувернантка в Лондон. Госпожа Тодъм сигурно беше вдигнала голяма шумотевица и то с най-голямо удоволствие, подозираше Сирина. Евентуално можеше да се надява на работа в някое отдалечено място в Англия, където лондонските клюки рядко достигаха, но подобно начинание изискваше плащане на наем, докато пусне обява за работа, и така всичките ѝ пари щяха да свършат. А какво щеше да стане, ако не успееше да намери работа? И дори и да намереше, нямаше гаранция, че работодателите ѝ щяха да са нещо повече от семейство Тодъм.

Сирина се изправи и заобиколи насъбралите се в салона хора, докато стигна до прозорците с изглед към дока. Долепи лице до хладното стъкло и успя да различи контурите на елегантен кораб, пуснал котва и вързан, а бледият му източен силует се откряваше, макар и неясно, дори и в проливния дъжд.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато за пръв път чу тихите стъпки в коридора пред каютата си, той вдигна поглед към часовника, окачен на бимса^[1]. Два часа.

Вече съвсем се разсъни.

На борда на кораба му имаше жена.

Веднага разпозна женското пристъпване на пръсти. Бо Сейнт Джон имаше голям опит със среднощни срещи, на които се стъпваше на пръсти, и с най-различни жени. Според някои броят на любовниците му надминаваше забележителния рекорд на баща му. Най-големият син на херцог Сет ненапрасно беше наричан велик от всички изкусителни дами в Лондон не само заради очарователната му усмивка.

Точно тази прочута усмивка изведнъж се появи на изумително красивото му лице, когато стана от леглото и посегна към бричовете си.

На кораба му се криеше жена. Колко интересно! Нещо, с което да убие времето по време на пътуването до Неапол.

Сирина се промъкваше надолу по мрачния коридор и не смееше да си поеме дъх. Беше изчакала всички корабни дейности да затихнат. Будуваше само дежурният екипаж на палубата. Ако не беше толкова изгладняла, нямаше да излезе от скривалището си в килерчето, пълно с женски дрехи.

Напарфюмираните рокли силно ѝ напомняха за красивите рокли на майка ѝ. Много отдавна, преди тя да почине.

Преди баща ѝ да пропадне с пиене и хазарт.

Преди тя да постъпи като гувернантка при омразните Тодъм.

Тя леко въздъхна на път за кухнята, която беше забелязала, когато късно през нощта се беше промъкнала на кораба в Доувър. Колко далече в момента беше детството ѝ — беше без средства, на борда на кораба на някакъв непознат далече от Англия, с надеждата да

стигне до Флоренция с божия помощ и със собствената си находчивост.

Прегладняла и усетила апетитния аромат на храна от кухнята, който достигаше до ноздрите ѝ, тя откряна вратата, а силното ѝ желание да се нахрани остави назад носталгията и самосъжалението ѝ.

Тъкмо слагаше сухар до сиренето и крушите, скрити във вдигнатите ѝ поли, когато зад нея някой тихо каза:

— Искате ли да събудя готвача и да го накарам да ви сготви нещо по-питателно?

Тя изведнъж се извъртя и застана с лице към собственика на кораба, който се беше облегал на рамката на вратата. Широка му усмивка, която се открояваше в мрака, смекчаваше ужаса, предизвикан от гласа му, макар че оскъдното му облекло — само бричове, породило у нея нов страх. Беше добре сложен, а мускулите и мъжествеността му изпъкваха на светлината на малката газова лампа.

— Познаваме ли се вече? — тихо попита той, като се чудеше дали познава младата дама. Понякога многобройните му познанства му пречеа да си спомни някои жени.

— Не съвсем — отвърна Сирина колебливо, която не знаеше в какво настроение го сварва, независимо от мекия му глас. — Видях ви в салона на „Пеликанът“.

— Така ли? — Истински изненадан, той леко смени позата си. Рядко му се случваше да пропусне толкова красиви жени. Имаше великолепна руса коса, големи тъмни очи, стройно и изкусително тяло и чувствени устни, които определено му се искаше да опита. — Сигурно съм бил много пиян — сякаш на себе си добави Бо.

— Вероятно — каза тя и едва скри възхищението си, предизвикано от стегнатите му мускули, докато се движеше. — Вие едва на сутринта се качихте на борда.

— А-а — отново каза той с мек глас. — В такъв случай, да не би да сме колеги-моряци?

— С удоволствие бих си платила за превоза.

Той набързо я премери с поглед и за миг се спря на храната в полата ѝ.

— Но предпочитате нетрадиционните начини.

— Корабът ми отплава без мен, след като вече си бях платила за превоза. — Очите ѝ изведнъж се изпълниха със сълзи.

— Моля ви, не плачете — бързо се намеси той. — Добре дошла сте на борда на „Сирена“. — Разстроените жени го караха да се чувства неудобно, а тя очевидно беше останала без пари, след като беше стигнала дотам, че да краде на борда на кораба му.

— М-мога да ви се отплатя за превоза — преглътна тя, за да сподави сълзите си, — веднага щом стигнем Италия. — Парите, които беше изпратила предварително във Флоренция, щяха да стигнат за пътните ѝ разноски.

— Глупости — прошепна той. — Аз така и така плавам за там. — Бо се усмихна. — А и колко ли би могла да изядеш?

Той се отдръпна от вратата и се изправи в цял ръст пред изумения ѝ поглед. Но когато проговори, в гласа му се четеше доброта:

— Хайде да ти намеря по-добра каюта и по-сносна вечеря. Обичаш ли пържоли?

— О, да. — На Сирина направо ѝ потекоха лигите при мисълта за пържолите — за последен път беше яла нещо на закуска преди два дни в Лондон и една супа в „Пеликанът“. — Да, да.

— Защо не се настаниш удобно? — предложи Бо. — Втората врата вдясно би свършила работа. — Той се отдръпна, за да може тя да излезе от кухнята. — Ще дойда веднага, след като събудя готвача.

Известно време го нямаше, изпрати едно младо момче да донесе гореща вода и кърпи в каютата, а друго сервира гарафа вино и бисквити. Това щеше да позволи на красивата му пътничка да се измие и освежи, докато той даваше нареждания за пицна вечеря на френския си готвач, когото беше успял да вдигне от леглото с лъчезарна усмивка и щедър бакшиш.

Първо беше поръчал запържени миди, докато младият французин с нежелание ставаше.

— Много е красива, Реми, и не личи да ми вярва особено.

— Така трябва — измърмори готвачът, който за миг постоя неподвижно до леглото си, все още полузаспал.

— Но твоята чудесна кухня ще я накара да се успокои.

— Значи искаш да ти помогна да я прельстиш — промърмори французинът, а кестенявата коса му падна в очите, когато се наведе да си вдигне панталона от близкия стол.

— Стига бе, Реми, откако пък се нуждая от помощ в тази област?
— подхвърли Бо с дяволита усмивка.

— Мислех, че не обичаш на кораба ти да има жени.

— Не си я видял. — Той многозначително повдигна вежди. — А сега ме е обзело непреодолимото желание да я ощастливя.

— В такъв случай май че ще е по-добре да ѝ сервираш първо стриди — усмихна му се в отговор Реми и си нахлузи панталона, — запази мидите за утре на обяд, когато страстите ѝ се уталожат.

— Иска и пържола.

— На вас, англичаните, ви липсва изисканост — оплака се Реми.
— Поднесена алангле, предполагам.

— С гъби и винен сос, сил ву пле — шеговито добави Бо, — и още петдесет гвинеи от мене.

— Още шейсет и ще ѝ направя плаващи островчета за десерт. Жените ги обожават.

— Ти си цяло съкровище, Реми. Как ли бих се оправил без тебе?

— Направо щеше да си станал кожа и кости от всичките ти похождения.

— Много съм ти благодарен. — По тона му личеше, че Бо е развеселен.

— Предполагам, че всичко това ще искаш до един час, за да не ти се налага да чакаш прекалено дълго момента, когато ще правиш любов с новото си откритие.

— След всички тези години ти направо четеш мислите ми, Реми — ухили се младият граф Рошфор. — Един час, точно така.

Той обаче не издаде с нищо намеренията си, когато няколко минути по-късно влезе в каютата.

— Готвачът ми мърмори, но стана — усмихна се Бо, после приближи до един вграден шкаф и извади прясно избелена риза от чекмеджето, — така че вечерята скоро ще е сервирана. Удобно ли ти е? — вежливо попита той и нахлузи ризата през глава.

— Да, благодаря. — Сирина вдигна поглед към него от дълбините на един мек тапициран фотьойл, в който почти беше заспала. — Бисквитите бяха много вкусни, а виното приятно.

— Добре.

След като видя колко трохи имаше в чинията, графът с набито око прецени колко беше останало в гарафата.

— Искам да ви благодаря за гостоприемството! — Слугите бяха запалили фенерите и красотата ѝ изпъкваше още повече на златната им светлина. Очите ѝ не бяха тъмни, а морскосини, като Средиземноморието.

— За мен е удоволствие — небрежно вметна той и седна на един стол срещу нея. Истинско удоволствие, мислеше той ентусиазирано. Умопомрачителната ѝ красота го караше да копнее, провокираше го още повече след стандартната хубост на актрисите, с които го снабдяваше Чарли. Как щеше да реагира на първата му целувка, чудеше се той. Попита любезно и възпитано: — Може би мога да ти помогна да си върнеш парите.

— Мислите ли, че е възможно? — Тя се наведе напред, а очите ѝ се озариха от надеждата.

За миг Бо Сейнт Джон се замисли над ненаситното си преследване на удоволствия, като я гледаше толкова очебийно бедна. Но веднага след това отхвърли моментното си угризение на съвестта и реши, че щедрата парична помощ, която щеше да ѝ предостави, когато стигнеха Италия, щеше да я компенсират предостатъчно за неблагочестивите му намерения. А и кой знае, трезво размишляваше Бо, тя може да не се окаже девствена, независимо от очарователната нежност. В края на краищата, беше се промъкнала тайно на кораба му, а това не е съвсем присъщо на истинска млада дама.

— Сигурен съм. Колко загуби?

— Двеста лири — каза тя. — Това бяха всичките ми спестявания.

О, боже, помисли си той, за миг изумен. Той само на карти пропиляваше хиляди.

— Позволи ми да ти ги възстановя предварително — предложи той и се протегна да вземе портфейла на бюрото си.

— Не, не, не бих могла да приема пари от вас.

Той вдигна поглед от портфейла, който отваряше, не заради думите, а заради тона ѝ. В гласа ѝ се беше прокраднала някаква резервираност, забеляза той, а в погледа ѝ се четеше страх.

— Приеми го като заем — спокойно отвърна той и внимателно я загледа с желанието да ѝ отреди полагаемото ѝ се място в йерархията на жените, които се криеха — нещо съвсем непознато за него.

Роклята ѝ от тъмносин вълнен плат беше износена, но с хубава кройка, обувките ѝ също бяха износени, но безупречно излъскани. По-

нежно лице и лъскава коса не можеха да се открият и сред най-висшите слоеве на обществото. Дали не беше някоя избягала съпруга на благородник, преоблечена в дрехите на слугинята си, или нечия красива любовница, изпаднала в немилост?

— Гувернантка съм — бавно изрече тя.

— Извинявай. Да не би да се бях вторачил в теб? — Със сърдечна усмивка той отброи двеста лири. — Ето — каза Бо, наведе се напред и остави банкнотите накуп върху масичката до стола ѝ. — Върни ми ги, когато можеш. Имам си достатъчно. Искаш ли да ми разкриеш името си? — продължи той, забелязал отчаяния ѝ поглед. Надяваше се, че ще вземе парите, желаше недоверието в гласа ѝ да изчезне.

— Защо? — Синьо-зеленият поглед, с който посрещна неговия, беше хладен и предпазлив.

— Ей така — лениво и глезено сви рамене той. — Просто да има за какво да си говорим. Нямам намерение да те нараня — добави тихо.

Изражението ѝ видимо се отпусна.

— Казвам се Сирина Блайд.

Определено е актриса, помисли си той. Невъзможно беше да е гувернантка с име, лице и тяло като нейните.

— Отдавна ли си гувернантка? — попита той небрежно в очакване да разгадае лъжата в отговора ѝ.

— Четири години. Когато почина баща ми, виконт Амбърсън, трябваше сама да си изкарвам прехраната.

Той почувства как стомахът му се свива. Дъщеря на виконт? Дали имаше роднини, почуди се той, от тези, които биха го накарали да се ожени за нея? Но после веднага реши, че всяка дама, изпаднала в подобно положение, вероятно си няма никого.

— Много съжалявам.

За миг тя остана неподвижна, налегната от тежки мисли за баща си, а после си пое дъх и сдържано продължи:

— Баща ми пропиля състоянието си на комар. Не го биваше на карти след първата бутилка.

— Повечето мъже не ги бива.

Тя погледна банкнотите, а после него и Бо забеляза малкото пламъче радост, което изведнъж блесна в очите ѝ.

— А вас бива ли ви? — тихо попита тя.

— Какво ще кажеш да разиграем парите на карти? По-добрият ги печели — предложи той с въпросително вдигнати вежди. — Макар че те предупреждавам, че съм трезвен.

— Така ще си ги узаконя. — Тя се усмихна за пръв път — вяла, макар и момичешка усмивка, загадъчна като самата нея.

Двайсет минути по-късно, когато стридите бяха вече сервирани, тя беше забогатяла с петстотин лири, гарафата с виното беше празна, бърбеха си вече свободно, а Бо нарочно я беше оставил да спечели само две ръце. Останалото сама си беше спечелила. Или много я биваше, или просто много ѝ вървеше. Но определено беше много красива, весело отбеляза той, удобно изтегнат срещу нея с карти, подпрени на гърдите, възхитен поглед и приповдигнато настроение.

Хладнината в гласа ѝ вече беше изчезнала, предпазливото ѝ изражение беше заменено от оживление. А когато му се усмихна, след като беше спечелила, на Бо му се струваше все по-трудно да се въздържа да не я докосне. Тя с охота изяде стридите. Пи още вино, когато донесоха друга пълна гарафа, и толкова мило и благодарно каза „благодаря“, когато върху чинията ѝ бяха останали само празните черупки, че той почти реши да не я вкара в леглото си.

Но после тя се усмихна, бавно се изтегна и единственото, за което Бо си мислеше, беше меката ѝ пълна гърд, повдигната високо от пъхнатите под главата ѝ ръце. Дори и обикновената дебела рокля не можеше да скрие колко е пищна.

— Ти ли си уши роклята? — попита той, за да замаскира прекалено втренчения си поглед с вежливост. — Харесвам дантелата на яката.

Тя се облегна на стола си и леко докосна бялата дантела.

— Беше на майка ми. Моите всички ми омаляха.

Той преглътна, преди да отговори. Мисълта, че всичките рокли са ѝ омалели, му направи голямо впечатление, след като току-що беше забелязал съблазнително изпъкналите ѝ гърди.

— Може би ще успея да ти намеря още някоя рокля на кораба.

— Като тези в килера под стълбищата?

— Там ли се криеше?

Тя кимна.

— Парфюмът им е много хубав. Много френски.

— Утре ще накарам стюарда да ти намери някои дрехи — каза той, без да продължи по темата за френските парфюми или причината, поради която дрехите бяха там.

— Чии са тези рокли?

За миг той я изгледа, като преценяваше колко любопитство се съдържаше във въпроса ѝ, но изражението ѝ беше открито, без никакво предизвикателство.

— Не знам — каза той, за да се измъкне. — Вероятно са на майка ми или на сестра ми. — А това означаваше, че по-дръзките рокли трябваше да се махнат, преди на дамата да ѝ бъде предложено да си избере. Леките момичета, които водеше на кораба си за кратки екскурзии по Темза, обичаха да се обличат съблазнително.

— Понякога ми се иска и аз да си имах сестра или брат. Често ли се виждате със семейството ви?

Бо ѝ разказа за семейството си, като си спести някои подробности, наблегна на страстта им по конните надбягвания и хубавите коне, описа ѝ конюшнията, похвали се, че по-малкият му брат и сестрите му са първокласни ездачи и изпъстри разказа си с анекдоти, което я накара да се усмихне.

— Животът ви изглежда приказен. За разлика от моя напоследък — отбеляза Сирина с лека гримаса. — Но аз възнамерявам да го променя.

В съзнанието на Бо зазвучаха предупредителни сигнали. Дали не беше дошла на борда нарочно? Да не би роднините ѝ да я преследваха? Или може би обясняваха ужасните подробности на баща му?

— Как точно планираш да осъществиш тези промени? — тихо попита той с предпазливост в тъмните си очи.

— Не се тревожете. — Тя изведнъж широко се усмихна, почувствала се отново жива след толкова много години. — Не кроя никакви планове по отношение на вас.

Той се засмя, а доброто му настроение веднага се върна.

— Винаги са ми харесвали откровените жени.

— А мъжете с кораби определено са извън моя обхват. — Усмивката ѝ беше ослепителна. — Но защо не раздадете отново картите — весело подхвърли тя, — а аз ще се погрижа да подобря състоянието си.

Или беше страшно изобретателна, или обиграна кокетка. Но той имаше предостатъчно пари, за да я поглези. Тя страшно го забавляваше.

Бо раздаде картите, а когато след известно време пристигнаха пържолите, картите бяха оставени настрана и двамата с апетит им се нахвърлиха.

Тя се хранеше съсредоточено, погълната от храната, която ядеше, и от самото хранене. Това го накара да се замисли как досега с лека ръка беше приемал за естествени всички привилегии в живота си. Размисълът обаче му отне съвсем кратко време, защото той беше много млад, много богат, твърде красив и обзет от силни плътски влечения, които бяха напълно неподвластни на принципите.

Просто щеше да ѝ предложи щедро възнаграждение, когато „Сирена“ пуснеше котва в Неапол, мислеше си той и отхвърляше всякакви морални скрупули.

Погледна часовника. Три и половина. Щяха да се любят в златното утро или може би още по-скоро, помисли си той с лека усмивка и се пресегна през масата отново да напълни чашата ѝ с вино.

— Сигурно това е раят или някъде много близо до него... — прошепна Сирена и вдигна поглед, след като отново си беше отрязала от пържолата. — Направо се чудя как да ви се отблагодаря.

— За всичко това заслугата е на Реми.

— Много сте скромни и мил.

— Вие сте много красива, госпожице Блайд. И много добра картоиграчка.

— Татко се упражняваше с мен. Беше много добър играч, когато не пиеше.

— Мислила ли си да си опиташ късмета в игралните зали, вместо да си губиш времето като нископлатена гувернантка?

— Не — тихо каза тя с прям поглед.

— Прощавай. Не исках да прозвучи грубо. Но и комарджиите си имат чаровните страни.

— Сигурна съм, че е така за мъжете — каза тя и отхапа от пържолата с блестящо белите си зъби. — Аз обаче отивам в художествената школа във Флоренция — продължи тя и започна да дъвче. — И ще се изхранвам с рисуване.

— Рисуване на какво?

Тя подъвка още малко, като се наслаждаваше на вкуса, а после преглътна.

— Портрети, разбира се. Там, където се изкарват пари. Безкрайно ще ги разкрасявам. Много ме бива по тази част.

— Не се и съмнявам. — А той възнамеряваше да открие колко я бива и в други отношения. — Хайде да ти дам първата поръчка. — Той беше престанал да се храни, но не беше престанал да пие и я гледаше иззад чашата си.

— Не си нося боите. На „Бети Лий“ са с багажа ми.

— Трябва да се отбием в пристанището на Лисабон, за да предупредим властите за тоя Хортън. Там ще можеш да си купиш бои. Колко ще ми вземеш за портрета?

Тя вдигна поглед от чинията.

— За вас ще е безплатно. Вие бяхте изключително щедър. За мен ще е чест да ви нарисувам, който и да сте — усмихна се тя.

— Бо Сейнт Джон.

— Прословутият Бо Сейнт Джон? — Тя остави приборите си и го загледа с нескрито любопитство. — Галеникът на чаршафите. Най-видният лондонски любовчия, който по любовни авантюри е надминал дори баща си, Светеца? — В гласа ѝ личеше закачлива нотка, несъмнено в резултат от многото чаши вино, които беше изпила. — Трябва ли да съм обезпокоена?

Той поклати глава със закачливо пламъче в очите.

— Аз съм съвсем обикновен — скромно каза мъжът, който разпалваше креватни скандали и привличаше като магнит всички лондонски красавици. — Не трябва да се тревожиш.

Разбира се, че не беше обикновен, изобщо не беше обикновен. Той беше еталонът, по който се измерваше мъжката красота. Съвършените му черти и изкусно подстригана черна коса ѝ напомняше за класическа гръцка скулптура. Показната му мъжественост обаче надминаваше всички очаквания. Беше изумителен мъж.

— Любовчиите не са ли по-възрастни? Много сте млад — заяви тя.

И зашеметяващо красив като млад бог, реши тя, макар че главната причина за репутацията му вероятно не се дължеше само на неговата красота. Беше много чаровен.

Той сви рамене при забележката за възрастта му. Би могъл да ѝ каже, че още от съвсем млад беше започнал да се развлича с плътски удоволствия, но вместо това попита:

— Ами ти на колко години си? — Усмивката му беше топла и предразполагаща. — Сам-самичка по света?

— На двайсет и три. — В гласа ѝ се четеше леко предизвикателство. Неомъжена жена на двайсет и три се считаше за стара мома според всички обществени стандарти.

— Много хубава възраст — любезно отбеляза той с полупритворени очи. — Обичаш ли плуващи островчета?

Тя неразбиращо го погледна.

— Десерта.

— О, да, разбира се. — Усмихна се. — В такъв случай трябва да си оставя място.

Непременно, помисли си той похотливо, кимна с усмивка в знак на одобрение и отново напълни чашите и на двамата. Остави си място за мен, защото идвам.

Когато слугите разчистиха чиниите и донесоха кафе и плодове, те се преместиха на един малък диван, за да ги опитат там. Тя му наля кафе. Той си доля бренди, облегна се и започна да я наблюдава как си реже круша и бавно и с удоволствие я изяжда парченце по парченце.

— Работодателите ти не са те хранили достатъчно, нали?

Тя се обърна и се загледа как се беше изтегнал на облегалката, грациозен и красив.

— Не би го разбрал.

Той леко сведе поглед.

— И все пак, кажи ми.

— Не искам — отвърна тя, изведнъж обезпокоена от доскорошното си нещастие. — Нищо не искам да си спомням за четирите години при семейство Тодъм. — И независимо от всичките ѝ усилия, очите ѝ се изпълниха със сълзи.

Той бързо остави чашата, взе десертния нож и остатъците от крушата от ръцете ѝ, избърса пръстите ѝ с напоена с лавандула салфетка и я хвана за ръце.

— С това е свършено — тихо каза Бо. — Не трябва да си спомняш.

Когато по бузата ѝ се отрони една сълза, той нежно я взе в обятията си и я привлече към себе си.

— Не плачи, скъпа — прошепна той. — Докато стигнем до Неапол, вече ще си спечелила цяло състояние от мен. А семейство Тодъм може да върви по дяволите.

Тя се изкиска на гърдите му.

— А аз ще се погрижа портретът, който ми рисуваш, да бъде окачен в Кралската академия. Да ти позирам ли гол като Марс? Това би привлякло вниманието.

Тя отново се изкиска, леко се отдръпна и се взря в усмихнатото му лице.

— Изключително сте мил — прошепна Сирина.

Устните ѝ бяха полуотворени и само на сантиметри от него. Трябваше да мобилизира цялата си воля, за да устои на изкушението, на крехката ѝ чувствителност, на мъкката ѝ, която достигаше дори и до неговата покварена душа.

— Може ли да те целуна? — прошепна тя с разбушували се в душата ѝ чувства, благодарна за топлината и обичта, които ѝ предлагаше след толкова години емоционални лишения, за прегръдката му, която я караше да се чувства спокойна след неотдавнашното ѝ отчаяние от живота.

— Може би не бива. — Опитваше се да е почтен. Тя вероятно не съзнаваше какво щеше да му причини тази целувка.

— Не съм невинна. — И преди това я беше целувал, макар и пряко волята ѝ, отблъскващият син на Тодъм, когато се осмелеше да наруши заповедите на майка си. Невероятно удовлетворена се чувстваше, че сега сама предлага да целуне Бо.

За миг той затвори очи — простиците ѝ думи бяха позволение за всичко, което искаше да направи.

— Нека аз да те целуна... — ниско и разпалено прошепна той, когато отвори очи.

После изпадна в унес, защото независимо от това, което му беше казала, тя беше много невинна, а представата ѝ за целувка коренно се различаваше от целувките на Бо Сейнт Джон.

Накара я да се почувства приятно възбудена, да се разтопи, първоначално с нежни като пеперуди целувки по устните и бузите, по ушите и гърлото ѝ, а после устните му се придвижиха по-надолу и последваха пръстите му, които разкопчаха първите три копчета на деколтето ѝ, после отвори яката и целуна меката ѝ бледа кожа.

Тя отвърна на целувката му и едно ново бурно чувство изпепели душата ѝ. Удоволствието опияняваше сетивата ѝ, разгорещената ѝ кръв, топлата ѝ кожа и най-вече духа ѝ.

— Караш ме да се чувствам чудесно — прошепна тя, прекалено дълго живяла в пустиня, за да иска да се лиши от такова блажено усещане.

— А ти ме караш да се чувствам... нетърпелив. — Той я взе на ръце, пренесе я до леглото, а устните му отново се впиха в нейните, ненаситни за сладостта ѝ.

— Може би не бива — прошепна тя миг по-късно, когато нежно я положи на леглото.

— Знам — прошепна той и леко я целуна. — Не бива да разкопчавам тези копчета — продължи той и откопча още едно перлено копче от деколтето ѝ. — Каж ми, че не бива.

— Много е неприлично — нежно го закачаше тя, проследи с пръст челюстта му и му се усмихна.

— Но пък ме е обзело толкова силно плътско желание. — Гласът му беше тих, изпълнен с обещание.

— Трябва ли да се страхувам? — Сърцето ѝ биеше до пръсване, а сетивата ѝ ликуваха.

— Друг път плашиш ли се? — попита той мило, развеселен от начина, по който госпожица Блайд флиртуваше.

За миг тя не знаеше какво да отвърне.

— Не — отговори тя най-после, разтреперана и нетърпелива за допира му. — Не се плаша.

А после мъжът, прочут като сладострастник, не изневери на репутацията си.

Свали роклята ѝ измежду горещи целувки и омайни прегръдки, с ръце опияняваше плътта ѝ, допирът му беше олицетворение на чувствеността. После бавно паднаха фустата и долната ѝ риза, съвсем леко се изнизаха и износените ѝ обувки и изкърпени чорапи. Когато тя вече легеше гола пред него, порозовяла от възбуда, а пулсирането

между краката ѝ я караше да се задъхва, той си свали ризата и постави дланите ѝ на гърдите си, за да почувства как силно бие сърцето му.

— Толкова те желая — прошепна той, седнал до нея, големите му ръце покриваха нейните с нагорещена кожа, а ритъмът на сърцето му бурно отекуваше в нейното. Разкошното ѝ тяло възбуждаше страстите му. Съблазнителните ѝ гърди бяха порозовели от допира, узрели и готови за него, само да поискаше. Чувствената извивка на крехката ѝ талия и ханш беше като женско чародейство, а по-надолу коприненият ѝ мъх го изкушаваше и му действаше като магнит за желанието. Той поднесе ръцете ѝ към устата си, леко целуна връхчетата на пръстите ѝ, а после нежно ги остави и прошепна:

— Не си отивай...

— Не и когато се разтапям отвътре.

— За мен? — Усмивката му беше топла като погледа.

— За теб... — Гласът ѝ беше омаен — тих, плътен, изпълнен с копнеж.

А когато той изведнъж се изправи, за да свали бричовите си, тя разбра още една от причините за привлекателността му.

— Много си красив — каза тя с поглед, прикован в слабините му. — И за себе си ще те нарисувам.

— Така. — Той умело се докосна с ръка и наблюдаваше как тя с широко отворени очи наблюдава нарастващата му възбуда. — Заповядай — тихо каза той.

— По-късно — обеща тя, почувствала се изведнъж много независима, озарена от една нова, безценна свобода, далече-далече от прислужническите ѝ години, от доскорошното ѝ нещастие.

— Много по-късно — съгласи се той, премести се над нея и се насочи между краката ѝ.

С ръце на врата му тя се вкопчи в него, възхитена от силата и мощта му, от удоволствието, което ѝ доставяше.

Той се тласна напред. Последва писък.

— Господи — яростно въздъхна той. — Боже господи! — потръпна Бо, а тялото му изпадна в конвулсии от рязката и шокираща преграда.

— Няма повече да пиця — прошепна тя и придърпа главата му надолу, за да го целуне, отново зажадняла за него след моментната болка, поразена от желанието, което я беше завладяло. — Моля те.

Той тихо изруга, като си представи усложненията в случаите с девственици-благороднички, а сигналите за опасност засипваха сетивата му.

— Дай да ти помогна — прошепна тя, раздвижи ханша си и се протегна, за да го докосне.

Пръстите ѝ се плъзнаха по него и той изстена с животински вик, дошъл направо от дробовете му.

— Недей — задъхано ѝ каза той.

— Но аз искам.

За миг той затвори очи срещу завладяващите го желания.

— По-късно няма да можеш да си промениш решението — каза той с дрезгав от въздържание глас.

— Знам.

— Сега можеш да се откажеш. — Бо дълбоко си пое въздух. — И може би още няколко секунди — каза той с дрезгав шепот, измъчен и с полузатворени очи срещу горещите повици на тялото си.

— Не искам да си променям решението. — Тя го погали до набъбналата му ерекция.

Това беше прекалено много за мъж, прочут с любовните си подвизи.

Той леко отмести ръката ѝ, надигна се, хвана я здраво с ръце и се тласна напред в нея с диво, едва сдържано насилие.

Викът ѝ изчезна в облицованата с дърво каюта, той потъна в нейната опияняваща топлина и въздъхна дълбоко облекчен, а чувствената наслада се разля по цялото му тяло.

След секунди гърлените звуци и ръцете ѝ, впити в гърба му, най-после достигнаха до съзнанието му. Той галантно укроти себичните си желания и поспря, за да я успокои, защото от сега до Неапол тя беше на негово разположение, имаше време за всичко.

Бо кротко лежеше в нея и нежно изпиваше с целувка сълзите ѝ, покриваше с устни бузите и клепачите ѝ, успокоително ѝ шепнеше. Гласът му беше нежен като кадифе, допирът му омайваше. Когато сълзите ѝ изчезнаха, ръцете се отпуснаха на гърба му, той ѝ обеща удоволствие с изкусни любовни думи, караше в съзнанието ѝ да изникват горещи картини, предлагаше ѝ магия. И отново сетивата ѝ се разпалиха и тя му предложи устните си.

— Вече не боли — с усмивка каза Сирина.

— Знам. — Тя беше влажна и пулсираше, а когато за пръв път се опита да раздвижи ханша си, той леко се плъзна вътре и тя изохка, но този път не от болка, а от неочаквана благодарност.

— Умирам — шепнеше, потънала в забрава, и го притискаше към себе си с ръце, приковани на кръста му, за да удължи блажената агония.

— Не сега, но скоро — прошепна Бо, а думите му отекнаха по устните ѝ. — Отпусни се малко. Ето. Така не е ли по-добре? — нежно я попита и проникна със сантиметър по-навътре.

Тя не можеше да говори, но той разбра трепетната ѝ въздишка с опит, събиран с години доставяне на удоволствие на жени, после бавно и нежно предложи на Сирина Блайд за пръв път да зърне рая.

Скоро след това и той я последва със своя бурен оргазъм. А секунди по-късно тя за трети път достигна до върха на удоволствието. Ненаправно го хвалеха, че е издръжлив.

— Жените казват ли ти направо, че си велик? — попита го тя, когато се беше отпуснала в обятията му и се наслаждаваше на дълбокото си удовлетворение. После се надигна и го погледна в очите.

Погледът му се отмести от изгряващото слънце, блеснало през люка.

— Понякога — внимателно отвърна той, защото не му се искаше да разисква тема, свързана с половата му мощ, не се чувстваше и много спокоен, че ѝ е отнел девствеността, въпреки че тя се беше съгласила.

— Заслужаваш да ти го казват — каза му тя простичко и се усмихна. — Много те бива. Колко време ще е нужно да стигнем до Италия?

Усмивката ѝ беше закачлива на фона на чаровната ѝ наивност и той изведнъж отхвърли съмненията си и с радост пренасочи мислите си към невероятните нощи, които го очакваха с госпожица Блайд до Неапол.

— Три седмици — каза той за пътуването, което траеше две. — Може и месец, ако се отбием в Минорка и Лисабон. — Вече беше решил да нареди да свалят някои платна на сутринта.

— Само месец? — каза тя със съблазнителна усмивка и се премести до него, близо до бързо нарастващата му ерекция.

— По-дълго — прошепна той, — ако трябва да заобикаляме наемниците.

— Добре звучи. Остана ли някаква храна?

— Малко десерт — засмя се той, — но ще ми е нужна целувка, за да стана и да го донеса.

Отговорът ѝ дойде веднага — страстен и разгорещен. И той ѝ даде нещо, което тя искаше повече.

[1] Бимс (англ. beams) — Напречна греда, която поддържа палубата на кораба. — Бел.ред. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— А сега — доволно измърка Сирина малко след това, докато бавно проследяваше с пръст устните му, а Бо леко се беше надвесил над нея — възнамерявам да ям.

— Храна? — Ослепителна момчешка усмивка грейна на фона на загорялата му кожа.

— Да, момчето ми — прошепна тя, — но не си отивай.

— Няма такава опасност, скъпа. — Каdifеният му глас галеше сетивата ѝ. — Но си мислех — прошепна той, докато галеше едрите ѝ гърди, — че може би ще искаш.

— Не — каза тя и постави ръка на гърдите му, за да го спре. — Трябва да почакаш.

— Ами ако не искам? — Той наведе глава, за да я целуне леко по носа. — Толкова е лесно да ти се угоди.

— Само първоначално, докато още не съм натрупала опит — каза тя и съблазнително повдигна едната си вежда. — Но след три седмици вече ще бъда много придирчива.

— Ммм — прошепна той с лека усмивка, — само обещавах.

— Ако все още съм жива, скъпи. — Тя го отблъсна от себе си. — Умирам от глад.

Наистина беше гладна, осъзна той.

— Ще извикам Реми — каза Бо, готов веднага да ѝ угоди, след като беше научил за лишенията ѝ в миналото, — а ти ще му кажеш какво искаш.

— Не, моля те, недей. На масата е останала малко храна. — По бузите ѝ се разля розовина. — Искам да кажа — погледът ѝ се плъзна по голите му гърди, — я ни виж. Не сме облечени, а леглото е разхвърляно...

— Той не обръща внимание на тези неща, скъпа — каза младият мъж успокоително.

— И често ги вижда. — Тя затвори очи.

За миг му мина през ума да я излъже, като чу как изведнъж беше сменила тона, но не му се искаше да я мами нито за начина си на живот, нито за нейното място в него.

— Да, често — тихо отвърна той.

Тя го изгледа. Краткият му отговор беше по-откровен, отколкото ѝ се беше искало.

— Бих могла да се облека и да седна на оня стол там.

— Ако искаш — учтиво каза Бо. — Но на Реми няма да му направи впечатление дали си облечена или не.

— Значи да не се притеснявам за външния си вид.

Той се опита да не се засмее, като си спомни за интимностите, които си бяха разменяли, и за топлото ѝ тяло, което в момента си почиваше под неговото.

— Не бих се притеснявал за това — каза той и се сдържа да не се ухили.

Но пък тя изведнъж се засмя — на абсурдната си представа за приличие, на вежливия му опит да потисне усмивката си. После се протегна, хвана го с две ръце и го придърпа към себе си.

— Много си сладък — прошепна Сирина.

— Не толкова, колкото теб, сладурче.

Тя се протегна още малко нагоре и бавно и сладостно облиза долната му устна.

— Няма значение къде — прошепна той с дръзка усмивка, — няма значение кога.

— Защото винаги си готов — измърка Сирина и с корема си почувства как Бо се възбужда.

— Тренирам.

— Докато те чакам.

— Какъв късметлия съм — прошепна той и леко разтвори краката ѝ.

— Жените отказвали ли са ти някога?

Той само за секунда се поколеба. После я излъга:

— Разбира се.

— Добре — прие тя и го погледна с неподправена невинност, — защото ако не ме нахраниш веднага — тихичко добави, — повече никога няма да спя с теб.

— Реми! — изрева той и бързо скочи от леглото.

— Ти наистина ме харесваш — подхвърли тя изпод разхвърляните чаршафи, цялата поруменяла, рошава и чаровна.

— О, да. Много ми допадате, госпожице Блайд. — Той я погледна с разгорещен поглед и изострено желание — дали всички девственици бяха толкова апетитни или изкусителната привлекателност на Сирина Блайд беше нещо специално?

Идеалното му тяло се открояваше на златните лъчи на изгряващото слънце, а на фона на широкоплещестата му осанка каютата изглеждаше съвсем малка. Красотата му беше зашеметяваща на светло и Сирина разбра защо, освен заради сексуалното си майсторство, Бо Сейнт Джон никога не си лягаше сам.

— Кой най-напред те нарече велик? — попита тя, любопитна да научи коя жена беше подбрала точната дума, с която да го опише. Той повдигна вежди, а Сирина добави: — Подочух всичките ти истории от сина на Тодъм. Той все се опитва да ти подражава като любовчия. „Лейди Си беше забелязана да излиза от лабиринта в Четъм с великия Р., а по изражението ѝ личеше дълбоко задоволство“ — с широка усмивка цитира тя. — И госпожа Тодъм не пропускаше да прочете скандалните новини.

— Познавам ли ги? — попита Бо, който искаше да отклони въпроса ѝ.

— Едва ли — отговори тя и ѝ стана забавно, като си представи Бо Сейнт Джон седнал на чай с праведната Мод Тодъм. — Разкажи ми за твоето име...

— Рошфор? — Той се пресегна и сръчно си обу панталона, опитвайки може би несъзнателно да се защити, защото женското любопитство винаги го караше да увърта.

— Ако не искаш да ми отговориш — игриво му се скара Сирина, — просто ми кажи.

Погледът му се върна на нея. Ръката на Бо беше върху колана на панталона му...

— Не искам да ти кажа.

— Винаги бих могла отново да спя под стълбищата — съблазнително измърка тя.

— Но първо ще трябва да излезеш оттук.

— Да не би да ме заплашваш? — В очите ѝ светна закачливо пламъче и тя се почуди какво ли щеше да е усещането наистина да

предизвика граф Рошфор. Беше убил някого на дуел миналата година. Невил цяла седмица само за това беше говорил.

Той седна на един стол и я изгледа изпод сведените си клепачи.

— Просто ти посочвам обективните пречки, сладурче — прошепна Бо.

— Винаги ли се отнасяш лошо с жените, с които си спал?

— Никога не ми се е налагало.

— А това ни връща към думата „велик“.

— Ако ти кажа, ще престанеш ли с този разпит? — въздъхна той.

Тя доволно кимна.

— Една моя любовница веднъж каза, че съм велик на ръст и името ми остана — рече той с въздишка.

Тя недоверчиво изсумтя.

— Лъжец.

— Тя обичаше високи мъже.

— Някои части на тялото им...

— Може би — предпазливо изрече той след една почти недоловима пауза.

— Може би? — По усмивката ѝ личеше, че знае.

— Господи — изпъшка той. — Не се отказваш.

— Няма да ми кажеш, а?

— Няма какво да ти казвам. — Поне нищо, което да не шокира девствената госпожица Блайд.

— Мога да го открия.

— Посред океана? — ухили се той.

— По-късно тогава.

За него по-късно беше без значение. Щом стигнеха в Италия, вече нямаше да има по-късно.

— Както искаш — тихо отвърна Бо, радостен, че чува галски проклетия навън в коридора. — А, ето го Реми.

Секунди след като до слуха им достигнаха ругатните, вратата се отвори и един начумерен млад мъж, който все още закопчаваше копчетата на ръкавелите си, влезе в каютата.

— Сигурно не ти е минало през ума, че спя? — измърмори той и гневно изгледа работодателя си.

— А ти не чукаш ли, преди да влезеш? — отбеляза лениво Бо и не промени отпуснатата си поза.

След като видя как Сирина придърпа чаршафа до брадичката си, Реми отново насочи погледа си към Бо.

— Имам чувството, че сте възбуден, милорд — нахално отвърна той.

— Внимавай с обноските, Реми — предупреди го Бо с мек като кадифе глас. — Госпожица Блайд ми е гостенка и е гладна.

— Трябваше да си остана в Лондон — не преставаше да се оплаква Реми, — където никога не ядеш вкъщи.

— Но в такъв случай нямаше да видиш красивите синьорини в Неапол. — Пристрастията на Реми към една млада модистка бяха надделели в решението му да придружи Бо.

— Печелите, милорд — прошепна младият французин и очевидно стоплен от спомена за любимата си, се усмихна. — Значи мадмоазел е гладна — каза той любезно, сякаш изобщо не беше избухвал, после се поклони грациозно и учтиво запита: — Какво бихте искала да хапнете, госпожице Блайд?

— Нищо, ъ-ъ... Аз... не искам да ви притеснявам — заекваше Сирина, напълно смутена от Реми и още повече от нескромните обстоятелства, при които се бяха запознали. — Бо не биваше да ви буди.

— О, боже, не му го казвай. — Бо се изправи. — Той вече е направо непоносим. Не е проблем да ни сготвиш, нали, Реми? — тихо попита той със стоманен оттенък в любезния си тон.

— Никакъв — веднага се съгласи французинът, сякаш нищо не беше станало, сякаш подобни сблъсъци между него и работодателя му бяха нещо обичайно. — За мен ще е чест, милорд. Може би бих могъл да ви предложа миди Сен Жак по парижки, след като вече е светло — добави той с многозначителен поглед към работодателя си, — или крехко телешко с гъби. Или може би женоаз с шоколадова глазура.

Дори когато лигите вече й потекоха при мисълта за тази превкусна храна, Сирина се поколеба. Внезапната промяна в настроението на готвача беше толкова смущаваща, колкото и недоволството му.

— Значи миди Сен Жак и женоаз — намеси се Бо. — Не обичам телешко.

— Може би мадмоазел обича телешко — деликатно вметна Реми.

— О, не — смути се Сирина. — Искам да кажа, обичам го... но... ами... мидите и тортата ще са... повече от достатъчно. Опасявам се, че дори това много ще ви измори.

— Не е като другите — измърмори Реми само към Бо. — Толкова е мила.

— Благодаря ти за доброто мнение — саркастично отвърна Бо, също тихо. — Искаш ли шампанско, скъпа? — попита той Сирина с нормален тон. — Реми ми каза, че имаме в изобилие от него.

— Ако нямате нищо против.

Реми се усмихна и се приближи една крачка по посока на Бо, преди тихичко да попита:

— И след като я чукаш ли ти казва благодаря?

— Много мило. — А после с глас, който да стигне до леглото, каза: — Първо изпрати тортата, докато чакаме мидите. И три бутилки шампанско.

— Да, милорд — отговори Реми с развеселен поглед.

— Колко време ще трябва да почивам между... — той похотливо вдигна вежди — ястията?

— Бих те посъветвал да спиш, когато можеш — тихо отвърна Бо. — Разбрахме ли се?

— Чудесно, милорд.

Тортата, която донесоха, беше великолепна. Украсена със захарни теменужки, преплетени с дантела от бледожълт маслен крем с бадеми, с шоколадов пълнеж, който се стичаше отстрани — гледката беше достойна за най-изтънченото небце.

Сирина направо ахна изпод чаршафите, изумена при вида на изключителната торта, която помощникът в кухнята постави внимателно на масата. След като момчето си излезе с останките от предишното им ядене, тя се изправи и удивено попита:

— Как Реми успява да сготви такава невероятна храна в корабна кухня на такова разстояние от пазарите? Захаросани теменужки! — Този деликатес не беше опитвала от няколко години.

— Реми е находчив — отвърна Бо. С изключение на това общо твърдение, той нямаше представа как се приготвя храната. — Попитай го, ако искаш — продължи той, отрязва парче торта и я сложи на

чинийка. — Но знам, че има подвижен сандък с лед, защото натовари няколко вагона лед на борда. — Той подаде чинията на Сирина и с удоволствие видя наладата, изписана по лицето ѝ.

— Лед? — Тя вдигна поглед, готова да поднесе първата хапка към устата си.

— За шампанското, предполагам — каза той и умело извади тапата на бутилката, — и може би за тези. — Той докосна една захарна теменужка. — Надявам се, че нямаш нищо против първо да си изядеш десерта.

Тя поклати глава с прекалено пълна уста, за да може да му отговори — само на ръка разстояние от нея виждаше как може да докосне рая, докато в устата ѝ се топяха великолепните вкусове.

И Бо също си мислеше за докосване, докато наливаше две чаши шампанско, макар че неговите усещания бяха по-образни. Беше възхитителна така, седнала гола по средата на леглото му, разрошената ѝ руса коса се спускаше по раменете ѝ, гърдите ѝ бяха едри и пълни, с тънка талия и грациозни извивки, олицетворение на женската привлекателност — като русата коприна между краката ѝ. Колко екзотично красива беше, нежна златна сирена, от която лъхаше на женственост и желание и от която преставаше да ти се яде. С какво удоволствие само ядеше и какво удоволствие беше за него да ѝ предостави тази радост!

— Не се храниш — каза тя и си облиза пръста, след като беше обрала и последната капчица от глазурата по чинията си.

— Ще почакам мидите. — Макар че изобщо не беше сигурен дали му се ядеше.

Настъпи кратка тишина.

— Искаш ли още шампанско? — Той се наведе напред и затърси бутилката на пода до стола.

— Още не.

Последва кратка тишина. Едва след малко Бо забеляза как се беше вторачила в тортата.

— Искаш ли още едно парче?

— Ако не ме помислиш за лакомница — каза тя с тон, който му напомняше за малко дете, на което са му се скарали за обносните.

— О, не — побърза да я увери той и разбра, че я е било страх да си поиска още. Той сложи цялата торта на леглото до нея с думите: —

Изяж я цялата.

— Голяма лакомница съм.

— Скъпа, не си избрала подходящия човек за извиненията си. Във висшето общество е задължително да си лаком, а тази торта е най-малкото, което можеш да си поискаш. Само си остави малко място за мидите.

— Много си хубав — усмихна му се тя.

— И аз същото си мислех за теб, сладурче — тихо промълви младият граф с леко дрезгав глас, изпълнен с желание.

— Хубаво — прошепна тя, натопи пръст в шоколада и бавно го поднесе към устата си. — Но Реми може да влезе... — Тя пхна пръста си в устата и бавно го облиза, после го извади.

Възбуден от жеста ѝ, той се размърда неспокойно на стола, а в отговор веднага получи ерекция. — Я да заключа — прошепна той и се надигна.

— Готвачът ти ще побеснее за похабените миди.

— Плащам на Реми достатъчно, за да не обръща внимание на някакви си миди — каза Бо и се приближи до вратата.

— Няма ли да се сърди?

— По-добре той, отколкото аз — обърна се Бо и се усмихна.

— И не допускаш да те бавят.

— Не и по отношение на секса с теб.

— Колко ласкателно от ваша страна, граф Рошфор.

За миг той се спря и се замисли — тя беше искрена и пряма, за разлика от натруфените евфемизми, които другите жени използваха за сексуалните си желания. Той пак се обърна и любопитно я изгледа.

— Винаги ли си такава?

— Гола в леглото с някой напълно непознат ли искаш да кажеш? Само тоя път, мое велико момче, както много добре знаеш. Или искаш да кажеш нещо друго?

— Искам да кажа — толкова откровена.

— На този етап нямам какво да губя, нали? В противен случай ще трябва да гладувам по улиците на Лондон. Предпочитам това — заяви тя и му се усмихна. — Освен да ме изхвърлиш зад борда, по друг начин не можеш да ме накажеш, особено за думите ми. А и не знам защо, но останах с впечатлението, че предпочиташ моята компания пред самотата по време на това пътуване.

— Проницателна жена — каза Бо сякаш на себе си, изненадан от откритието, че беше прозряла истината — той винаги се беше противопоставял на женска компания по време на продължителни пътувания.

— И кой знае, ако продължаваш да играеш карти кавалерски, до края на пътуването може да се превърна и в богата жена.

— Много те бива — ухили се той. — На карти също... — Тонът му изведнъж се промени. — А кавалерството няма нищо общо с това, че печелиш.

— Знам. — Тя му намигна флиртаджийски. — Просто се държах учтиво.

— Тогава по-късно ще поиграем. — Той почувства как го обзема хазартна страст. — Истински.

— Можеш да загубиш, Рошфор.

— Мога да си го позволя — отвърна той с момчешка усмивка.

— А аз — не.

— Е, можеш да позаложиш нещо. Колко спечели последния път?

— Достатъчно, за да не ми се налага да работя като гувернантка във Флоренция — заяви тя. — Никога няма да мога да ти се отблагодаря, както подобава — добави тя, а по думите ѝ личеше, че изведнъж се беше развълнувала. — Ти ми спаси живота.

— О, боже, не — запротестира бързо той, несвикнал с подобни топли благодарности от жени, освен когато им поднасяше скъпи бижута. — Моля ти се, караш ме да се чувствам виновен, че съм се възползвал от тебе.

Тя поклати глава и косите ѝ заблестяха на утринното слънце.

— Аз се възползвах от теб. От твоята добрина и щедрост, взех ти парите на карти, на два пъти карах Реми да става от сън, теб самия те държах буден цяла нощ — замълча тя с шеговито притаен дъх.

Той изведнъж се ухили и посрещна веселото пламъче в очите ѝ.

— Значи ти всъщност си ми длъжница.

— Голяма длъжница, милорд. — Гласът ѝ беше топъл, изпълнен с уважение, а изражението ѝ беше на млада девица, възпитана на добри маниери. После обаче бавно и изкусително се усмихна по начин, който нямаше нищо общо с невинността.

— Кажи ми какво искаш да направя — провокативно прошепна тя, — за да ти се отплатя.

Той се протегна и взе ключа. Сирина цялата настръхна от възбуда при звука на завъртането му в ключалката.

— Хайде да ти покажа — тихо промълви той.

— Ако искаш първо се наяж — тихо каза Бо, когато се приближи до леглото, легна и си нагласи възглавниците под главата.

Тя обаче сметна, че би я помислил за невъзпитана, ако предпочете тортата пред него.

— Няма нужда — каза тя с лека несигурност в тона, — ако на теб ти се иска да правиш нещо друго...

— Искаш да кажеш да те чукам. — Гласът му беше изпълнен с нежност.

— Да. Много ти дължа в тая област.

Той повдигна вежди.

— Правиш го по задължение?

— Разбира се, че не. Трябва по-добре да ги разбираш тези неща, ти си толкова вещ в любовта.

Той бавно се усмихна. Наистина изглеждаше по-заинтересована, отколкото предполага единствено чувството за задължение.

— Ужасен мъж — укори го тя с пламъче в очите. — Като че ли някоя жена би ти устояла.

Отдавна се беше научил да не разисква любовния си живот.

— Ще ядеш ли? — попита той вместо това.

— Не трябва.

— Я виж как се нагаждаш — лениво проточи той. — Но ако си гладна, яж. По всяко време мога да те любя.

— Наистина ли можеш? — предизвика го тя.

— Какво искаш да ти кажа? — отвърна той.

Увереността му без съмнение идваше от хилядите жени в живота му и не можеше да се поставя под съмнение.

— Кажу нещо омайно, Рошфор — подкани го тя кисело, решила, че не иска да чуе истината. — Нещо нежно и романтично от твоя репертоар.

— Исках само да кажа, че имаме достатъчно време. Освен това нямам репертоар... макар че — добави той със съблазнителна усмивка, — ако имах, щях да те оприлича с Овидиевата Корина — красотата ти

е съвършена. — Той се надигна и нежно я докосна по бузата. — Така по-добре ли е?

Страхотно ѝ се искаше да е толкова безгрижна като него...

— Извини ме за дребнавостта.

Бо сви рамене.

— Няма за какво, сладурче.

— Не знам защо се засягам от репутацията ти сред жените — замисли се Сирина и погледна как се беше излегнал в цялото си величие до нея. — Почти не те познавам.

— Да не би да не ти обръщам внимание? — нежно попита той.

— Е, нямам предвид това — отвърна тя. — И много ти благодаря, скъпи, за изключителния ти талант. Но искам наистина да те опозная.

Не му харесваше да чува това, особено от жените в леглото му. Тези думи винаги предшестваха желанието им да влязат в живота му и да променят начина му на съществуване. Бо не се поддаваше на преследващите го жени, затова седна и изложи на показ внушителните си мускули.

— Дай да те нахраня — предложи той.

— Защо? — озадачено го изгледа тя.

— Защото искам. — Той желаше да отклони мислите ѝ, но не можеше да не се възползва от близостта на пищното ѝ голо тяло — само на сантиметри от него. А като си спомни как лесно се палеше, Бо не се и съмняваше, че ще постигне целта си.

— И винаги правиш това, което искаш?

— Почти винаги. — Тъмният му поглед беше прям.

— В такъв случай може би точно сега не ми се яде — отвърна тя и се противопостави на безгрижния му авторитет.

— Я да проверим дали ти се яде или не.

Той говореше толкова тихо, че тя едва го чуваше, но по интонацията му личеше, че ѝ предлага не храна, а секс — заедно с едно ново предизвикателство.

— Не. — Тя се изправи и склучи ръце на скута си, като несъзнателно му напомни за гола девица.

— Само една хапчица — увещаваше я той, сякаш нищо не беше казала, сякаш розовината, която плъзваше по шията ѝ, не означаваше нещо доста по-различно. Той се протегна, натопи пръст в глазурата на

тортата и откъсна една захарна теменужка от шоколада. — Хайде — прошепна Бо и се наведе напред с провокативен и чувствен поглед.

Тя изведнъж почувства, че се поддава на обещанието в погледа му, че започва вътрешно да пулсира. Намерението му беше повече от ясно, а близостта му я караше да се задъхва. Твърдите мускули на раменете и гърдите му бяха толкова силни, че чувстваше топлината на кожата му. Водена от желание, което не се подчиняваше нито на темперамента, нито на ревността, тя бавно се протегна да го докосне, пръстите ѝ се плъзнаха по силните му рамене, после с длан продължи по ясно очертаните му гърди. Когато топлината на тялото му се просмука в нея, ръката ѝ се насочи още по-надолу, водена от чувство на неустоим глад, с пръстите проследяваше изопнатите му мускули, минаваше по колана на бричовете му, а пулсът ѝ се ускори, когато усети колко силна беше ерекцията му.

Той проследи ръката ѝ, тръгна надолу, гледаше я и чакаше възбуден, разбираше, че ѝ е интересно.

— Докосни го — прошепна той.

Безпомощна пред такова нескрито желание, тя за миг го погледна с копнеж и нетърпение.

— Докосни го — повтори той. — За теб е.

Тя си пое дъх, за да се успокои, отмести съвсем леко ръка и покри твърдия му и пулсиращ член.

Бо си пое дъх, силно възбуден от допира ѝ. Погледът му за миг се спря на малката ѝ ръка, преди да впие очи в нейните.

— Сега го опитай, сладурче — прошепна той.

Опиянена от двузначността на думите му и захарната теменужка, която ѝ поднасяше към устните, апетитът ѝ още повече се изостри.

— Отвори уста — тихо шепнеша той.

Беше мокра и възбудена и се подчини на тихата му заповед, защото повече не можеше да устои на съблазнителното обещание за наслада, подобно на стотиците други жени преди нея.

Той полека пъхаше пръст в устата ѝ, сякаш я караше да чака, след като я беше пленил.

— Оближи го... — прошепна той, когато пръстът му вече беше достатъчно вътре.

Разтреперана от очакване и силно желание, тя засмука пръста му с вкус на сладка теменужка и напарфюмиран копнеж... и нещо сладко

и непознато в нейния свят — като нектара на боговете.

Като изискан мъж той знаеше как да я възбуди още по-силно, да усили екстаза ѝ. Плъзна ръка по бедрото ѝ, докосна копринения мъх между краката ѝ с любопитни пръсти, галеше я нежно.

— Усещаш ли ме? — прошепна той, но въпросът му беше риторичен — вече с един пръст беше вътре в нея. — Или така е по-добре? — попита той и пъкна още един пръст още по-навътре. — Или така? — продължаваше той на фона на тихите ѝ стонове от удоволствие, после пъкна трети пръст.

Завладяна от неконтролируемо желание, тя силно го ухапа по пръста.

— Дивачка такава — изръмжа той при рязката болка и си измъкна пръста, а после я изтласка назад с лакът. Задържа я под себе си, надвесен над разтворените ѝ бедра — с весел поглед в тъмните си очи.

— Какво да правя сега с тебе?

— Чукай ме — каза тя, опиянена от силното му тяло и невъздържания си език.

— Тече ми кръв — престорено ядосано рече той.

— Чукай ме, независимо от това — прошепна тя.

— Може би ще трябва да искам отмъщение. — По устните му заигра хитра усмивка.

— Това неимоверно много ще ми хареса, милорд — прошепна тя. — Просто знам, че...

Той се засмя с леко дрезгав смях — греховен и сладострастен.

— Много си ви бива, госпожице Блайд.

— Заслугата е почти изцяло ваша, милорд. — Тя движеше таза си в бавен и чувствен ритъм и така и двамата усещаха колко силно е възбуден. — Направо съм влюбена в новата ми играчка.

— И пак ти се иска да си поиграеш. — Гласът му беше мек като кадифе.

— О, да... — мъркаше тя. — Мислиш ли, че можеш да направиш нещо по въпроса?

— Трябва да живея праведно, за да те получа за награда, госпожице Блайд.

— Ти сигурно си наградата ми за това, че трябваше да търпя толкова време омразните семейство Тодъм. А сега сваляй това —

настоя тя и се захвана с копчетата на панталона му — или ще вдигна голям шум.

— Само секунда, сладурче, преди да изпициш — задиряше я той и се отдръпна, за да остави на пода чинията с тортата и шампанското, а после отново се настани между краката ѝ. — Сега вече сме на ваше разположение.

— Много си бърз — прошепна тя и обви врата му с ръце.

— За теб, немирнице...

— Добре, защото сега имам нужда от теб. — Погледът ѝ беше изгарящ.

— В такъв случай се надявам, че можеш да шиеш. — Той разпра неразкопчаните копчета на бричовете си, освободи ерекцията си и влезе в нея. В момента, в който проникна, тя стигна до оргазъм, а спонтанната ѝ реакция беше толкова бърза и неочаквана, че секунда по-късно той трябваше да забави тласъците си, за да я удовлетвори. Отново напълно изпаднала в забрава, тя впи нокти в гърба му, той се изправи и се задържа в нея. Изпълваше я, изпълняваше желанията ѝ, а тя леко стенеше в тон с трескавия ритъм на телата им.

Сирина леко помръдваше, а той ускоряваше темпото, разбираше я, отвърщаше ѝ и проникваше още по-навътре в тази толкова важна и изкусителна отсечка.

— О, боже — изохка девойката, изпаднала в опиянение, докато удоволствието обливаше сетивата ѝ, — о, боже, о, боже, о, боже...

Гласът ѝ заглъхна. Умираще. Разтапяше се и се разтваряше, а в стаята настъпи тишина, единственият звук беше лекото им дишане.

ПЕТА ГЛАВА

Малко по-късно тя отвори очи и по лицето ѝ бавно се изписа една почти незабележима усмивка.

— Не можах да изчакам — тихо каза Сирина с премрежен поглед и ситост в леко дрезгавия си глас.

— И няма нужда да чакаш, котенце. Тук няма правила.

— Защо никой не ти казва, че е толкова... чудесно — прехласваше се тя.

— За да можеш да го откриеш за себе си — отвърна той неутрално, та да не помрачава очарователната ѝ наслада. Циничната истина се свързваше по-прагматично с цената на девствеността на пазара, отколкото със самоосъзнаване.

— А ти кога го откри? — попита тя все още леко замаяна.

— Преди доста време. — Той почувства, че медената ѝ топлина все още пулсира около него и се зачуди дали не беше някоя нимфа-вълшебница с качества на сирена, които успяваха да го накарат толкова да я желае. — По-хубаво е от всичко друго, нали? — тихо добави той.

— Дори е по-хубаво от сладкишите на Реми...

Той престорено повдигна вежди:

— Толкова хубаво?

— Макар че ти не... искам да кажа... — Розовината по бузите ѝ стана още по-алена.

— Не се притеснявай, сладурче — нежно отвърна той.

— Ти не се притеснявай и ми кажи, ако правя нещо нередно — каза Сирина с непресторена искреност.

Бо се усмихна при мисълта за уроците.

— Не би могла нищо да сгрешис.

— Искам да се науча. О, боже... — сподавено ахна тя. — Какво правиш?

— Можеш ли да го почувстваш? — Той влезе съвсем малко по-навътре.

И тя затрепери при допира му.

— О, да — прошепна тя, а усещането ѝ се стори толкова хубаво, че вече не се чудеше защо всички го търсеха. — Моля те... направи го пак.

Колко чаровно го помоли, помисли си той. Като дете, което си иска втори сладкиш.

— Така? — Той леко я придържаше за кръста и проникваше все по-навътре и по-навътре, докато тя не извика леко и дишането ѝ внезапно се учести. А когато Бо помръдна, за да ѝ достави отново удоволствие, тя го хвана с ръце за гърба, опитвайки се да го спре и задържи вътре в пулсиращата си плът.

— Пусни ме — прошепна той и се размърда, за да се освободи.

— Не. — Тя го хвана още по-здраво.

— По-хубаво става, ако изчакаш.

— Не — сподавено извика тя. — Каза, че няма нужда.

— Така ли? — прошепна той и отхвърли всякаква мисъл за продължителна любовна игра. Невинната госпожица Блайд сигурно е била девствена прекалено дълго, защото сега беше много нетърпелива, сякаш да си навакса за изгубеното време. Той здраво я хвана, за да останат един до друг, легна по гръб и я понесе със себе си. — Ти определяш ритъма, скъпа — каза той, повдигна я и я постави върху себе си. — Ето. — С ръце под задника ѝ Бо я повдигна и тя се плъзна по члена му. Когато вече се беше настанила отгоре му, Бо плъзна ръце по ханша ѝ. — А после така, котенце — прошепна той и я привлече надолу, докато не остана нито сантиметър между тях.

Тя блажено въздъхна.

— Язди ме, с каквато си скорост искаш, сладурче — каза той. — Ще се опитам да не изоставам.

— Значи си имам собствен кон — прошепна тя отгоре му.

— За колкото си време искаш. — Като специалист по жените, той си мислеше да я задържи и след пътуването до Неапол. Много добре си пасваха.

— Винаги ли си... в такава готовност?

— Опитвам се — скромно каза мъжът с най-много сексуални похождения в клубните книги за облози.

— Каква късметлийка съм — отговори тя и леко се придвижи нагоре.

— И аз. — Усмивката му беше вълча.

— Мога ли да те държа заключен, докато пристигнем? — прошепна тя, опиянена от приятното усещане — цял един нов свят изведнъж се беше открил пред нея.

Когато той не отговори, Сирина го погледна с премрежен поглед и бавно се спусна надолу.

— Кажи да — прошепна тя.

— Не приемам заповеди дори и от хубавички гувернантки — подсмихна се той.

— Тогава ти давай заповедите — тихо и гърлено отвърна тя и сладострастно завъртя ханша си.

— Решение с много въображение — усмихна се Бо още по-широко.

— Егоистично решение, скъпи. Но дано твоите заповеди ми се понравят.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че трябва да засягат плътски въпроси.

— Я виж ти. Не искаш ли да ми оправяш леглото или да ми переш дрехите?

— Четиригодишното ми слугуване свърши — тя погледна през прозореца към яркото утринно слънце, за да прецени кое време беше — преди два дни, Рошфор. Освен това не знам как се перат дрехи.

— Предполагам, че и легла не оправяш?

— Сега вече се научих как да развалям леглата, благодарение на теб, скъпи. И си мисля — ухили се тя, — че скоро ще имаме нужда от чисти чаршафи.

— Ами ако ти заповядам да не стигаш до оргазъм десет минути? — закачаше я той. — Това достатъчно плътско ли е?

— Бъди разумен, Рошфор. — Тя очарователно се мусеше.

— Аз обаче никога не съм разумен — каза той и леко я повдигна от себе си, без да обръща внимание на протестния ѝ писък, и я остави на леглото. — А сега какво възнамеряваш да направиш? — добави той и се ухили.

— Да те нападна.

Тя замахна към него и той се претърколи със смях.

— Ти си мой, скъпи — каза тя, докато все още го преследваше. — Това е просто въпрос на време.

— Десет минути, за да бъдем точни — лениво отвърна той и я хвана, когато падна върху него. — И аз давам заповедите.

— Не говориш сериозно, нали? — прошепна тя и изкусително раздвижи устни.

— Въздържанието е хубаво за душата — прошепна той с меден глас и задържа ханша ѝ.

— Ти пък откъде знаеш?

— Прочетох го някъде. — Погледът му беше безсрамен.

— Но аз не искам да чакам. — Тя започна да се бори, за да се освободи.

— Може би има някакъв друг изход.

— Колко си досетлив, Рошфор. — Погледът ѝ светна.

— А ти си разгонена кучка. Вярваш ли в Бог? — попита той сякаш двете мисли бяха сродни.

— Ако вярвах, срещата ми с теб би ме накарала сериозно да се замисля за пламъците на ада.

— В такъв случай не ти е минавало през ум да ставаш монахиня. — Леко се усмихна той.

— Поне не след Доувър.

Той се засмя, пусна я, отдръпна се и слезе от леглото. Когато стъпи на крака, Бо ѝ подаде ръка.

— Предлагам ти незабавно възнаграждение — отвърна той на въпросителния ѝ поглед.

Тя веднага го хвана за ръката и го последва. Когато мина покрай бюрото си, той духна една все още горяща свещ, взе полуизгорелия остатък от свещника и я поведе след себе си към дивана.

— Мастурбирала ли си някога? — попита я той, без да влага нещо особено във въпроса, седна и я пусна.

Тя го изгледа, без да е сигурна, че го е чула правилно.

— Сигурно не си го правила — отбеляза той, след като видя изражението ѝ. Той се протегна и леко я погали между краката с основата на свещта. — Реших, че може би искаш да се научиш по време на десетминутната пауза.

Сирина се изчерви.

— Всички мастурбират — отбеляза той делово — рано или късно. Няма за какво да се изчервяваш. Искаш ли да опиташ?

Тя смутено поклати глава.

— Може да ти хареса — тихо каза той, докато плъзгаше свещта между краката ѝ.

— Предпочитам теб.

— Но в момента не може. — Той натисна свещта навътре.

— Тогава ще изчакам. — Но тя трепереше в очакване на акта, а свещта леко се плъзгаше по клитора ѝ и я караше да се възбужда.

— Няма нужда да чакаш — прошепна той, разбрал, че е силно възбудена по гладкото плъзгане на свещта. Беше мокра и хлъзгава, тялото ѝ го очакваше, нетърпеливо за секс. — Веднъж видях как една монахиня го прави в църквата — как си слага свещта дълбоко навътре — до тук — тихо добави той и плъзна свещта още по-навътре, като следеше изражението на Сирина. — Чувстваш ли я?

Застанала пред него, тя стисна бедра, за да почувства опияняващото усещане, а шепотът му отекваше в съзнанието ѝ провокативен и изкусителен — сякаш наистина знаеше точно какво я кара да изпитва.

— Кажи ми — шепнеше Бо.

Тя не можеше. Не можеше да опише с думи страстта, която я беше обзела.

— Монахинята имаше тъмни къдрици тук — тихо разказваше той, — а не златна коприна като твоята. — Леко я погали около клитора. Допирът му беше нежен, чувствен, а възпламенената ѝ плът откликваше, дишането ѝ се беше учестило в леко задъхан ритъм.

— Всички послушници се криеха зад гоблените и я гледаха как се възползва от усамотения параклис. Много хубава беше — прошепна той. — Обърни се, скъпа, за да можем всички да те видим. Почти си готова да свършиш, нали? Ето... дръж свещта сама или ще падне. — Знаеше колко е възбудена и леко се усмихна, когато видя как бързо сграбчи свещта, когато той я пусна.

— Ето така... ти я движиш... пъхни я навътре още малко. — Той се наведе и нежно я целуна по коприната. Тя еротично изскимтя, когато пъхна свещта още няколко сантиметра навътре. — Покажи на приятелите ми големия си бюст — прошепна той и се протегна да погали едната ѝ гърда. — Обърни се насам, за да те виждат — продължаваше той и леко я въртеше с ръце, поставени на ханша ѝ. — И преди сме ги виждали, нали? На Аластър подчертано му харесват големите ти гърди. Никога не е виждал по-големи. Исква да ги пипне —

така... — Гласът му беше леко дрезгав, плътен от скандалната фантазия, която си беше измислил. Тя беше гола пред всички, показваше се на всички спотаили се момчета, които искаха да я докоснат. Бо погали издутите ѝ гърди, а после бавно заобиколи едното ѝ зърно. — Нали не възразяваш Аластър да го посмуче?

Със затворени очи Сирина поклати глава с пламнало тяло, гласът на Бо извикваше в съзнанието ѝ провокативни картини, караше я да чувства вина и трескаво желание.

— Тя е срамежлива, Аластър — прошепна Бо и толкова силно стисна зърното ѝ, че тя почти припадна от зашеметяващото удоволствие. — Тя не те познава. Може би по-късно... след като още няколко пъти изпита оргазъм. Но помни — тя първо е моя. Аз пръв ще я чукам.

Тя почувства как плъзга пръст надолу по корема ѝ.

— Някога чукал ли те е послушник? — прошепна Бо.

Тогава тя стигна до оргазъм толкова бурно и продължително, че почти се задъха от изгарящото усещане на срам и шок.

Бо я докосна едва след като отшумя и последното сподавено потрепване, а после извади свещта, придърпа я на скута си и я задържа до себе си, докато сладката горещина отшумя, а пулсирането между краката ѝ утихна. След малко тя го прегърна с ръце на врата му и блажено се усмихна.

— Ти да не си бил послушник? — Границата между действителността и фантазията изглеждаше размита и объркваща.

— Само по асоциация — поклати глава той. — Имах приятели, които бяха. Те ме посветиха в много младежки удоволствия.

— Да не би да искаш да кажеш, че наистина е имало монахиня зад олтара? — Тя объркано поставяше под въпрос наивността си.

— Повече от една. — Той говореше делово, естествено и искрено.

— Колко удобно — саркастично отбеляза тя.

Той сви рамене, усетил по въпроса ѝ, че най-добре е да не отговаря.

— Ти наистина ли ги наблюдаваше? — продължаваше тя с мисъл за спокойния си живот в Глостършир. Той беше правил много повече неща...

— По това време сексът много привлича — отвърна Бо.

— А сега не те ли привлича?

— Я виж кой ме укорява? — леко я подразни той. — Ти и десет минути не можеш да издържиш.

— Мога — опъна му се тя. — Просто не искам.

— Забелязах — каза той с почти недоловима ирония в гласа.

— Да не би да се оплакваш?

— Напротив, сладурче. Ти си мечта за всеки мъж. Но с твоето либидо ти предлагам да се упражняваш с това или с неговия заместител — тихо каза той и посочи свещта, която беше сложил наблизо на една маса, — защото повечето мъже няма да могат да ти смогнат.

— А ти не се слагаш в това число?

— Просто един съвет — каза той, без да се хваща за думите ѝ.

— Често ли играеш ролята на учител, Рошфор? — заядливо го подхвана тя, недоволна от уклончивостта му, когато се опиташе да му зададе някой въпрос.

— От време на време ме обземат благородни пориви — нахално я изгледа той.

— Може би не се нуждая от милосърдието ти — хладно отвърна Сирина, защото изобщо не ѝ харесваха предишните му милосърдни прояви по отношение на други жени.

— Много си срамежлива — присмя се той.

— Не. Просто не съм съгласна с всички твои доволни ученички от миналото. Не искам и мен да слагаш в това число. Ако и когато реша да... ъ-ъ... упражнявам тези уединени удоволствия, определено няма да имам нужда от твоята помощ.

— Толкова хрисима ми изглеждаш, направо се възбуждам — прошепна той.

— Нещо необичайно за теб — сухо отвърна тя.

— В такъв случай страшно си подходяме, нали? — каза младият мъж с ангелски поглед. — И в края на краищата ти харесва — продължи той простичко. — Ела, скъпа, считай го за подарък от мен. — Той стана от дивана, въпреки протестите ѝ, и я отнесе до леглото, където я остави върху разхвърляните възглавници. — Затвори очи — тихо промълви той.

За миг тя ядосано го изгледа, без да знае какво да прави, обзета от някаква необяснима ревност, която беше напълно безполезна, що се

отнасяше до Бо Сейнт Джон.

— Ако наистина беше монахиня, винаги щеше да правиш това, което ти наредят — прошепна той с плътен глас. — Трябва да се научиш на подчинение. Държат на него, както и на предаността. Така че легни си, скъпа, и приятен урок. Ще започнем с нещо просто. Сложи си ръката тук — прошепна той и придърпа пръстите ѝ към слабините. — Сега си затвори очите... браво. Докосни се лекичко — продължаваше с наставленията той с ръка върху нейната, докато масажираше клитора ѝ. — Натисни тук. Хубаво ли е? — попита и натисна пръстите ѝ, така че да упражни точно необходимия натиск. И наистина се получи. Той го усети.

— Сега опитай сама — прошепна Бо — и си помисли как ме чакаш, как ще дойда при теб след вечерната молитва, когато всички очакват, че си на колене в стаята си и се молиш. Усещаш ли хладните плочки и летния въздух?... Аз бавно разсъбличам дрехите ти, докато ти коленичиш за молитва — с наметалото и воала, престилката и роклята с фустата — кожата ти е бледа на вечерната светлина... блести. Когато разпускам косата ти, потръпваш в очакване. Забравяш думите на молитвата си, защото искаш да ме почувстваш вътре в себе си. Спомняш си усещането да съм вътре в теб, твърд и импулсивен, разпъвам те и ти бавно се изправяш. — Гласът му се промени, а ръката му се плъзна по стомаха ѝ невероятно нежно. — Но аз те карам да свършиш. Карам те да кажеш всяка една молитва по ред и само след това ти позволявам да ме съблечеш. Винаги си обичала това, нали? Толкова нежно ме докосваше, че направо едва се сдържах. И винаги се усмихваше на нетърпението ми...

Една бедна манастирска стая, една млада монахиня, изкусена от светски копнежи, един страстен наследник на свети Йоан и... забранени удоволствия. Картините палеха кръвта на Сирина — точно като монахинята и тя копнееше, като нея постоянно имаше нужда от него.

— Обичал си я, нали? — каза тя с отворени очи. По тона и думите му личеше, че е било така.

В погледа му се прочете ужас, той се дръпна, сякаш го беше ударила, и веднага се изправи на крака.

Сърцето му биеше до пръсване, когато се приближи до масичката за алкохол, а в съзнанието му изплуваха ужасни спомени. Не

беше разбрал какво казва. От години не беше мечтал за Кейтлин. Какъв глупак се беше оказал. Говори ли се толкова неразумно? Той си наля голямо бренди. Асоциациите, думите, фантазията — толкова фино завоалирани. Голяма глупост беше направил. Докато наблюдаваше как брендито бавно изпълва чашата, той отново почувства раздиращата болка, стария гняв, неизличимия гняв, от който никога не беше успял да се отърси.

Колко отдавна му се струваше, че беше видял Кейтлин да се разхожда в манастирската градина със сестра Мери Марта. За разлика от Мери Марта, която разпалваше въображението на всичките му приятели с нейните тайни плътски желания, сестра Клер беше напълно целомъдрена.

Но той именно нея искаше с безразсъдния плам на младо момче. Изпращаше ѝ бележки и цветя, купуваше ѝ требници със скъпоценни камъни, които тя не можеше да приеме и настойчиво му връщаше. Той обаче ни най-малко не се отказваше. Макар че нищо от това не би имало някакво значение, ако чувствената Кейтлин Гарик от Ълстър все още не съществуваше под трудно спечелената набожност на сестра Клер. После една топла лятна нощ, когато Бо беше на петнадесет години, тя му се беше отдала...

— Разливаш — тихо каза Сирина.

Гласът ѝ прекъсна тревожния му унес и той погледна към локвата алкохол, който се стичаше по лакирания шкаф.

— Боже — прошепна той и се протегна към ризата, хвърлена наблизко на един стол.

— Много съжалявам — извини се Сирина. — Не трябваше да питам.

— Не си виновна. — Бо бързо избърса разляното и хвърли влажната риза в мивката. — Други хора са виновни. Искаш ли да пийнеш? — Гласът му беше безизразен.

Когато тя поклати глава, той взе бутилката и се върна на леглото. Облегна се на долната табла и седна настрани, доколкото скромно му позволяваше матракът, като внимаваше да не я докосне, когато си протягаше краката. После продължи да пие препълнената си чаша с бренди, без повече да разговаря.

Тишината беше изпълнена с безпокойство.

Малко след това той отново започна да си налива.

— Не искаш ли да ми разкажеш за нея? — прекъсна го Сирина.

— Няма какво да разказвам. Тя умря — едва доловимо прошепна той. Пак сложи запушалката на бутилката и я хвърли настрана. „Нямаше религия, която да заслужава подобна жертва“ — горчиво си мислеше Бо. Той я беше обичал и тя него.

Но това не беше достатъчно, когато игуменката ги беше разкрила.

Същата нощ Клер се беше обесила, без и дума да му каже, без да я е грижа, че я обича с целия плам на младежкото си сърце.

Той тихо изруга, вдигна чашата към устните си и я пресуши.

— Искаш ли да останеш сам? — Погледът на Сирина беше изпълнен със съчувствие.

— За бога, не. — Той тихо въздъхна. — Мисля, че сигурно по някакъв начин ми напомняш за нея. Очите ти, предполагам... Тя имаше сини очи като твоите, които от време на време изглеждаха зелени според светлината. Сигурна ли си, че не искаш да пийнеш? Малко шампанско... или вино? Точно сега имам нужда някой да пийне нещо с мен.

— Тогава ще пийна малко шампанско.

— Добре. — Той беше искрено облекчен, после се наведе, за да вземе бутилката шампанско с чашите, които по-рано беше сложил до леглото. — Боже, ненавиждам меланхолията. — Бо предпочиташе забравата, зад която се беше скрил преди осем години.

— В такъв случай не е зле да помислиш за скоростта, с която пиеш. И татко го налягаше меланхолията след първата бутилка бренди.

Той изрази несъгласието си с поклащане на глава, докато отваряше шампанското.

— Обикновено алкохолът ме развеселява — каза младежът. — Поне до петата бутилка — подсмихна се той.

— Няма да се опитвам да те настигам.

Бо леко повдигна вежди и тя реши, че си възвръща малко от нормалното безгрижие.

— Много добре влизаш в крачката ми, госпожице Блайд — отвърна той лениво и ѝ предложи чаша шампанско.

— Благодаря ви, лорд Рошфор. Майка ми казваше, че една дама винаги трябва да се старее да доставя удоволствие.

— Много мъдро от нейна страна — доброжелателно промълви граф Рошфор. Вдигна чаша към нея и сведе глава в знак на поздрав. — За забравата — тихо каза той...

След време, когато споменът за нещастните им увлечения в миналото избледня след бутилката шампанско и двете бутилки бренди, а вратата, която случайно се беше отворила в душата на Бо, отново се затвори, лекото им алкохолно блаженство прерасна в изследване на чувствеността. Сирина откри, че е възседнала Бо и трепери от вълшебното усещане. Тя го докосна по тъмните и твърди косъмчета на мястото, където те се срещаха с нейните бледи къдрици.

— Мой — каза тя и погледна надолу към него, очарована, влюбена, млада дева, обляна от удоволствие.

Без да знае защо, той я намираше за чаровна, макар че двете бутилки бренди може би бяха въздействали върху мнението му. И пак, без да знае защо, той леко плъзна пръст по влажната цепнатина между краката ѝ и тихо промълви: „Моя“.

Не говореше сериозно, би казал той, ако гласът на разума му беше проговорил. Но такъв глас не се чу по средата на сивия Атлантически океан наскоро зима, на стотици мили от брега. А госпожица Сирина Блайд, толкова скоро освободена от тежкото си тегло, неслучайно изпитваше зашеметяващо, ослепително блаженство. Бо Сейнт Джон в края на краищата беше прочут с уменията си.

Следващия път, когато тя изпита оргазъм, той я посрещна без задръжки, изля се целият в нея и всеки спазъм отекна в телата им — цял един свят, сведен до зашеметяващото усещане на познатия, безоблачен плътски пейзаж, който той предпочиташе. Очите му бяха затворени, тялото му обляно в пот, а вълната на чувства се разливаше по тялото му с всеки конвулсивен тласък.

Изведнъж някой рязко почука на вратата и го извади от унеса.

С тиха ругатня Бо отново се съсредоточи в трескавия ритъм и се върна в горещия екстаз...

— Отвори! — Беше Реми.

— Разкарай се — измърмори Бо сякаш на себе си, целият в конвулсии в залеза на усещането.

Безпощадното чукане по вратата отмерваше ритъма на разгорещеното дишане в малката каюта. Сирина леко се размърда, смутена от прекъсването.

— Храната — измърмори тя.

Гласът ѝ, тих и извинителен, достигна до трескавите сетива на Бо. Той дълбоко си пое дъх, отвори очи и погледна към нея.

— По дяволите.

— Май че не си е отишъл — прошепна тя. — Не свърши, нали?

С гримаса той силно въздъхна.

— Сега вече свърших.

— Ще разбия вратата! — изкрещя Реми.

— Успокой се, по дяволите — изръмжа той, откъсвайки се от Сирина и викна към вратата: — Идвам.

Сирина се засмя на реакцията му, а когато Бо яростно я изгледа, тя толкова мило му се извини, че той реши в края на краищата да не изхвърля Реми през борда.

— Ще ти се реванширам — каза тя, порозовяла и топла и неизразимо щастлива.

Той се намръщи.

— И още как.

— Не е нужно така да се мръщиш. Наистина ще ти се реванширам. Но не съм яла миди Сен Жак, откакто... — В гласа ѝ за миг пролича мъката. — Много отдавна — тихо довърши тя.

— В такъв случай ще бъде грубо от моя страна да ти откажа.

— А ти не си груб — тихо се намеси тя, разбрала дори и за краткото време, откакто го познаваше, че Бо проявява много повече съчувствие, отколкото показва, и неимоверно много ѝ угажда.

С още една въздишка той се надигна от леглото, приближи се до вратата, отвори я със замах и трясък и застанал чисто гол и възбуден на прага, въведе готвача си с предупреждението:

— И да не си посмял да го направиш още веднъж, Реми, защото няма да видиш Неапол.

— Смъртен грях е мидите да отидат на вятъра — отвърна Реми, незасегнат от заплахата на Бо. — На леглото ли ще ядете? — спокойно продължи той, сякаш не ги беше прекъснал в сублимния момент, сякаш им носеше сутрешната закуска. После с жест покани помощника си да влезе с нова покривка за масата и още две изстудени бутилки шампанско. Той държеше високо покрития поднос с миди, докато момчето, което внимаваше погледът му да не попадне на увилата се в юрган Сирина, постилаше покривката на леглото.

— Идеално — произнесе се Реми, когато и последната гънка беше изгладена, и постави сребърното блюдо на леглото със замах. — За вашето удоволствие, мадмоазел — заяви той и театрално отвори капака.

В стаята се разнесе апетитният аромат на мидите, плуващи във френски сос. Тук-там се виждаха и вкусни гъбки. Цялото ястие беше поръсено от запържена в масло галета.

— Бон апети — каза готвачът с грациозен поклон, завъртя се на пети и мина покрай голия си работодател, без дори да го погледне.

— Няма смисъл отново да се заключваме — изнедоволства Бо и затвори вратата след Реми и помощника му.

— А-ха — отговори Сирина с пълна с миди и бял сос уста.

— Не ми позволявай да те задържам — саркастично измърмори Бо.

Сирина бързо преглътна и се усмихна.

— Реми е прав. Грехота щеше да е, ако ги бяхме оставили да се развалят. Опитай ги — предложи му тя и се отмести, за да седне до нея, а после бодна една мида и му я поднесе.

— Дано ни стигне храната до Лисабон — измърмори той, приближи се до леглото и седна.

— Няма нужда да се мръщиш. Казах, че ще ти се отплатя. А сега опитай това. Ето, не е ли чудесно? — Тя го загледа как дъвче парченцето, което беше пъкнала в устата му. — Знаеш ли, че никога не съм виждала Лисабон? Може ли да го поразгледаме? — попита Сирина и си избра още една вкуснотийка. — Страшно ще ми хареса. Казват, че е много по-топъл от Англия — добави тя, като от време на време премляскваше от удоволствие. — След последната зима при Тодъм — каза момичето, докато още дъвчеше, — кълна се, че никога повече няма да ми е студено. Ти много добре се справяш със задачата да ме сгряваш.

Неспокойният му поглед прекъсна монолога ѝ.

— Не обичаш ли жени, които говорят? — преглътна тя.

Трябваше малко да помисли, преди да ѝ отговори. Жените, с които се забавляваше, не се интересуваха чак толкова от разговори.

— Не съм мислил по въпроса — каза той най-после.

— А това ще рече, че не обичаш. Жалко. Аз обичам да говоря, макар че през последните няколко години не ми се предоставяха много

възможности, както вероятно забелязваш. О, боже, пак започнах. Прощавай. Сигурна съм, че мога да помълча, ако се постарая. — Тя с жест му показва как си заключва устата.

Тази млада госпожица беше наистина голяма новост в живота му, реши той, развеселен от непомраченото ѝ настроение.

— Значи преди не си ходила в Лисабон? — попита Бо, за да я накара учтиво да продължи.

— Знаеш ли? — подхвана Сирина. — Нали нямаш нищо против да ти го кажа?... Проблемът е, че не знам точно как да се държа след... ами... ъ-ъ, след...

— Секс? — услужливо ѝ подсказа той. — В такъв случай имаш природна дарба, котенце.

— Предполагам знаеш, че си отличен. Не че мога да те сравнявам с някого — бързо добави тя, — но по отношение на задоволството не бих могла да съм по-щастлива.

Изумително беше, помисли си Бо, че приема по такъв открит начин това, което ѝ се беше случило. Той също нямаше с кого да сравнява, понеже никога преди това не беше спал с девственица.

— Не ми се иска да забременявам обаче, защото възнамерявам сериозно да се заема със следването във Флоренция — продължи тя, а той леко се задави. — Добре ли си? — загрижено попита Сирина, когато го видя. — Предполагам, че мъжете не се интересуват от това, но мама почина, когато бях малка, а татко естествено не обсъждаше подобни теми с мен, така че се чувствам неподготвена за подобни неща. Но си мислех, че ти сигурно знаеш, защото куртизанките не са постоянно бременни, иначе нямаше да могат да практикуват... занаята си, а предполагам, че ти познаваш някоя, като се има предвид славата, която ти се носи, така че естествено, искам да кажа, ако някой знае... — Тя замълча.

И това беше новост за него. В привилегирования свят ергените не се интересуваха от бременност. Той прехвърли наум всички възможности, които можеха да използват насред Атлантика.

— Ще видя какво може да се намери на борда — ведро заяви той. — Искаш ли нещо веднага?

— О, не — бързо отвърна тя. — Малко по-късно ще е по-добре. Няколко часа не могат да ми се отразят. Жените забременяват ли, когато им е за пръв път?

Като комарджия той веднага пресметна процента на риск при съвсем скорошната загуба на невинността ѝ и изрече нещо, което сметна за благородна лъжа.

— Никога — каза той. По-късно обаче трябваше да накара Реми да му намери малко от сьонгерите, които бяха донесли на борда за кухнята и които се използваша като противозачатъчни.

— О, добре — зарадва се Сирина. — В такъв случай, след като приключим с храненето, много бих искала да, искам да кажа, значи...

— Да те любя?

— Не знаех дали да използвам точно тази фраза. Любовта означава толкова много други неща, а и не ми се вярваше, че любовчиите вярват в нея, защото иначе нямаше да са любовчии, нали?

Той се засмя.

— Няма нужда да се притесняваш за това, което казваш, скъпа. Казвай, каквото си пожелаеш.

— Каквото си пожелаеш? — Тя широко отвори очи, учудена от новооткрилата ѝ се възможност след толкова години мълчание и предпазливост при Тодъм.

— Каквото искаш. Не се шокирам лесно.

— Ето това най-много ми харесва у теб... Може би не трябва да го казвам, но изпих доста шампанско, което вероятно е причината за бърборивостта ми, но ето това най-много ми харесва. — Тя срамежливо посочи към слабините му. — Не знаех, че такова удоволствие съществува.

Трогателното ѝ признание оказа очаквания ефект върху либидото му.

— Сигурно те е чул — каза той и погледна към нарастващата си ерекция. — Ела, дай една целувчица, сладурче. — Бо отмести подноса с храната настрани с пламнала кръв. — А после ще видим какво можем да направим по въпроса за обогатяване на сексуалните ти познания...

Щом тя седна в скута му и обви с ръце врата му, цялата грейнала от топлина, обич и неприкрито удоволствие, той самият изпита коренно различна наслада.

ШЕСТА ГЛАВА

Блажените първи часове на пътешествието им на юг белязаха с наслада и удовлетворение и следващите дни. Макар че беше познавач на изисканите дами, Бо се оказа в новото положение на учител на една новоосвободена девица, твърдо решила да провери на какво е способна. И тъй като беше по-изкусен любовник от повечето мъже, той може би имаше най-голямата чувствена дарба от всички млади любовчии в Лондон, а освен това проявяваше особено търпение по отношение на младата дама, която бързаше да опита всичко.

Реми и екипажът се обзаложиха за първото излизане на младата двойка от каютата. Предположенията варираха от двадесет часа до три дни и бяха придружени с най-различни похотливи коментари. „Няма да е преди Лисабон“ — отбеляза Реми, който знаеше, че продължителните сексуални маратони на господаря му не са нещо ново. Ново обаче беше добросърдечното му отношение към госпожица Блайд. Макар и винаги да беше щедър към любовниците си, Бо Сейнт Джон рядко се раздаваше, освен, за да задоволи собствените си егоистични интереси.

И никога не показваше благосклонност. Госпожица Блайд беше очарователна и различна, осъзна Реми. И ако не знаеше за заповедта на Бо да пуснат котва в Лисабон, той дори щеше да предположи, че щяха да излязат най-рано в Минорка.

Когато след шест дни граф Рошфор и Сирина Блайд за пръв път се появиха на палубата, навън беше слънчев следобед, а столицата на Португалия се простираше пред погледа им като божествен град, блестящ от белота и целомъдрие по възвишенията от двете страни на река Тагус.

— Какво искаш да направиш най-напред? — попита я той, докато разглеждаше приближаващото се пристанище с широко отворени от учудване очи.

— Искам да видя всичко — тихо каза тя.

Топлото ѝ тяло беше долепено до неговото, а вятърът развяваше по розовите ѝ страни кичури руса коса.

— Ненаситна си — прошепна Бо и се наведе, за да я целуне леко по бузата. — Винаги искаш всичко.

— А ти винаги ми го даваш — прошепна тя, стоплена от горещия му поглед. Започваше да усеща как познатата разтапяща топлина прониква в сетивата ѝ. После някакъв мъж се изпречи пред тях. — Екипажът — нервно отбеляза тя, а погледът ѝ се прехвърли на моряците, които работеха на палубата, където бяха застанали.

— Мога да те целуна, ако поискам — подхвърли Бо, за когото ограничения в поведението нямаше. — Макар да съм сигурен, че и те ще искат.

— Но аз определено храня по-специални предпочитания към теб, Рошфор. — Тя обаче се отдръпна, сякаш няколко сантиметра помежду им премахваха укора.

— И добре че е така — тихо каза той и отново я придърпа към себе си. — Не съм в настроение да те поделям с тях.

Тя не очакваше да спечели в тази игра, нито пък благоприличието беше от особена важност в случая.

— Глупаво е, нали? — рече Сирина.

Той се усмихна по момчешки.

— Ще ти кажа кога фасоните са важни.

— Това случва ли се изобщо в живота ти? — иронично го попита тя.

— Рядко — каза той. — Но, скъпа, това е провинциален Лисабон. Тук няма опасност от скандали.

И от семейство Тодъм, помисли си младата жена. А това определено поставяше общественото мнение в много по-тривиална перспектива.

— Изобщо не се притеснявай, скъпа — успокояваше я Бо, твърдо решен да я закриля.

— Колко си хитър — весело отбеляза тя.

За миг я изгледа, обезпокоен от внезапната промяна в настроението ѝ.

— Да не би да не ти е добре?

— Много ми е добре — любезно отвърна тя. — Свободна съм като птичка и финансово независима, благодарение на теб, и ми

предстои да започна нов живот. Не че винаги съм живяла като хората — татко правеше каквото си поискаше. — Усмивката ѝ беше топла и открита. — Казвай сега първо какво ще разгледаме в Лисабон?

Най-напред се запътиха към канцеларията на управителя на пристанището, защото Сирина искаше да си прибере багажа, в случай че „Бети Лий“ беше в пристанището.

Тъй като англичаните имаха силно търговско и политическо присъствие в Лисабон, заповедта за ареста на Хортън беше посрещната с голямо уважение. Откриха, че „Бети Лий“ беше пуснал котва рано предишния ден. Всъщност сега го разтоварваха.

— Хайде да ме изчакаш тук — предложи Бо и малко неловко погледна Сирина, седнала зад няколко препълнени кашона в малката и претъпкана канцелария. — Или ако искаш, ще наредя да те придружат до „Сирена“.

— Не знаеш как изглежда багажът ми. Ще дойда с теб.

— Не — каза той и леко се намръщи. — Просто ми го опиши.

— Обикновени кафяви кожени куфари, два, нищо особено няма по тях. Ще дойда с теб — твърдо заяви тя.

— Прекалено опасно е — гласът му изведнъж беше охладнял.

Нямаше навика да спори с дами.

— Може би госпожица Блайд би могла да изчака в каляската, докато се качваме на кораба, милорд — учтиво се намеси възрастният служител. Скованото изражение по лицата и на дамата, и на господина говореше, че ще последва продължителен спор. — По-безопасно ще е, милейди, щом има престъпник на борда. Ще трябва някой да ни придружи, за да изправим този Хортън пред властите — добави той. — Ще ми трябват петнайсет минути, за да повикам стражата. Това устройва ли ви?

Той беше дипломат, а изкуството на компромиса беше придобил с дългогодишния си опит на пристанище, доминирано от английски търговци. Би изглеждало детинско да му откаже.

— Да, разбира се — каза Сирина.

— Ще ни трябва и човек за каляската — заяви Бо.

— Разбира се. Между другото, да ви донесат ли кафе или гинджа^[1]?

— Не — рязко заяви Сирина, ядосана на това, което смяташе за неблагоприятно настояване от страна на Бо.

— Да, моля — отговори Бо със сърдечен тон.

Веднага щом вратата се затвори зад управителя на пристанището обаче, Бо стана и хладно я изглежда.

— Хортън е убил човек и то много брутално. — Тонът му беше рязък. — Не знам защо държиш и ти да дойдеш. Бъди разумна, остани тук.

— Посред бял ден е, Рошфор — нетърпеливо отвърна Сирина, не по-малко раздражена от него. — Доковете са пълни с хора. Ти прояви разум. А при положение, че в каретата ще има и стража — продължи тя с леко кисел тон, — би трябвало да не съм изложена на опасност.

Той нервно се размърда, но успя да се сдържи да не избухне.

— Учудвам се, че сте успели да запазите службата си цели четири години, госпожице Блайд — раздражено каза той. — Много сте устата.

— Като че ли познавате само жени, които казват единствено „да“, милорд. Но вие нямате никаква власт над моя живот. А що се отнася за службата ми при семейство Тодъм, тогава не бях на път за Флоренция, нито пък джобовете ми бяха толкова пълни. — Усмивката ѝ беше очарователна. — И за двете много съм ви благодарна.

По стиснатите му челюсти потрепна едно мускулче.

— Можеш да ми благодариш с малко подчинение.

Тя повдигна вежди.

— Това ли търсиш у жените? Учудена съм. Мислех си, че обичаш повече жени с характер.

— За бога, Сирина — прошепна той и дълбоко въздъхна. — Тук не става дума за това. Този мъж е брутален. Хайде да не спорим по този въпрос.

— Искаш да кажеш, че просто трябва да се подчиня. — Гласът ѝ беше тих като неговия. — Дори и да не съм съгласна?

— Това е просто предпазна мярка.

— В такъв случай може би не е необходима.

— Но това е безсмислено. — Всяка негова дума беше насечена и гневна. — Дори не знам защо изобщо го разисквам с теб.

— Ако ви притеснява да сте с жена, която не е напълно покорна на волята ви, бих могла да си купя билет за някой друг кораб, след като вече сме в пристанище — рязко му заяви тя.

— Брей! — прошепна той иронично.

Със стиснати в скута ръце тя изправи рамене и го изгледа с леден поглед:

— Съмняваш ли се?

— Да.

— Много си лаконичен, Рошфор — хладно отбеляза Сирина. — Да не би да съм ти пленничка до Неапол?

— Най-малко до Неапол — проточи той.

— Аз не съм на това мнение — озъби се тя, избухлива и докачлива, не желаейки да приема заповеди от никого, след като си беше извоювала независимостта. — Този учтив пристанищен управител несъмнено ще ми осигури защита от нежеланите ти планове.

Той не помръдваше, полупритворил тъмните си очи.

— Съмнявам се, но можеш да опиташ.

— Това ми звучи като прокоба. Какво точно ще направиш, за да ме задържиш? — саркастично го запита тя. — Ще ме завържеш за леглото си?

— Няма да е необходимо. — Той леко се усмихна. — Чичо ми е тукашният посланик.

— Ясно. — Гласът ѝ се беше превърнал почти в шепот. Знаеше каква власт имаше английското посолство в държава, в която преобладаваше английската търговия. — В такъв случай — продължи тя, като с усилие се опитваше да говори нормално, — може би трябва да му кажа, че си ме отвлякъл.

— Мисля, че Реми може да го оспори. Той беше свидетел на твоето, ъ-ъ, доброволно участие — измърка Бо с меден глас.

— Проклет да си! — разгорещи се тя и гневно го изгледа. — Може би вече не искам.

— Дай ми една минутка — промълви Бо тихо, — и съм сигурен, че мога да променя решението си.

Тя дълбоко си пое дъх. От неговите изпълнени с топлина думи в съзнанието ѝ изплува приятен спомен.

— Ще ме задържиш ли пряко волята ми? — проговори тя с леко разтреперан глас.

— Никога. — В погледа му се четеше безсрамно нахалство.

— Върви по дяволите! — прошепна Сирина, разгневена от наглото му поведение.

— Откажи се, скъпа. Освен това не искаш да станеш прочута, нали?

Прав беше, разбира се. Всяка клюка щеше да е унищожителна за репутацията ѝ.

— Не трябва да се чувстваш самодоволен, Рошфор — яростно заяви тя. — Възнамерявам тъпкано да ти го върна за тази принуда.

— Никога не съм се и съмнявал, че ще го направиш — ведро отговори той. — Просто не забравяй да си стоиш в каляската.

Когато след няколко минути кафето пристигна, той учтиво ѝ предложи да го опита, защото на подноса предвидливо беше сложена и втора чашка.

— По-скоро бих делила хляб с дявола — озъби се тя.

— Ще ти се реванширам — успокой я той, свикнал да се справя с разгневени жени. — После ще отидем на пазар.

— Това да не би да успокоява духовете на твоите куклички?

Винаги, искаше му се да ѝ каже, но тъй като великодушно приемаше победата си, рече:

— Ще ти се извиня по всякакъв начин, веднага щом приключа с това.

— А цената е без значение — саркастично отвърна тя, — защото семейството ти притежава половин Англия.

— Съжалявам — тихо каза той, като не пожела да обсъждат богатството му. — Искаш ли малко гинджа? — предложи ѝ той и си наля голяма доза от португалския вишнев ликьор. След като не получи отговор, той шеговито вдигна чаша към нея в знак на поздрав, преди да я пресуши. Не ѝ проговори отново, изчака тихо на прозореца с изглед към пристанището, докато си пиеше кафето, на пръв поглед забравил за присъствието ѝ.

Сирина продължи със заученото си безразличие, от което страдаше волята ѝ, защото ароматът на горещото кафе изпълваше стаята. Умираще да си сипе чашка и да си вземе сладкиш от подноса. От плодовите сладкиши с лимон и череша също излизаше пара в хладната канцелария на пристанищния управител, а захарната глазура се стичаше на горещи струйки отстрани. Бо дори не ги беше погледал, проклет да е, но изкусителният им аромат и вид направо я измъчваха.

Докато каляската и стражата пристигнат, тя вече беше изпаднала в кисело настроение, чувстваше се манипулирана и гладна. Дори и пристанищният управител го забеляза по време на пътуването до източните части на пристанището, където беше закотвен „Бети Лий“, и той галантно насочи разговора към Бо. Когато пристигнаха, мъжете оживено разискваха речните течения, после слязоха и се сбогуваха само с няколко думи. Но докато управителят даваше заповеди на хората си, пристигнали след тях, Бо се спря до вратата на каляската.

— Не мърдай оттук — нежно ѝ напомни той, — а веднага след като свършим, можеш да си го изкараш на мен с моята благословия.

— Може би ще съжаляваш за щедростта си, Рошфор — раздразнено отвърна тя.

На лицето му се изписа лека усмивка. Бурният ѝ нрав приличаше на необузданата ѝ сексуалност.

— Ще рискувам — тихо отговори Бо.

Тя видя как той се отдалечава с дългия си черен редингот, който му придаваше зловец вид, а високият му силует се открояваше като тъмно привидение от мрака. Черната му коса беше разрошена от вятъра и му стоеше като непослушен ореол, а широкото му палто се развяваше като призрачни криле.

Изведнъж той ѝ се стори непознат, докато се движеше по кея, опасен, заплашителен — като фантом се извисяваше над фаланга от стражи. Тръпки я побиха. Доколко го познаваше извън тесните граници на разгорещените им страсти? Можеше ли наистина да се утвърди като личност срещу подобна тъмна сила?

Миг по-късно обаче тя отхвърли страховете си. Не беше страхливо и плахо момиченце. Можеше да се грижи за себе си и винаги го беше правила, не само през годините след смъртта на баща ѝ, но и много преди това.

Това я накара да се замисли къде е и да се сети за стражата. Вдигна прозореца и надникна навън, за да провери къде е войникът, който бяха оставили да я пази. При новия порив на вятъра той се обърна и прекъсна разговора си с кочияша, а когато тя му се усмихна, той отвърна на усмивката и ѝ пожела добър ден. Португалската фраза беше сред малкото, които Сирина знаеше.

Миг по-късно тя отново се облегна на седалката и забарабани с пръсти по овехтялата кожа с надеждата, че няма да ѝ се наложи дълго

да чака затворена. Мразеше да чака и мразеше да получава заповеди да се държи като дамата на господина, пазена и глезена като идиот. Знаеше да стреля не по-зле от мъжете и ако старият управител не беше проявил такава учтивост, тя нямаше да се почувства задължена да се подчини. От друга страна, може би оцеляването на багажа ѝ си струваше тактично да демонстрира послушание.

Тя нервно махна пращинка от полата си, наведе се да изтрие някакво петно от върха на обувката и си оправи палтото, после отново се изправи. Бяха изминали двамайсет секунди.

Не я свърташе на едно място и се почуди какво ли щеше да стане, ако излезе от каляската и огледа. Бо вече доста се беше отдалечил. Нямаше да разбере. За миг се замисли доколко си струва да се подчини на заповедите му да стои тук. Може би той само искаше да каже, че не трябва да се излага на опасност, размишляваше Сирина. Какво пък толкова щеше да стане, ако се поразходи наблизко.

Момичето сви устни и погледна през прозореца, за да осмисли възможните последствия, когато се разнесе изстрел.

Още преди да отекне вторият изстрел, беше отворила вратата, а при третия вече почти се беше показала навън, когато пред нея се изпречи младият войник и я принуди да се върне в каляската, говорейки нещо на португалски. След като затвори вратата, той застана пред нея и препречи изхода. Това означаваше, че само през прозореца можеше да се опита да разбере какво става. Виждаше се далечният край на кея. Един висок и як мъж тичаше към брега, на голямо разстояние от преследвачите си.

Сирина предположи, че това е Хортън. Кой друг би бягал от „Бети Лий“? Войникът, уплашен от продължителната стрелба, се опитваше да зареди пушката си.

— Не така — измърмори тя и нервно разкърши пръсти, докато го гледаше как несръчно борава с патрона. — По-внимателно, не блокирай барабана! — тихо му нареждаше. — О, боже... — изстена тя, изнервена от начина, по който той нескоропосано държеше шомпола.

За миг тя погледна през прозореца и забеляза колко напреднал беше Хортън. Бо, когато вече виждаше от каляската, беше начело на преследвачите и бързо настигаше беглеца. Покрай Хортън свистяха куршумите на стражарите, които се опитваха да го повалят, но той

имаше огромно предимство и ако успееше да стигне уличката до кея, можеше да изчезне в някоя от криволичещите по хълма алеи.

Нервна и раздразнена, че е затворена, Сирина закопня за един от чудесните пистолети „Мантън“, продадени на търг заедно с домакинските им вещи. Сигурно някъде в каляската имаше пистолети за конете, реши тя. Навсякъде ги използваха. Тя коленичи, бързо повдигна седалката и зарови в багажника. „Еврика!“ — тихо възкликна, когато видя един стар пистолет върху някакво навито въже. Извади прашното оръжие, взе кесийката за боеприпаси, прикрепена за дръжката, и вътре откри три загънати в хартия патрона. Да се надяваме, че един ще ми е достатъчен, помисли си младата жена и бързо зареди пистолета. Хортън беше стигнал почти до края на кея.

Войникът, който трябваше да пази каляската, беше заел позиция по средата на безлюдната улица, защото хората се бяха разпръснали още при първия изстрел. Целеше се с пушка, опряна на рамото му. Обаче целият трепереше от напрежение — очевидно друг път не беше участвал в битка. Сирина незабелязано се измъкна от каляската, вдигна оръжието и внимателно се прицели в мъжа, тичащ право към тях.

Той беше само на дващестина стъпки разстояние, мускулестите му крака се движеха като бутала, а по изражението му се четеше отчаяна решителност. Забърза се, когато видя пушката, насочена към него, но кривна точно когато войникът стреля и куршумът се отклони. Докато се опитваше да презареди, Хортън се запъти право срещу него с ботуши, които отекваха по паважа като копита, предвещаващи второто пришествие. Сирина хвана пистолета по-здраво и взе беглеца на мерника. Сега лицето на Хортън се виждаше от близо — лице на злодей, брадясало, с белези и дълбоко хлътнали зли очи. Тя натисна спусъка.

От дулото излезе само малко пушек. Тя изруга стария влажен барут, който не се беше възпламенил, после хвърли с всичка сила тежкия пистолет и удари Хортън между рошавите вежди. Но той продължи да тича, без ударът, който би повалил обикновен мъж, да му се отрази. Преди Сирина да си поеме достатъчно дъх, за да изпищи, той се сблъска с войника и го повали. Когато стражарят падна зашеметен на земята, Хортън силно го ритна в главата, после светкавично се обърна и сграбчи Сирина за ръката. С груб жест той я придърпа и я сложи пред себе си като щит — с нож, опрян в гърлото ѝ.

— Не мърдай или ще я убия — изсъска Хортън на кочияша, без да осъзнае, че мъжът се опитваше да задържи конете да не хукнат заради мириса на кръв във въздуха. — А сега, миличка — задъхано й каза той, а отвратителният му дъх я лъхна в лицето, — ще ме измъкнеш оттук. — Той дълбоко си пое дъх и примижа на слънцето, за да прецени скоростта на преследвачите си.

Сирина почти не се осмеляваше да диша от страх да не би ножът да пререже гърлото й. Хортън я беше стиснал за кръста като в менгеме, а ръката, с която държеше ножа, беше опрял в брадичката и острието проблясваше на опасно близко разстояние. Тя си спомни обезобразения труп на капитана в Доувър, проснат мъртъв на масата. От устата и носа на войника течеше кръв, докато душата му бавно напускаше тялото — още една жертва на неговата бруталност. Скована от страх, тя за пръв път през живота си беше хваната напълно неподготвена. Миг по-късно чу как един познат глас спокойно казва:

— Пусни я.

Погледът й веднага откри Бо, който се беше появил в полезрението й, беше застанал насреща с високата си широкоплещеста осанка — неподвижен на фона на тичащите стражари.

— Виж — каза той тихо и бавно вдигна ръце с дланите нагоре, за да ги покаже на Хортън. — Аз нямам оръжие. Ще наредя на войниците да се отдръпнат. Никой няма да попречи да избягаш — продължи Бо и внимателно свали ръце. — Остави дамата. Свободен си да си отидеш.

— И тя идва с мен, приятел — изръмжа Хортън.

— Не, тя остава. Имаш честната ми дума, че никой няма те последва. Кочияшът ще слезе. Вземай каляската.

— Твоята честна дума? — присмя му се Хортън. — Това за мен нищо не означава.

— Тогава вземи мен вместо нея.

Смехът на Хортън беше грозен.

— На мен тя ми харесва повече от теб, приятел. Изглежда ми хубава.

Сирина пребледня.

— Ще я откупя от теб — бързо каза Бо. — Ще имаш нужда от пари.

— Колко? — каза Хортън, а в погледа му изведнъж се появи жив интерес.

— Хиляда лири. Достатъчно, за да си купиш много женски компании.

— Нямах толкова. — За човек като Хортън това беше огромна сума.

— Напротив — отвърна Бо и бръкна в джоба на палтото, откъдето извади пачка банкноти. — Ето.

Възможно ли беше да я освободи, помисли си Сирина с надежда, прокраднала се в ужаса, който я беше обзел. Дали щеше така лесно да ѝ се размине — просто като я разменят за пари? Щеше ли отново да е в безопасност?

Тя сдържа дъх и за миг ѝ се стори, че светът е застинал.

— Хвърли ги.

— Първо освободи дамата.

Хортън погледна парите с нерешителност, която личеше по изражението му. Алчността го тласкаше да иска и Сирина, и парите, макар че не беше сигурен как да го постигне.

— Кажи на кочияша да слезе — каза той.

С ръката, с която държеше парите, Бо направи знак на кочияша да слезе.

— А сега пусни дамата. — Погледът му за миг се насочи нагоре към кочияша, който връзваше юздите.

Хортън още веднъж се вторачи в парите, а после поклати глава.

— Съжалявам, приятелче.

Пиши ме умряла, мрачно размишляваше Сирина, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Усещаше как Хортън я дърпа назад към каляската. В един призрачно объркан миг животът ѝ изплува пред очите, докато бавно се отдалечаваха. Острието на ножа леко докосваше нежната ѝ кожа, а с всяка крачка се приближаваше до неминуемата смърт. „Колко ли време на човек му тече кръвта, преди да умре?!“

С поглед, прикован в ножа, Бо наблюдаваше как Хортън я влачи, и тихо броеше стъпките, докато се движеха. Две, три... Господи, тя едва не падна. Чувстваше как по гърба му се стича пот. Четири... Внимателно... пет... шест... Хортън скоро трябваше да се протегне, за да се качи на мястото на кочияша. Трябваше да смени хватката, ако искаше да откара и Сирина със себе си.

Точно... така.

Чу се изстрел, във въздуха профуча куршум и дясното око на Хортън с горната част на главата му изчезнаха в една кървава експлозия от плът и кости.

Пронизителният писък на Сирина отекна в тясната уличка и се чу чак при доковете — мозъкът на Хортън я беше опръскал цялата. В един ужасен миг тя видя как по рамото ѝ се плъзга око, после един пронизителен писък отекна в ушите ѝ — сякаш от голямо разстояние — а след това все повече и повече потъваше в плътния мрак, който я погълна.

Бо скочи напред да я хване, когато припадна и се свлече надолу. Взе я на ръце и бързо нареди на кочияша:

— Към хотел „Йорк“. — Мина покрай трупа на Хортън, без да го погледне и отнесе Сирина в каляската. Прогорената от барута дупка в джоба на редингота му се виждаше отвътре. — Уведоми британските власти — тихо каза той на управителя на пристанището, който тичешком ги настигна. Но не изчака отговор — вече беше в каляската.

По време на пътуването до хотела Бо избърса колкото можа кръвта по лицето и косата на Сирина, след което изхвърли мръсната си кърпичка и прибягна до полите на палтото си, за да попие останалото. Девойката беше преbledняла като мъртвец и той бързо провери пулса ѝ. Силният и постоянен ритъм на сърцето ѝ го успокои. Беше чувал истории за хора, които умират от страх, а тя наистина беше изложена на ужасяващо изпитание. Въпреки това през цялото това време се беше държала изключително смело и не беше продумала, независимо от ужаса.

Когато Бо слезе от каляката носейки Сирина, която все още беше в безсъзнание, портиерът на хотел „Йорк“ веднага повика помощ, а докато минаваше през бързо отворените двойни врати, още няколко човека от персонала предложиха да му помогнат.

— Веднага имам нужда от стая. Дамата претърпя злополука. Извикайте лекар.

— Да, сър, разбира се, граф Рошфор, веднага ще ви съпроводим до апартамента ви. — Никой не постави под въпрос връзката на дамата с младия лорд. Бо Сейнт Джон беше добре познат в „Йорк“ — племенникът на посланика беше чест посетител.

— Рошфор! — извика някой и прикова вниманието на няколко гости във фойето.

Преди още Бо да успее да се измъкне, се появи лорд Едуард Дъферин, който си проправяше път сред суетящите се служители. Леко задъхан от усилието, с което беше придвижил масивното си тяло, той любопитно спря поглед на Сирина.

— Да не би малко да си се посбил, Сейнт Джон? — попита той, забелязал петната кръв по роклята на Сирина. Бялата дантела на яката ѝ беше много зацапана. — С нещо мога ли да ти помогна?

— Нищо сериозно, Дъф — отговори Бо, а наум проклинаше лошия късмет да бъде забелязан от джентълмен, който е стар приятел на чичо му. Не беше предвидил посещение при Деймиън. — Дамата припадна и се нарани при падането.

— Англичанка ли е?

Въпросът не беше случаен — искаше да разбере името ѝ.

— Далечна братовчедка, лорд Дъферин — заусуква Бо.

Точно в този неподходящ момент Сирина бавно дойде в съзнание, погледна Бо и прошепна:

— Скъпи...

Еди Дъферин се ококори и хвърли на Бо многозначителен поглед.

— Братовчедка, значи — измърмори той със заговорническа усмивка.

— Би ли ни извинил — каза бързо Бо, не искаше да разкрива подробности, за които знаеше, че може да достигнат до чичо му и до собственото му семейство. Без да чака отговор, той бързо се отдалечи и през фойайето отнесе Сирина в коридора с колони, който водеше към стаите.

[1] Гинджа — португалски вишнев ликьор. — Б.ред. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— Кой беше това? — прошепна Сирина все още с натезали клепачи и тих пресипнал глас.

— Никой — леко отклони въпроса й Бо. — Как се чувстваш?

— Жива... благодарение на теб — отвърна тя.

— Цветът на лицето ти се подобрява. Беше много смела...

— Ако пистолетът ми беше гръмнал, щях да го забавя.

— Значи няма да мога да ти кажа „Предупредих те“ — засмя се Бо.

— Ще излезе, че съм неблагодарница, ако не ти позволя — леко се усмихна тя, — макар че ако имах прилично оръжие...

— Много си опасна. — Усмивката му се отвори на загорялата кожа. — Напомни ми да държа пистолетите си далече от теб.

— Никога няма да те нараня, скъпи. Вече два пъти ми спаси живота.

— За мен е удоволствие, мадамозел — галантно отвърна той и спря пред една голяма врата в дъното на коридора. — Мисля, че това е нашата стая. — Той изчака хотелиерът и персоналът да ги настигнат. Зад себе си чуваше забързаните им стъпки.

— Бил ли си тук преди? — попита тя и съвсем леко повдигна вежди.

— Веднъж-два пъти.

— И не отсядаш при чичо ти?

— Невинаги. — Бо се въздържа да уточни, че не отсяда при Деймиън, когато води със себе си жена...

— Стаите ви са готови, милорд — каза дребният, безупречно облечен управител, когато ги настигна и със замах отвори вратата. Хотелът винаги резервираше двата източни апартамента за най-почитаните си гости. — Повикахме доктора. Носим гореща вода и ако милорд желае нещо за ядене, което ще се хареса на дамата, готвачът ще започне да го приготвя.

— Няма значение какво ще стотви, Рамос. Дамата има космополитно небце — отвърна Бо с момчешка усмивка, отправена към Сирина.

— И как не, когато от четири часа не съм яла — прошепна тя.

— Обстоятелство, което ще се постарая да поправа — отвърна Бо с топъл поглед. — Искаш ли нещо друго, освен храна, преди всички тези хора да са си тръгнали?

В стаята беше пълно с камериери, които дърпаха пердетата, оправяха възглавниците, пълнеха каните, поставяха вази със свежи цветя в приемната и спалнята и подреждаха фруктиери и сладкиши, за да са привлекателни за окото.

— Милорд, вие сигурно сте много важен гост — пошегува се Сирина с поглед, който обхождаше множеството слуги. — Разбирам, че трябва да положи големи усилия, за да угодя на един толкова важен мъж.

— По този въпрос нямам оплаквания, скъпа — прошепна той. — Това е всичко — каза Бо на хотелиера, който се суетеше наблизко. — Дамата има нужда от малко почивка. — Той погледна Сирина с въпросителен поглед. — И малко вода за ваната?

Тя кимна.

— Веднага — заяви Бо.

— Да, милорд, разбира се — отговори изрядното човече, а после плесна с ръце и всички излязоха от стаята.

— Ще трябва да изхвърлим тази рокля — отбеляза Бо, докато минаваше от приемната в стаята и погледът му се спря на разкъсаната дреха.

— Багажът ми! — възкликна Сирина, която си спомни защо Бо беше отишъл на доковете.

— Ще го донесат тук. Но първо трябва да махнем тази рокля.

И двамата се направиха, че не забелязват кървавите петна. Сирина му позволи да ѝ съблече роклята и после не възрази да я настани в леглото и да я погали след това толкова силно преживяване.

— Веднага се връщам — каза Бо и сложи чинийка със сладкиши близо до нея. — Вино или вода? — попита той с две гарафи в ръка. Кимна в знак на одобрение, когато тя избра вино, защото алкохолът щеше да я отпусне. Бо сгъна дебелия синя рокля и постави звънеца до

нея. — Ако имаш нужда от нещо, четиридесет човека ще ти го донесат. Само не мърдай, този път наистина ти говоря сериозно.

— Научих си вече урока, сър — каза Сирина с престорено смирение.

— Хмм — прошепна той, без да е сигурен дали човек или Бог някога щяха да успеят да обуздаят волния дух на Сирина Блайд.

Младият мъж излезе от апартамента, нареди роклята да бъде изхвърлена, даде указания на управителя за багажа на Сирина, провери какво беше станало с младия войник и се разпореди за още няколко неща, които щяха да осигурят удобството на Сирина... Въпреки че се върна бързо, той не я намери в леглото, беше седнала на една градинска пейка на малката оградена тераса.

— Като дете сигурно си била много малка — каза Бо, застанал на прага. Погледът му бавно се плъзгаше по пленителната картина на изкусителното ѝ тяло, облечено само в блуза и фуста. — Мислех, че ще си останеш в леглото.

— Слънцето е прекалено хубаво, за да стоя вътре. Не е ли чудесна тази топла градинка? И за твоя информация, наистина бях много малка. Татко ми казваше „моята малка дивачка“.

Той вдигна вежди.

— Не бих се досетил.

— Винаги съм била независима.

— Още една изненада — проточи той.

Тя сбърчи нос.

— Направо щеше да си умреш от скука, ако бях послушна, признай си.

— Признавам си, скъпа, че носиш със себе си повече от нормалната доза вълнение. — Не му се случваше често да убива човек, независимо дали си заслужава или не.

В очите ѝ изведнъж се появиха сълзи, а шокът от скорошните събития проблесна в съзнанието ѝ.

— О, боже — прошепна тя и затрепери, — младият войник наистина ли е мъртъв?

— Не, жив е — каза Бо и бързо се приближи до нея. Взе я на ръце, привлече я към себе си и нежно я целуна по разтрепераните ѝ устни. — Утре можем да идем в болницата и да го видим, ако искаш.

Сирина въздъхна с голямо облекчение и се отпусна на врата му.

— Чудесно — прошепна тя, макар че все още трепереше.

— Слагам те да спиш и без възражения — строго каза той и се запъти към леглото.

— Да, сър. — Отговорът ѝ заглъхна в рамото му.

— От теб не се изисква постоянно да си смела — отбеляза Бо, отмести завивките и я сложи на леглото. — Аз ще се погрижа за теб. — Той придърпа юргана и го пъкна под брадичката ѝ.

— Прекалено си мил за любовчия — прошепна тя и леко му се усмихна.

— Ти пък какво знаеш за любовчиите? — подразни я той, седна до нея и нежно махна кичурите коса от слепоочието ѝ.

— Според слуховете, любовчиите са прочути с егоистичните си подбуди.

— И аз може да съм такъв, скъпа — тихо каза той. — Ти откъде знаеш?

— Прав си, но точно сега повече ми се иска да не обръщам внимание на подбудите ти и да се порадвам на твоя чар.

— Добре, защото искам да си починеш, докато дойде докторът. Не мисли за нищо, не се притеснявай и не се изнервяй, както и не спори с мен — твърдо добави той, като видя, че тя започва да протестира.

— Не искам лекар — настоя Сирина. — Моля те, Бо, нищо ми няма.

— Остави той да ти го каже. Трябва ли да те връзвам за леглото? — попита той престорено строго.

Тя изведнъж се усмихна.

— Зависи...

Той я изгледа с изпитателен поглед, в който личеше, че я желае.

— След като докторът си тръгне, ще го имам предвид — каза Бо. После се наведе и я хвана за лицето с две ръце. — Стига сега да се държиш прилично.

— Целуни ме — прошепна тя, закопняла за топлината му и изпитваща нужда да се освободи от неприятните спомени. Хвана го за реверите: — Искам да ме целунеш!

Той разбра, че след толкова страх тя наистина има нужда от ласки и се подчини. Нежно я целуна с копринено докосване на устните.

— Тук съм, котенце — прошепна той. — Не се плаши.

— Люби ме — прошепна тя, сякаш първичните инстинкти бяха лекарство срещу призрачните картини, които засипваха съзнанието ѝ.
— Моля те...

— Веднага, щом си тръгне докторът... ако се съгласи, че нищо ти няма.

— Нищо ми няма — настоя тя с желанието Бо да ѝ помогне да забрави, да се скрие в удоволствието. — Добре съм. — Гласът ѝ звучеше почти истерично. — Не искам доктор.

Тогава той я целуна безмилостно с една силна страстна целувка, която я накара да онемее и да сподави вика, който се надигаше в гърлото ѝ. Целува я, докато престана да трепери, а после се спусна с устни по копринената извивка на шията ѝ, плъзна се надолу, направи пътечка по извивката на гърдите ѝ, които се надигаха над дантеленото деколте на ризата.

Тя ровеше в косата му и леко изстена, когато Бо отмести с пръсти нежната дантела, за да стигне до връхчетата на гърдите ѝ.

— Сега по-добре ли се чувстваш? — прошепна той с уста на зърното ѝ.

— Ммм... — мъркаше тя и леко се надигна, за да притисне зърното в устата му.

— Трябва да изчакаме...

Сирина премести главата си на възглавницата в знак на протест. После издаде разтреперана въздишка, а той сръчно поддържаше крехкото равновесие между горещото желание и хипнотизиращо удоволствие, докато управителят почука на вратата и съобщи, че докторът беше пристигнал.

— Кажим им да се махат — тихо се възпротиви Сирина.

— Искаш ли или не искаш да те вържа за леглото? — лукаво я попита той.

За миг тя се поколеба, а после му се усмихна.

— Значи държиш докторът да ме види, така ли?

— Колко време може да отнеме?!

— Ще му кажа, че съм жива и здрава.

— В такъв случай няма да остане дълго — усмивката му беше ангелска.

Тя го погледна леко изнервена.

— Предполагам, че ти дължа малко внимание.

— Забележи колко учтиво не ти споменах за това задължение — отвърна той и се ухили. — За рекордно време ще разкараме доктора оттук. — И без да чака отговора ѝ, стана от леглото, за да отвори вратата.

Ако не беше големият му опит в незачитането на общественото мнение, той щеше да изрази учудването си по друг начин, а не просто с проблясък в погледа си, защото човекът, който стоеше пред него, беше чест посетител в резиденцията на чичо му.

— Радвам се да те видя отново, Бо — дружелюбно рече доктор Дъглас Макдугъл. — Рамос ми каза, че имаш нужда от услугите ми. — Едрият русоляв шотландец, който се беше заселил в английската колония, след като се ожени за богата лисабонска вдовица преди десет години, беше един от приятелите антиквари на Деймиън. И двамата имаха чудесни колекции от ранни древногръцки скулптури.

Очевидно хотелският управител беше предположил, че племенникът на посланика ще предпочете и неговия доктор, със закъснение осъзна Бо, но вече беше късно — трябваше да се справи с неловката ситуация.

— Влизай — каза той. — Една дама, която пътува с мен, има нужда от мнението ти на специалист. Беше въввлечена в неприятна история днес следобед и припадна. Тъй като беше в безсъзнание за известно време, реших, че трябва да повикам лекар.

— Точно така, момчето ми — отвърна възрастният мъж. — Хайде да прегледаме дамата. — Докато се приближаваха към спалнята, Макдугъл попита: — Вече видя ли се с чичо си?

— Току-що пристигнахме — уклончиво отговори Бо. — А след този ужас долу на пристанището трябваше да посвърша някои неща. — Той продължи с кратък преразказ на случилото се.

Сирина седеше в леглото, завита до брадичката. Силният глас на доктора с неговия лесно разпознаваем шотландски акцент беше достигнал до нея и тя вече се притесняваше. Щеше да се чувства по-спокойно с някой непознат португалски лекар.

Когато влязоха, Бо просто я представи без коментар като госпожица Блайд, а докторът скоро я предразположи с милите си обноски. Той не попита за връзката ѝ с Бо, което незнайно защо я

раздразни повече, отколкото ако го беше направил. Очевидно я смятаха просто за поредната преходна дама на Бо Сейнт Джон.

Докторът преслуша сърцето ѝ, измери пулса, прегледа очите, попита дали все още се чувства замаяна или се задъхва и след краткия преглед заключи, че физически се е възстановила от изпитанието.

— Но може би ще мине повече време, докато лошите спомени изчезнат, скъпа — нежно ѝ каза той. — Бих предложил слаба доза лауданум и горещо мляко преди лягане за една-две седмици. Ще ви изпратя малко. Дълго време ли ще останеш в Лисабон? — попита той Бо, който седеше в долния край на леглото.

— Зависи от госпожица Блайд.

— Наистина нищо ми няма вече — побърза да се намеси тя.

— В такъв случай ден-два. — Бо стана, за да изпрати доктора до вратата.

— Ще разкажа на Деймиън за случката, макар че може вече да е чул за този Хортън от капитан Сорс — каза докторът, докато прекосяваха приемната. — Можеш да му опишеш подробностите, когато го видиш.

— Не знам дали ще се видим — внимателно отговори Бо.

— А... разбира се. Не се сетих, момчето ми — каза докторът и се протегна да отвори. — Тъ-ъ, тя е красива млада дама и е в превъзходно здраве. Радвам се, че успях да ти услужа. — Той протегна ръка. — Може би ще се видим на вечеря някой друг път.

— Да, разбира се — каза Бо и му стисна ръката. — Благодаря, че толкова бързо дойде.

Все едно беше разпратил визитни картички, кисело си помисли Бо и затвори вратата след Макдугъл. Не че задължително искаше да пътува инкогнито, но не си беше представял, че за един ден в Лисабон ще му се наложи да срещне толкова много хора.

— Ти си го познавал! — възкликна Сирина, когато Бо отново се появи в спалнята.

— Да, за жалост — направи гримаса той. — Трябваше изрично да им кажа да повикат лекар португалец. Грешката е моя — извини се той.

— Ще разкаже ли на чичо ти? — Тя нервно подръпваше дантелата на чаршафа.

Той сви рамене.

— Може би. Но това няма значение. Ако не се обадя на Деймиън, той е достатъчно разумен, за да разбере, че искам да ме оставят на мира.

— Заради мен.

— Да. Моята репутация би съсипала твоята. Много съжалявам за Макдугъл, макар че той би трябвало да си мълчи.

— Няма нужда да се извиняваш. Аз мисля, че повече ме беше страх за теб. Не познавам никой от тези хора — каза тя и леко се усмихна. — Макар че... — прошепна тя с внезапна изкусителна усмивка, — ако наистина с репутацията ми е свършено, то трябва поне да се възползвам от твоята лоша слава. Искаш ли да те завържа за леглото или ти искаш да връзваш?

За миг той просто я наблюдаваше с неразгадаемо изражение.

— Не мога да разбера колко си наивна.

— Аз чудесно разбирам, скъпи — край с репутацията ми, щом веднъж са ме видели с теб. Но помисли си само в какво положение бях, когато парите и земите ни бяха конфискувани и аз трябваше да работя за гувернантска надница. А и животът на художничка, който съм си избрала, едва ли ще ме издигне до най-високите кръгове, освен като преходна атракция. Най-добрите художници може би се радват на вниманието на висшата класа за известно време, но не ги канят да се женят за аристократи, нали? Така че защо да не се насладя на твоята компания, докато съм с теб?

Тя наистина беше много решителна и смела, за да се изправи храбро срещу един свят, толкова различен от този, в който се беше родила.

— А сега сигурна ли си? — каза той, без дори да подозира, че поставя под въпрос собствените си егоистични желания; рядко събитие в разгулния му живот.

— Съвсем сигурна съм, скъпи Бо. Да не би да изглеждам нерешителна? — Тя махна завивката, за да разкрие пищните си форми без риза и фусты.

— Кога успя да го направиш? — ухили се той.

— Направо нямам търпение — прошепна тя. — Толкова силно ми въздействаш.

— Готвачът ти приготвя храна! — Погледна към часовника.

— Отмени поръчката — невинно и тихо каза Сирина и вдигна вежди.

— Отказваш храна? — На него му стана любопитно.

— Изядох всички сладкиши.

— Ясно — тихо каза той и започна да си съблича палтото. — Как ти се струва да те вържа?

— Отказваш да те вържа? — Тонът ѝ беше шеговит.

— Може би по-късно — отговори той и хвърли палтото си на един стол.

— Някога връзвали ли са те?

— Някоя дама ли? — Той я погледна с полуразвързана връзка и неподвижна ръка.

— Няма значение кой, скъпи. Не съм моралистка.

Бо се засмя и продължи да развързва връзката си.

— Само в Итън и само веднъж — много отдавна.

Тя го гледаше в очите, докато го казваше.

— И предполагам, че си си отмъстил за това.

— О, да — тихо отговори той и праметна връзката през облегалката на стола.

— Да се плаша ли? — подразни го тя.

Той прихна.

— Ни най-малко. Аз обичам жените.

Тя знаеше, че ги обича, целият свят го знаеше. Цялото му поведение излъчваше вътрешната необходимост от жена.

— Ех, да те бях срещнала в Глостършир — каза тя и се почуди дали животът ѝ щеше да е различен, ако го беше срещнала, преди да обеднее.

— Баща ти сигурно щеше да ме застреля — каза той с ленива усмивка.

— Може би много би те харесал.

— Стига ми ти да ме харесваш, сладурче, на мен ми стига — отвърна той небрежно, защото не му се искаше да обсъжда нещо, което намирисваше на възможна женитба.

— О, много те харесвам, Рошфор — мило каза Сирина, после се облегна на възглавниците и му подаде ръце. — Покажи ми колко мил можеш да бъдеш.

— Ще отложи вечерята. Предпочитам да не ме прекъсва някакъв разгневен готвач.

— Бързо се връщай — закачаше се тя — или ще продължа без теб.

— Ето до какво води прекаленото образование — ухили се Бо.

— На твое място не бих се бавила — изкусително прошепна тя и прелъстително се изтегна, а гърдите ѝ се надигнаха като сочни зрели плодове...

Той дълбоко си пое дъх, за да успокои възбудата си.

— Дай ми две минути и те предупреждавам, че ако не изчакаш, ще те напляскам по дупето.

— Ммм — измърка тя. — Как точно ще го направиш?

— Господи! — ахна той, замаян от възбуда.

— Дали ще ми хареса? — прошепна Сирина и се обърна, така че розовото ѝ закръглено дупе цялото се показа.

— По дяволите да върви готвачът — прошепна той и посегна към копчетата на панталона си. Секунди по-късно тя лежеше по корем под него, а той беше дълбоко вътре в нея и леко я потупваше по задника под ритъма на задъханите ѝ викове.

Най-после наистина вечеряха. Щом поискаха, веднага им сервираха обилна вечеря, заедно с няколко дамски халата.

— Колко предвидливо — каза Сирина и се протегна да целуне Бо по бузата.

— Трябват ти дрехи, които да носиш, докато отидем на шивач — отбеляза той и прокара пръст по голото ѝ рамо.

— Или докато пристигне багажът ми.

— Той също — каза той учтиво, макар че състоянието на синята ѝ рокля не говореше за някакъв подбран гардероб. Протегна се и взе една от дрехите, нахвърляни в края на леглото. — Облечи тази розова коприна.

— Харесва ли ти?

Тя говореше с типично женска въпросителна интонация, която той отдавна се беше научил да разпознава.

— Облечи си каквото искаш, скъпа — каза той и стана от леглото.

— Харесва ми бледожълтият брокат.

— Идеално — отговори Бо. — Ще наляя виното. — Някои от дрехите му от „Сирена“ бяха пристигнали и той си наметна китайски копринен халат в ален цвят, който отлично подхождаше на мургавата му кожа. Тежката коприна падаше на пищни дипли, а изящната материя скриваше силната му възбуда и за миг на Сирина ѝ се прииска да остане по-дълго в живота му. Щеше да е чудесно да се събужда до него всяка сутрин, тайно си мислеше тя, а сетивата ѝ бяха привлечени от нескритата му мъжественост. Последните часове в леглото бяха толкова вълнуващи, че тя все още чувстваше сладостната топлина.

— Имаш ли нужда от нещо друго? — попита той и завърза колана на кръста си.

От теб, помисли си тя, но си даде сметка, че не можеха постоянно да са заедно и вместо това каза:

— Не, след няколко минути ще дойда при теб.

След като Бо изчезна в градината, тя си наметна бледожълтия халат и си вчеса косата с гребена на Бо с дръжка от слонова кост, като мълчаливо наблюдаваше отражението си в огледалото, за да може да овладее обърканите си чувства. Повтаряше си, че тяхната среща скоро щеше да свърши. И тя, и той го знаеха. И независимо от изключителното чувствено удоволствие, плановете ѝ нямаше да се променят — заминаваше за Флоренция.

Малко по-късно, когато излезе в градината, където беше сложена масата, тя вече се беше овладяла. Храната беше прекрасно подредена на една съседна масичка за сервиране, а апетитният аромат от ястията се носеше в нощния въздух — фазан, маринован в порто и пълен с трюфели, калкан с домати и зелен пипер, хрупкави кюфтета от скариди, маслини от Елвас, пъпеш от Рибатехо, португалско сирене, пудинг, десерт от сладък лимон, пастички и марципанови сладки от Алгарв. Сирина опита всичко, като се хранеше с обичайния си апетит. Бо пи повече, отколкото яде, и през цялото време се усмихваха един на друг и си разменяха целувки през малката масичка.

Сирина за пръв път надълго му разказа за живота си, без да се опитва да скрие миналото си. Познаваше Бо вече много отблизо и след многото тъжни години, които беше преживяла, сега се чувстваше радостна, че има на кого да повери тайните си.

— Бях най-добрата приятелка на татко — отговори тя на въпроса на Бо за детството ѝ. — Тъй като той не обичаше да се движи сред обществото, освен да ходи в клубовете си, след като мама почина, ние прекарвахме доста време заедно. Той ме научи да яздя и да стрелям, за да го придружавам, когато ходеше на лов. Той ми беше учител и по хазарт — така се забавлявахме вечер. Много рано научих разликата между риска и умението.

— Затова толкова много те бива на карти.

— На десетгодишна възраст можех да спечеля на почти всяка игра на карти.

— Пак трябва да поиграем — тихо каза Бо, готов да приеме предизвикателството.

— Съгласна съм — веднага отвърна Сирина. — И няма нужда да играем за пари. Ти вече ми даде повече от достатъчно.

— Ако не играеш за пари, няма никакъв риск — продължи той. — Достави ми това удоволствие.

Тя леко сви рамене, а лекият брокат на халата ѝ отрази трептящата светлина на свещта.

— Парите са си твои.

— Много си уверена, скъпа. — Подсмихна се той.

— Веднъж бих граф Монтроус.

— Аз също — нежно сподели Бо. — Повече от веднъж. С нетърпение чакам да поиграем.

— А аз с нетърпение очаквам кесията ми да набъбне.

След вечеря те седнаха на градинската пейка един до друг и пиеха ликьор под осеяното със звезди небе, когато на вратата някой почука и наруши спокойствието им.

— Предупредих управителя никой да не влиза — прошепна Бо и понечи да стане, но чу, че някой прекосява приемната.

— Прощавай, че се появявам, без да доложат за мен — каза Деймиън Сейнт Джон, който се спря на вратата на градината, точно когато Бо вече се беше изправил, — но се притеснявах за теб. — Чичо му не приличаше на Бо, освен по ръст. Различаваше се по светлата си кожа, но усмивката му беше пленителна като на всички от рода Сейнт Джон. Ведрото му спокойствие изглежда беше семейна черта.

— Трябваше да изпратя съобщение — отговори Бо и остави чашата си. — Деймиън, позволи ми да ти представя госпожица Блайд — каза той учтиво, като че ли всеки ден посрещаше неочаквани гости полугол. — Сирина, запознай се с чичо ми Деймиън Сейнт Джон.

— Приятно ми е, госпожице Блайд — учтиво отвърна посланикът и грациозно се поклони, преди отново да се обърне към племенника си. — Може ли да поговорим насаме, Бо. Само за минутка.

— Разбира се — веднага се съгласи Бо. — Извини ни — каза той на Сирина с мек поглед. После последва чичо си в приемната.

— Още веднъж искам да ти се извиня, че така нахълтах — повтори чичо му, като говореше тихо, за да не се чува разговорът им, — но Макдугъл дойде да ми съобщи за посещението си тук, скоро след като от Сорс научих за кървавия инцидент. — Той говореше бързо и тихо. — А когато не дойде в посолството, вече съвсем се разтревожих. Трябваше да се уверя със собствените си очи, че нищо ти няма. Рамос се опита да ме разубеди, така че не го ругай, задето не се подчинява на заповедите ти. Напълно ясно ми стана, че не желаш да те безпокоят. Смятай това посещение за произвол от моя страна. — Той като че ли се поотпусна, след като сподели тревогата си. — Ема ми каза да не идвам да се излагам — каза той и се усмихна.

— Трябваше да ти се обадя, когато пристигнахме. Грешката беше изцяло моя. Но госпожица Блайд... — Бо леко сви рамене. — И на двамата нищо ни няма, както сам видя. А сега, я ми кажи — продължи той с естествен тон, — Вивиан отново ли е в Англия?

— Разбира се, много се радвам, че те виждам невредим... да, от няколко месеца е в Лондон.

Тъй като открито изразяваше отрицателното си мнение за семейство Сейнт Джон, от Вивиан не се очакваше да посети семейството на Бо в Лондон, нито пък имаше някаква опасност да се появи на някое от ергенските пиршества, които отнемаха по-голямата част от свободното му време. Не се учуди, че не знае за завръщането ѝ в Англия.

— Да не би да е в чужбина по-често от обичайното? — попита Бо, като следеше внимателно тона на чичо си, изведнъж преминал в радостни нотки.

— Може би — дипломатично каза Деймиън.

— Моите поздравления.

— Малко си подранил — отговори чичо му, — но въпреки това, предпазливо благодаря.

— Татко знае ли?

— Все още на никого не съм казал. Ти си прекалено проникателен. Но стига сме говорили за това — бързо добави посланикът, защото не искаше да обсъжда несигурната възможност той и Ема скоро открито да заживеят заедно. — Сега ме увери, че си в цветущо здраве и ще те върна на чудесната ти спътничка.

— В чудесно здраве съм, както сам можеш да се убедиш. Сирина беше в опасност, а не аз.

— Имам чувството, че съм чувал това име. Да не би да я познавам?

Бо се поколеба, тъй като не знаеше дали на Сирина ще ѝ е приятно да му каже коя е.

— Съмнявам се, че я познаваш.

— Блайд... името не се среща често. Нямах ли — да. — По погледа му пролича, че се е сетил. — В Кеймбридж учихме заедно с един Блайд. Роби Блайд си построил разкошна къща в Глостършир. Видях проекта на архитекта му преди години в Кралското общество. Винаги съм искал да имам тази къща.

— Могъл си да я купиш на търг преди четири години. Той умира в нищета, а имуществото му е разпродадено.

— Тя му е дъщеря?

— Промъкнала се беше на борда на „Сирена“ в Доувър — кимна Бо.

— Боже господи! — възкликна изумен посланикът. — Доведи я в посолството — заяви той. — Ема ще се погрижи за момичето.

— Ще трябва да я попитам.

Чичо му озадачено го изглежда.

— Не знам дали изобщо иска някой да се грижи за нея — обясни Бо. — Сирина отива във Флоренция, за да изучава изкуство.

— Без пари? — скептично попита Деймиън.

— Събрала е малко пари.

— Но сама жена...

— Има приятели.

— Ясно — тихо каза Деймиън. — А ти не искаш да се лишиш от компанията ѝ.

— Честно казано, да, но, разбира се, можеш да я попиташ.

— Сега? — попита Деймиън. Той се чувстваше морално длъжен да предложи покровителство на дъщерята на свой стар познат.

— Заповядай! — Бо кимна към градината.

Сирина се изненада, че ги вижда да се връщат, а когато Деймиън я покани да отиде в посолството, за да се запознае с братовчедка му Ема Пърс, която се грижи за домакинството по време на отсъствието на жена му, изненадата ясно пролича.

— Познавах баща ви — обясни Деймиън.

Сирина бързо погледна Бо с питащ поглед.

— Спомни си името ти. Той и баща ти били заедно членове на Кралското общество.

— Съжалявам, че баща ви е починал. Позволете да ви помогнем да стъпите на крака — каза Деймиън. — Ема ще ви хареса.

Сирина още веднъж разстроено погледна Бо.

— Казах му, че възнамеряваш да следваш изкуство във Флоренция — тихо каза младежът, — но той пожела сам да помоли.

— Искаш да кажеш да остана в Лисабон? — По тона й личеше, че се колебае.

— Деймиън смята, че Ема може да те вземе под свое покровителство.

— Сигурно ви е трудно сама, госпожице Блайд — тактично отбеляза Деймиън.

— Какво искаш да направя? — попита Сирина и вдигна поглед към Бо. Дали не искаше да се отърве от нея?

За секунда той помълча, преди да отговори.

— Казах на Деймиън, че ти ще вземеш решението.

— Но какво искаш ти? — Гласът ѝ беше тих, а очите ѝ изглеждаха много големи на светлината на свещта.

Той не отговори веднага. Когато най-после заговори, гласът му се беше превърнал в едва доловим шепот.

— Останах с впечатлението, че във Флоренция те очакват.

— Да — бързо се съгласи тя. Това беше достатъчно. — Имам приятели, които ме очакват. Професор Кастели уреди да следвам с колегите му.

Деймиън не пропусна да забележи явната интимност помежду им. Не че очакваше от приятелките на Бо да са с него по принуда.

— Е, поне трябва да дойдете на вечеря при нас и да ми позволите да ви напиша препоръки.

Той наблюдаваше как младата дама отново вдига поглед към Бо и разбра, че е необичайно невинна, нещо нетипично за другите спътнички на племенника му.

— Утре вечер — каза Бо.

— Ема ще бъде очарована. В такъв случай само семейно събиране?

— Идеално — каза Бо, застанал в очакване.

— А... ами тогава до утре... — Посланикът леко се поклони и си тръгна.

— Не знаех какво да му кажа — потвърди Сирина, която все още се чудеше дали правилно е изтъкувала отговора на Бо.

— Деймиън ти мисли доброто — отбеляза Бо, седна до нея и я привлече към себе си, — но не бях сигурен дали искаш да се присъединиш към английската колония в Лисабон.

— Без теб няма да искам. — Сгушена в обятията му, думите ѝ идваха от сърцето.

Той се усмихна на искреността ѝ.

— И аз изпитвам същото, сладурче. А сега докъде бяхме стигнали — дрезгаво прошепна той.

— Трябва ни охрана, която да стои пред вратата — каза Сирина с тих и изпълнен с копнеж глас. — Не бих искала още някой да ни прекъсне. Имам си планове...

— По-точно? — Макар че беше тъмно, очите му грееха с топъл пламък.

— По-точно — да използвам копринената връвчица на кръста ти — измърка тя и докосна шарения колан.

— Интригуващо хрумване...

Тя усмихнато вдигна поглед към него.

— Знаех, че ще ти хареса.

— Червено би ти отивало — прошепна той, докато отвързваше хлабавия възел на колана си.

— За теб си мислех.

За миг пръстите му застинаха на възела, после поклати глава и продължи да развързва.

— Не съм на това мнение.

— Ти каза, че по-късно може.

— Казах „може би“.

— Какво ще е нужно, за да ми дадеш по-категоричен отговор?

— Пистолет, опрян в слепоочието ми. — Усмивката му грейна в мрака.

— Някой път трябва да ми разкажеш за Итън.

— Не ти трябва да знаеш. А сега протегни ръце. — Връвчицата от халата висеше на пръстите му, а понеже тя не отвърна, той шеговито каза: — Преимуществото е на моя страна.

— Искаш да кажеш, че ще ме надвиеш?

— Бих могъл, ако поискам. — Той не помръдна.

— Или ако аз искам ти да го направиш.

— Да, също — тихо каза той.

Неговата надигаща се ерекция се виждаше през полуразгърнатия халат.

— Виждам, че принудата те възбужда.

— Понякога.

— Може би и мен.

— Не си достатъчно силна — нежно изтъкна той.

— Мога да използвам хитрост.

— Опитай само.

— Много се съпротивляваш, Рошфор. Учудва ме, че не се предаваш дори и в такава игра. Не ми ли се полага и на мен да поиграя? — Тя изхлузи колана на жълтата си роба и го зави около стърчащия му пенис, оброчен от диплите на халата му.

Той се издигаше все по-високо и по-високо.

— Я виж... на него му харесва да го връзвам — прошепна Сирина и леко го опипа с пръсти, плъзгащи се надолу по изпъкналите вени. — Наистина трябва да ми позволиш — прошепна тя и още веднъж праметна плъзгавия брокат по дължината му.

— Ще си помисля — каза той със затаен дъх.

— Е, това поне е някакво начало. — Тя още веднъж го превърза с коприната, като го затегна с изключителна нежност.

Той леко изстена.

— Сега вече след като съм привлякла вниманието ти — прошепна тя, докато се навеждаше да целуне пищната корона, устремена нагоре, — я да видим дали на чудесната ми играчка ѝ отива жълта панделка.

Бо затвори очи, като почувства, че го докосва с устни, а когато Сирина отвори уста и го засмука целия, той потръпна от удоволствие.

Сирина хвана члена с ръце и го придърпа в устата си, докато стигна до гърлото ѝ, а после бавно се отдръпна. Тя бавно и сладостно го потриваше с уста и език. Бо се чувстваше сякаш му беше за пръв път — сякаш беше млад и неопитен, безпомощно разгонен. А когато тя надяна два копринени възела около тестисите му и леко ги подръпна, от гърлото му се изтръгна стон.

— Я виж какъв си се наперил, Бо — каза тя и завърза здраво жълтия брокат. — Стягай се и здраво се люлей — прошепна тя и махна панделката, която ярко контрастираше с тъмните къдрици в основата на стомаха му. — Тази вечер мога просто да си стоя и да ти се възхищавам. — Тя измери забележителната му ерекция с пръсти и плъзна ръце надолу, за да поеме тестисите му. — Може изобщо да не ти позволя да ме докосваш тази нощ.

Това богохулство го накара да отвори очи.

— Ще те докосвам — каза той с нисък и развълнуван глас.

— Може би няма — прошепна тя.

„Мога да ѝ направя всичко, което си пожелаеш!“ — беше първата му мисъл.

— Надявам се, че това не е състезание — каза той.

— Ами ако е?

— Ще загубиш.

— И значи ти го позволяваш?

Той не отговори, всичко в съзнанието му се въртеше.

След Итън избягваше физическата принуда, колкото и безобидна да беше. Беше си го обещал преди много години...

— Защо? — попита тя.

— Господи, Сирина, откъде да знам. На теб ти харесва, и мен ми харесва — това е просто любовна игра, преди да те изчукам — накратко ѝ заяви той. — И вече свърши. — Той рязко махна панделката и я хвърли настрана.

— Ти трябва да водиш, така ли? — Тя яростно го изглежда.

— Нещо подобно.

— Жените винаги ли изпълняват това, което ги караш?

— Не давам заповеди, повярвай ми — недоволно отвърна той, научил от опит да се пази от жените, — освен това не желая да спорим по този въпрос. Искаш ли нещо за пиене?

После рязко я вдигна на ръце, прекоси градината, влезе в спалнята и я сложи на леглото.

— Пиеш повече, отколкото трябва — каза му Сирина и се сгуши да седне до него.

— А ти ми приличаш на съпруга, от която нямам нужда.

— От Доувър не си престанал да пиеш.

— Е, и? — Той избра бутилка старо бренди от изложените на масата. — В момента не съм на работа.

— Ти работиш?

— Разбира се — заяви той и се обърна с пълна догоре чаша бренди. — Човек не може постоянно да чука — каза ѝ с нервна усмивка.

— А, да, основното ти занимание.

— Не бих казал — язвително отвърна той.

— Скандалните вестници не са на това мнение — не отстъпи тя, докато го наблюдаваше как се приближава към нея, силен и грациозен, съвсем наясно с репутацията си на жребец за аристократките.

— Измислят си.

— Не ми се струва, че им се налага много да си съчиняват. Ти си непоносим фукльо — хладно отбеляза тя с поглед, прикован в слабините му. — Винаги си възбуден, нали?

— Само с теб — отвърна той с меден глас и спря до леглото.

— Как ли пък не — язвително каза тя. — Като девственица... неопитна и наивна.

— На някои хора очевидно не им е нужна никаква практика — прошепна Бо и вдигна чаша за поздрав. — Свърши ли с гледането?

— Да не би да имам ограничено време?

— Времето винаги е ограничено. Но в твоя случай не ме интересува — ти си по-нетърпелива от мен.

— Да не би да има нещо лошо в това?

— О, не — отвърна той със самодоволна усмивка. — Това определено е преимущество.

— Като твърдия ти член.

— Точно така — саркастично се съгласи той. — Искаш ли да го пробваш?

— Не, от тази вечер съм решила да започна да живея благочестиво. Прекалено много ме ядосваш.

За миг той изгледа питието си, а после нея.

— Ами ако ти се извиня?

— Прекалено е късно.

— Ами ако много, много горещо ти се извиня? — тихо каза той и седна до нея.

— Няма да ме трогнеш.

— Дори и ако ти предложи да се реванширам?

— Как? С какво? — Тя унило се втренчи в ерекцията му.

Това обикновено беше достатъчно, помисли си той, но добави:

— Ще ти позволя ти да си избереш как.

— Така ли?

Той кимна.

— Аз?

— Ти.

— Много мило.

— Знам — каза той.

— Значи мога да направя каквото си искам?

— Каквото си искаш — категорично повтори той.

— И ти ще си съгласен?

Той леко си пое дъх.

— Да.

Забелязала краткото му колебание, тя разбра, че беше станала свидетел на нещо като малко нарушаване на принципите.

— Благодаря ти — тихо каза Сирина. — Наистина пиеш прекалено много — добави тя с палава усмивка.

— И наистина трябва да те любя — прошепна той. Без да обръща внимание на закачливия ѝ тон, на един дъх изпи съдържанието на чашата и я хвърли на килима. После се протегна и я привлече към себе си.

— Това може ли да се обсъди? — попита тя.

— Не. Нещо против? — Нямаше нужда да пита.

Виждаше огъня в очите ѝ, докато си събличаше халата.

— Проклет да си — прошепна тя и се разтрепери, когато се приближи към нея.

— Проклинай ме по-късно — тихо каза той и се наведе между разтворените ѝ бедра.

— Не искам по-късно.

— В такъв случай не си мисли за това. — Той се насочи към пулсиращата ѝ сърцевина и леко се плъзна навътре.

— Трябва да ти се противопоставя. — Последната сричка, която изрече, завърши с въздишка.

— Прекалено късно — прошепна той и я прониза, а думите отекваха в съзнанието му, докато ръцете му се плъзгаха по тънката ѝ талия, а после по-надолу с пръсти, разперени на хълбоците ѝ за по-голяма устойчивост. — Прекалено късно — каза той толкова тихо, че думите му заглъхнаха в гърлото. После затвори очи и се тласна напред.

ОСМА ГЛАВА

— Рамос ми каза, че багажът ти е пристигнал, но ще трябва да си го разпознаеш — каза Бо на закуска следващата сутрин.

— Най-последно — точно когато ми трябва — възкликна Сирина, която държеше да разгледа забележителностите на Лисабон. Тя остави вилицата и стана от масата. — Къде е? Веднага ще погледна.

Това, което видя обаче, когато отвори вратата на апартамента, за миг я обърка. Вместо двата ѝ куфара, цели двайсет или повече чанти, бохчи и куфари, най-различни на вид и цвят, бяха подредени в коридора.

— Рамос очевидно не е искал да рискува — сухо отбеляза Бо зад нея. — Сигурен съм, че му казах два куфара от кафява кожа.

— Надявам се другите пътници да не се почувстват оцетени.

— Останалите ще върнем — увери я той. — Виждаш ли твоите?

— Този и този. — Тя показа познатите ѝ куфари, после прекрачи прага, за да си ги вземе.

— Позволи на мен — каза Бо ѝ я последва.

Сирина хвърли поглед през рамо, когато той я докосна по ръката.

— Мога да ги нося. — И всъщност ги беше пренесла през по-голямата част от Лондон.

— Няма нужда — аз съм тук.

Чувстваше топлината на ръката му през фината коприна на халата си, а близостта му приятно я възбуждаше.

— Ще ме разглезиш — прошепна тя, като се чудеше дали всяка жена, до която той се докоснеше, изпитваше същото влечение.

— Не би могло да бъде иначе! — галантно каза Бо и леко я целуна по носа.

По-трудно беше да я убеди, когато ѝ предложи да потърсят шивачка. Според него роклите ѝ бяха демоден и захабени. Затова Бо пожела да ѝ помогне да си поднови гардероба.

— Знаеш какво ще си помисли модистката, ако вляза с теб — възрази Сирина и извади още една рокля от куфара си.

— Ще те представя като моя братовчедка. И дума няма да каже.

— Но въпреки това, ще си го помисли. А аз ще трябва да изтърпя изпитателния ѝ хладен поглед.

— Ти очевидно скоро не си ходила на модерна шивачка. Единственото нещо, което ги интересува, са парите, които получават. Повярвай ми, към теб ще се отнесе с уважението, което заслужаваш.

Сирина поклати глава.

— Съмнявам се. Освен това пред хората ще се чувствам прекалено неудобно в ролята на твоя любовница. Тази рокля от кафява вълна не е чак толкова износена. — Тя я вдигна, за да може Бо да я разгледа.

— Да, но никой вече не носи рокли с такава талия. По-спокойно ли ще се чувстваш, ако отидеш с Ема?

— О, не, за бога. — Тя ядосано сбърчи вежди. — Та аз изобщо не я познавам.

— Тогава значи се разбрахме. Ще извикам карета!

— Не сме се разбрали! — Тя стоеше на долния край на леглото и гневно го стрелкаше с поглед.

— Хайде да ти поръчам още един лимонов десерт! — прошепна той угоднически.

— Да не би да ти приличам на дете?

— И да искам, не бих могъл да си те представя като дете, скъпа — лениво проточи той и плъзна поглед по пищната ѝ фигура изпод копринения кремав халат. — Какво ще кажеш за един по-стабилен подкуп тогава — спокойно отбеляза той, твърдо решен да постигне своето. — Бижута — може би перли или сапфири, които да отиват на очите ти. Или предпочиташ някакъв предмет на изкуството? Португалските мозайки са много хубави. Познавам търговеца до посолството, когото чичо ми редовно посещава. Харесват ли ти древни скулптури?

— Бо! — извика тя, без да знае дали би могла да устои на този непрекъснат натиск.

— Не искам да те видя на вечеря в тази ужасна кафява рокля. — Той се беше излегнал на леглото, а гласът му беше толкова спокоен, колкото и отпуснатото му тяло. — Поне ми позволи да ти купя нещо по този повод — предложи ѝ той.

— За да не те карам да се чувстваш неудобно!...

— Не, скъпа, всеки би ти казал, че е невъзможно някой да ме накара да се чувствам неудобно. Просто заради удоволствието, което ще ми доставиш.

— В такъв случай трябва да направиш нещо за мен — настоя тя.

— Каквото поискаш.

— Толкова шеговито го казваш.

Той самият беше изненадан. Известен беше с това, че никога не даваше обещания на жени.

— Сигурно имаш някакъв особен подход, скъпа — каза Бо и леко се усмихна при спомена от изминалата нощ.

— Искам сама да платя за роклята.

— Готово — каза той, доволен, че беше казала „рокля“, а не „рокли“.

— Толкова бързо се съгласяваш, Рошфор. Трябва ли да се тревожа?

— Ни най-малко. Просто научих, че когато ти си щастлива, щастлив съм и аз.

— Като снощи.

— Да — каза той със съучастническа усмивка.

Шивачката се оказа англичанка и Сирина още повече се разтревожи. За миг се замисли дали в крайна сметка е способна да се утвърди като независима художничка в един свят, в който мъжете бяха на власт. После обаче тя мислено се укори, че е проявила малодушие и доби по-голям кураж, като си каза, че просто трябва да премине и през това изпитание по пътя към независимостта си.

Шивачката, разбира се, познаваше Бо. Ама че изненада.

Всъщност като че ли го познаваше дори много добре — факт, който още повече привлече жлъчния поглед на Сирина. Но когато я разгледа по-добре, Сирина забеляза, че госпожа Мор сигурно беше твърде стара дори и за универсалния вкус на Бо. Може би просто беше неин редовен клиент и тя го ценеше.

— Кафе с четири лъжички захар, ако си спомням добре — каза шивачката изключително сърдечно — и гарафа гинджа. Братовчедка ви желае ли чай? — попита тя любезно, като леко подчерта думата

„братовчедка“, макар че погледът ѝ минаваше през Сирина, сякаш тя не съществуваше.

— И малко пастички с чая. — Бо хвърли един поглед на киселото изражение на Сирина. — Ще изчакаме в розовата стая — добави той бързо, после хвана Сирина за ръка и я изведе, преди стиснатата ѝ уста да се беше отворила.

— Сигурно харчиш доста пари тук — изсъска Сирина, когато я завлече в стаята, позлатена и облицована с розова дамаска. — Жената едва не ти разцелува ботушите.

— А това би трябвало да те успокои за посрещането ти.

— Направо ѝ се плаче да ме нарече твоя любовница.

— Но тя няма да го направи. — Той леко я побутна да седне.

— Искам да приключа с това възможно най-бързо — процеди тя.

— Тогава ѝ кажи какъв модел рокля предпочиташ — спокойно ѝ предложи Бо и седна на стола до нея. — А аз ще се погрижа до довечера да е готова. — Той кръстоса крака и се разположи удобно, сякаш беше у дома си. — Пийни си гинджа. — Докосна я по ръката, която беше побеляла от стискане на стола. — Ще те отпусне.

— Не искам да се отпускам — гневно му отвърна Сирина. — Искам шивачката да престане да ме гледа сякаш съм хилядната жена, която си довел тук.

— Сетих ли се да кажа на кочияша да ни чака? — изведнъж попита Бо и толкова рязко стана, че Сирина подскочи.

— Разбира се — каза тя озадачено.

— Я по-добре да проверя. — Той бързо излезе от стаята.

Останала сама, Сирина заразглежда пищната стая, като обръщаше внимание на множеството картини с модни тоалети, закачени на стената. С всяка минута се чувстваше още повече опърпана, докато погледът ѝ се спираше на всеки чудесен костюм. Тя подви крака под кафявата вълнена пола, защото обувките ѝ бяха износени — това я караше да се чувства неловко в тази разкошна стая. После се загърна с палтото, за да прикрие старомодната кройка на роклята и мисълта за неугледния ѝ външен вид беше нещо ново за Сирина — през последните няколко години нейна единствена грижа беше оцеляването ѝ.

Преди баща ѝ да почине, тя приемаше за нещо естествено хубавите дрехи. Никога не се беше чувствала оцетена, в живота ѝ най-

важното нещо беше бащината любов и привързаност, а хубавите дрехи никога не им бяха липсвали. Може би наистина заслужаваше нова рокля. Може би Бо разбираше по-добре от нея удоволствието, което доставяше носенето на красиви тоалети. Тя се усмихна при мисълта, че ще си купи нещо елегантно. Вече нямаше нужда да пести, след като беше спечелила петстотин лири от Бо. Наистина можеше да си позволи нова рокля. Сирина се протегна и взе няколко модни рисунки от една маса. Дори можеше да си купи ново палто, помисли си тя, докато прокарваше пръст по оръфания подгъв на пелерината си, както и фуста с дантела, реши с усмивка. Колко хубаво беше, че отново има пари.

Когато Бо се върна, тя изтича да го прегърне.

— Благодаря, че ме доведе тук — весело извика Сирина. — Какво ще кажеш за рокля в убито зелено или жълто? — попита тя радостно.

— И двете ми харесват — отвърна той, без да разпитва за внезапно променилото ѝ се настроение. Вече от опит знаеше, че е по-добре да не пита жените за такива неща. — И в двете ще изглеждаш много добре.

— Освен това — грейна тя насреща му — ще си купя и фуста с дантела.

— Покупката определено си заслужава — ведро се съгласи той и веднага си я представи по фуста.

— Ще са ми нужни и обувки.

— Пантофките са най-модни. Ще ти поръчаме някои, които да подхождат на роклята.

Тя още по-силно го прегърна.

— Нямаш представа колко съм щастлива.

— Личи си — тихо каза той.

— И искам да ти се извиня за избухването.

— Няма нужда. Не ми е направило впечатление — благородно излъга той.

— Ще се държа прилично с госпожа Мор дори и тя да ме предизвиква.

— Сигурен съм, че и тя ще се държи добре. Може би погрешно си изтълкувала отношението ѝ.

— Може би — замислено прошепна Сирина. — Но тя наистина каза „братовчедка“ със злобен тон.

— Ако отново се осмели да го направи, ще поискам да ти се извини. Какво ще кажеш? — нежно попита Бо и се усмихна.

— Моля те, не, не прави скандали. Още по-неловко ще се почувствам.

— Няма да вдигна скандал — увери я той. — Честна дума. Я сега ми покажи какво откри в тези картинки.

Когато влезе в стаята малко по-късно, госпожа Мор се държеше много учтиво. Сирина реши, че си е въобразила за негативното отношение на шивачката към нея. Тя лично им сервира от поднос, носен от прислужница, и поддържаше приятен разговор за забележителностите в Лисабон, след като откри, че Сирина иска да разгледа града.

— Непременно трябва да видите старата част. Там са най-добрите примери на средновековна архитектура. Това е единствената оцеляла част от града след земетресението през 1755 година. Обичат ли катедрали? — попита тя оживено.

— Разбира се.

— В такъв случай Се Патриаркал много ще ѝ хареса, нали, граф Рошфор? Това е най-хубавият образец на романска архитектура.

— Сигурен съм в това — отвърна Бо, доволен от развитието на събитията след разговора си с госпожа Мор. Когато излезе, уж да провери дали кочияшът е там, той заплаши модистката, че ако се осмели да обиди госпожица Блайд, ще се погрижи никой от английската колония вече да не купува дрехи от нея. Освен това ѝ спомена, че в присъствието на госпожица Блайд под никакъв претекст не трябва да използва думата „братовчедка“. Тя е моя много голяма приятелка, госпожо Мор, учтиво ѝ беше казал Бо. Разбирате, че не искам да страда.

Затова със Сирина се отнесоха като с кралска особа, а госпожа Мор с лицемерна наслада я обсипваше с комплименти, които не щадеше за най-видните си клиентки.

Бо внимателно наблюдаваше, докато Сирина разглеждаше купищата рисунки, отбелязваше си различните рокли, които ѝ бяха харесали, и най-накрая одобри избора ѝ на обемна рокля от тъмножълт копринен воал с наметка от копринен муселин.

— Макар че е толкова непрактична — въздъхна тя. — Може би не трябва.

— Вечер можеш да я носиш по всякакъв повод — отбеляза Бо. — Изключително практична е. Макар че може би ще ти трябва кашмирен шал за по-хладните нощи. Може ли да ни покажете някои, госпожо Мор?

— О, не — възрази Сирина. — Много са скъпи.

— Позволи ми да ти купя един.

— Не — отсече тя.

— Просто пробвай един. Ако ви провърви с инвестициите, госпожице Блайд — учтиво каза той с намек за уменията ѝ на картоиграчка, — ще знаете какво ви харесва.

— Не мога да си позволя кашмирен шал, независимо от успеха на деловите ми начинания, лорд Рошфор — простичко отвърна тя, твърдо решена да не му позволи да направи нещо извън договореното. — Предпочитам да си избира от палтата. Те са толкова по-практични.

— Човек не трябва да е практичен на вечерни тържества. Попитайте госпожа Мор — предложи Бо, независимо от отказа ѝ.

След като лорд Рошфор я предупреди, че не желае госпожица Блайд да е нещастна, но и даде да се разбере, че държи любовницата му да има кашмирен шал, модистката предпазливо започна:

— По принцип, известна степен лукс е, ъ-ъ, нещо, обичайно за официални случаи, макар че ако госпожица Блайд би предпочела палто, можем да ѝ го ушием от кадифе или мека вълна.

— А, това вече е друго — сърдечно заяви Бо. — Хайде да видим някои от тези платове, както и шалове.

— Бо, не. Не искам. — Гласът ѝ беше хладен.

— Само си помисли, скъпа — ти няма постоянно да си с ограничен бюджет — отвърна той. — За всеки случай — продължи той, забелязал изведнъж помръкналото ѝ изражение, — кажи на госпожа Мор каква фуста искаш.

— От това наистина имам нужда — съгласи се Сирина и се обърна към модистката, която вече съвсем се беше объркала. Да не би дамата да си плащаше за поръчките? При положение, че лорд Рошфор беше богат като Крез! Да не би да не беше разбрала правилно думата „приятелка“, когато Рошфор толкова тактично ѝ я беше споменал?

— Имате ли фусты, украсени с английска бродерия? — попита Сирина.

— Разбира се, госпожице Блайд — отговори угоднически шивачката. — Сега ще ги донесат.

— И ще имаме нужда от пантофи, които да подхождат на роклята — намеси се Бо. — Оцветена кожа или коприна ще предпочетете? — попита той спътничката си.

— Кожа. Така ще издържат по-дълго.

— Много добре, госпожице — каза госпожа Мор, която се чудеше защо любовница на Бо се тревожеше за такива дреболии. — Като ми донесат фустите, ще ви вземем мерки за роклята и обувките.

Когато модистката се върна, с нея бяха две шивачки, и двете натоварени с най-различни фусты. След като Сирина се спря на една от фин муселин, поръбена с елегантна английска бродерия, госпожа Мор деликатно се намеси:

— Най-добре е да ви взема мерките без вълнената рокля, госпожице Блайд, ако не възразявате.

— Не, разбира се.

— Лорд Рошфор, бихте ли... ъ-ъ... искам да кажа — бихте ли предпочели...

— Бих предпочел още малко гинджа, ако не възразявате — каза Бо с умерен глас.

— Да, разбира се, напълно ви разбирам... Забелязах, че сте готов за още — тактично отбеляза госпожа Мор. От хладния поглед на лорд Рошфор ѝ стана изключително неудобно. От трудностите при разгадаването на нюансите в това „приятелство“ по челото ѝ беше избила нехарактерна за дамите пот. След като тя самата хвърли по един леден поглед на помощничките си, госпожа Мор мазно-мазно нареди: — Още една гарафа гинджа за лорд Рошфор, Маделина.

— Ама че работа, Рошфор. Можеш да изчакаш — скара му се Сирина. — Не карай горкото момиче да тича за още, когато вече почти сме готови.

— Не е нужно, госпожо Мор — великодушно рече Бо и без възражения се подчини на желанията на Сирина.

Докато се молеше наум да оцелее след тази необикновена среща с лорд Рошфор и най-новата му спътничка, шивачката даде знак на помощничките си да помогнат на госпожица Блайд да свали роклята.

Колко необичайно беше, че вижда Рошфор в толкова нетипична роля — смирен, послушен, без да обижда или да се държи предизвикателно. Госпожица Блайд обаче получи висока оценка за собственото си предизвикателно държание. Очевидно хладното ѝ неподчинение се нравеше на този мъж, който беше обличал тук повече лисабонки, отколкото му се полагаха.

Освен това очевидно дамата си плащаше за покупките.

Несъмнено подобно нещо се случваше за пръв път на племенника на посланика.

Но дамата не беше чак толкова спокойна под зоркия поглед на лорд Рошфор, когато застана полугола пред него, с боси крака, които се показваха изпод обикновената ѝ ленена фуста, с порозовяла нежна кожа и с поглед, който избягваше неговия...

След като огледа износените дрехи на Сирина, госпожа Мор реши, че привлекателността ѝ се дължи на обстоятелството, че е изпаднала в затруднено положение. За разлика от куклите, с които Рошфор обикновено се занимаваше, тази млада дама далеч не беше като влюбените му пеперудки. Беше странно истинска — дума, която се стори интересна на госпожа Мор дори след като вече беше достигнала до съзнанието ѝ — сякаш другите дами, които познаваше, бяха преходни марионетки. Освен това около госпожица Блайд имаше нещо, което не правеше впечатление от пръв поглед, но се криеше под хладната ѝ решителност, и това беше осезаемата ѝ чувственост. Точно тя сигурно много възбуждаше лорд Рошфор. От години жените сами му се нахвърляха, а сега да срещне такъв нечуван отпор от тази дама...

— Обърни се — тихо каза Бо с почти недоловим глас, — за да видим косата ти.

За миг Сирина се поколеба — нещо, което госпожа Мор очакваше, след като вече по-добре разбираше защо се привличат. За кратко Бо и Сирина срещнаха погледите си. Той се усмихна, а очите ѝ страстно блеснаха и тя бавно се завъртя.

— Ще имаме нужда от фризьорка за довечера — отбеляза Бо.

— Може би ще се подстрижа а ла Тит — прошепна Сирина, вдигна ръце, за да прихване тежките си къдри високо на тила и изгледа Бо през рамо.

— В никакъв случай.

— Косата си е моя — възпротиви се тя. — Помисли си само колко лесно ще я мия.

— Ще намерим някой, който да ти я измие, ако това те затруднява. — Гласът му изведнъж се беше променил, в него вече нямаше любезност.

— Кой ли пък ще е той? — тихо попита тя в отговор на неговия авторитет и на нещо повече — на непреодолимото желание, което отново топлеше тялото ѝ.

— Колко сте нахална, госпожице Блайд. — Той говореше, сякаш бяха сами в стаята, без да скрива сексуалните си намерения.

— Не повече от вас, милорд. Ако искам да подстрижа косата си, това означава, че ще го направя.

Той дълго я гледа втренчено в очите, а после се обърна към госпожа Мор.

— Сигурен съм, че можете да вземете мерките от роклята и обувките на госпожица Блайд. Вземете ги и излезте.

— Няма нужда. Останете — настоя Сирина и се противопостави на заповедта му.

— Вземете ги — каза Бо толкова тихо, че почти не се чу.

Но госпожа Мор знаеше какво е заповед и веднага грабна роклята и обувките, после изгони помощничките си и ги последва, като най-накрая затвори вратата.

— Сега вече — прошепна Бо — можем да обсъдим този въпрос насаме.

— Не можа ли да изчакаш, проклет деспот? — Тя го изгледа с нескрито нахалство.

— Не се дръж по този начин. — Гласът му беше мек, а позата му остана същата.

— Не можеш да ми нареждаш да не си подстригвам косата! — Доставяше ѝ удоволствие да му го казва.

— Ти дори не искаш да си я подстригваш.

— Може би искам.

— А може би аз искам да те чукам, както си стоиш там.

— Не можеш.

Той вдигна вежди.

— Мога да те чукам, където си поискам.

— Не и ако аз не искам.

— Но ти винаги искаш. Както в момента — прошепна той с поглед, прикован в зърната на гърдите ѝ, които се повдигаха под финия лен на шемизетата. — Кажи ми, че не искаш да ме почувстваш вътре в себе си.

Думите му преминаха в усещания, плъзгаха се по гърба ѝ, надолу по ръцете и дълбоко вътре, сякаш бяха нежни пръсти.

— Не искам — прошепна тя и стисна юмруци, за да прогони изпепеляващото я чувство.

— И снощи така каза — прошепна той с полузатворени очи и нагъл поглед.

— Но това не е спалнята ни. — Тя нямаше намерение да се люби на обществено място, независимо от горещите си страсти. — В такъв случай си стой на мястото — добави Сирина, когато ѝ се стори, че Бо може да стане.

— Никъде няма да ходя — спокойно каза той и отново кръстоса крака. — Ти ела тук.

— Не. Боже, Рошфор, бъди малко по-дискретен.

— Като теб — нагло каза той. — Дамата, която напусна Англия на кораба на непознат.

— Ти не ми беше напълно непознат.

— Поне не за дълго. — В гласа му звучеше насмешка.

— А сега, когато толкова добре те познавам — саркастично отбеляза тя, — вече се държа на разстояние. Може някой да влезе, може всички да се върнат. Усмиваш се. Предполагам, че това не ти харесва, но все още не съм толкова изпаднала. Ще чакам тук, на безопасно разстояние от теб, докато не ми върнат роклята.

— Опасявам се, че госпожа Мор няма да се върне, докато не я повикаме.

— Значи е запозната с твоите забавления — потиснато прошепна Сирина. — Като услужлива съдържателка на бордей. Чудех се защо ли има толкова дивани тук. Колко дами си забавлявал в тази копринена стая? Десет... дванайсет... повече? — Гласът ѝ стана по-пронизителен, сякаш стаята изведнъж се изпълни с жени, които желяеха Бо. — Първо ги обличаш, а после ги събличаш. Госпожа Мор сигурно много забогатява, когато си тук.

— Ще те чуят отвън. — Бо не беше помръднал, но по леко разширените му ноздри личеше, че е раздразнен.

— Да не би да си помислят, че губиш форма?

— Ще си помислят, че съм се хванал да чукам някаква своенравна кучка — тихо отвърна той.

— Значи ще се излъжат двойно.

Той леко повдигна вежди.

— Не съм толкова сигурен — прошепна Бо, забелязал как кожата ѝ поруменя и как възбудено се повдигаха едрите ѝ гърди, полуразголени над деколтето на шемизетата. Тя дълбоко си пое дъх.

— Аз съм сигурна — каза Сирина и срещна премежението му поглед.

— Мога обаче да те убедя — продължи той и понечи да стане.

— По дяволите, сядай — предупреди го тя и отстъпи назад с разтреперан не само от гняв глас.

— Повече ми се иска да съм прав — каза той и се изправи.

— Ако направиш още една крачка, ще си отрежа косата — моментално заплаши тя, грабна една ножица от близката работна маса и я вдигна над разрошените си къдрици.

Бо отново седна и леко се усмихна.

— Приличаш на сестричката ми, когато се ядоса.

— Сигурно и нея провокираш.

— Ще съжаляваш, ако си отрежеш косата.

— Може би няма. Може би ще ми хареса да изглеждам модерно подстригана. — Тя дръпна косата си назад и я нави на кок ниско на тила си, после се погледна в едно от многобройните огледала.

— Не обичам жени с къса коса.

— Още по-добре — каза тя и се извъртя към него.

— Не се дръж като дете.

— Не се дръж като феодал.

Разбира се, че не се държеше така. Беше изключително любезен. С въздишка на уста той се зачуди какво имаше около тази жена, което толкова много го привличаше, независимо от отегчителното ѝ желание да бъде независима.

— Разкажи ми за приятелките си в Лисабон.

Наглостта ѝ го изненада.

— Защо?

— Любопитна съм.

— Джентълмените не обсъждат дамите, които познават.

— Джентълмените не чукат всички дами, които познават.

— Не бъди досадна, скъпа. — В гласа му беше настъпила промяна.

— Да не би да не трябва да питам?

— Да. — Не обичаше да го притискат.

— А ако го направя?

— Губиш както своето, така и моето време — рязко отвърна той и се хвана за стола. — Ще извикам госпожа Мор.

— Аз ще я извикам — бързо се намеси Сирина. — Не мърдай — заповяда му тя, изнервена от проклетото му женкарство и недоволна, че така рязко я беше отблъснал. — Ти стой тук като послушно момченце и поне веднъж прави това, което ти казват.

Бо не пророни дума.

— Я виж ти колко лесно било — проточи тя с доволна усмивка, после се обърна и се запъти към вратата.

Той ѝ връхлетя, преди да беше успяла да направи и две крачки, после взе ножицата и я захвърли настрани, а тежестта на тялото му я изтласкваше назад, докато най-накрая леко опря в копринената стена.

— Сега ще видим колко лесно било — прошепна той с лице само на няколко сантиметра от нейното и с ръце, подпрени на стената от двете страни на главата ѝ. — Но ти вече знаеш колко добре си пасваме. — Усмивката му беше заразителна, а тялото му все по-силно се притискаше в нейното.

— Да не си посмял.

Погледът, който ѝ хвърли, беше неразгадаем.

— Не е чак толкова трудно — каза той, после махна фустата ѝ с бърз и нетърпелив жест и я разголи до кръста, — след като си толкова страдна, както винаги — прошепна той. — За мен ли пъшкаш, скъпа, или само за члена ми? — нахално я попита той и бавно прокара пръст по откренатите ѝ устни.

Тя отметна глава настрани.

— Не пъшкам — каза тя, останала без дъх, напук на скандалното пулсиране на тялото си. — И само да се опиташ, ще изпищя.

— Пищи си, колкото си искаш. — Той вече си разкопчаваше панталона, а гласът му беше чужд и безразличен.

Тя разбра, че никой нямаше да дойде.

— Това е вече прекалено, Бо, дори и за теб — възкликна момичето и започна да се бори изпод него. — Ще чуят, всички ще разберат.

— Те вече знаят. Знаеха го от мига, в който прекрачихме прага — поясни той. — Ела, скъпа, отвори и ме пусни да вляза — прошепна той, вклини коляното си между стиснатите ѝ бедра и ги разтвори.

С корема си тя чувстваше колко е твърд и цялата настръхваше от удоволствие. Светкавично реагира на допира му и тялото ѝ издайнически пламна.

— Недей, Бо — тихо запротестира тя. Опитваше се да отрече страстите си, правеше се, че не забелязва колко е възбуден.

Без да обръща внимание на възраженията ѝ, той смъкна шемизетата от раменете и оголи гърдите ѝ с познатия нежен допир.

— Зърната ти са твърди, скъпа — прошепна той, докато милваше надигащите се розови връхчета изключително нежно, после за миг я погледна в очите. — Да не би това да означава, че ме искаш? — нежно добави той и хвана настръхналите ѝ връхчета между палеца и показалеца си, леко ги стисна и тя сладостно заскимтя.

Тялото ѝ е нетърпеливо и възбудено, макар и да не иска да си го признае, помисли си той и бегло се усмихна.

— Няма да отнеме много време... — прошепна той.

— Не тук — умоляваше го тя и опитваше да се отскубне, но той още по-силно стисна с пръсти зърната, така че удоволствието ѝ достигна чак до пулсиращата сърцевина на тялото.

— Напротив, тук — прошепна той и усети, че тя трепери. — Сега — сладостно ѝ обеща той, пусна гърдите ѝ, здраво я хвана през кръста с една ръка, а другата мушна между краката и плъзна пръсти в нея.

Тя извика и се загърчи от желание. Беше безсрамно влажна, хлъзгава и толкова готова за секс, че в отговор той почувства как ерекцията му набъбва още по-силно.

— Имаш нужда от някой, който да те люби — прошепна той с галещи пръсти, които знаеха точно къде да я докоснат, точно какво харесваше, колко навътре. — Аз мога да ти помогна — тихо каза Бо. Беше умел и имаше безпогрешно чувство за време, а тялото ѝ му се разкриваше и искаше това, което искаше и той.

Графът сърчно се посвети на удоволствието ѝ, галеше, масажираше, дългите му пръсти потъваха дълбоко във възпламенената ѝ плът, изкушаваше я, караше я да се задъхва от желание, почти да стига до оргазъм.

После внезапно отдръпна пръсти. Тя потръпна от резкия жест, а той леко задържа ръката си пред лицето ѝ. Ароматът на желанието беше непогрешим.

— Няма смисъл да чакаме, нали? — нахално прошепна той и прокара влажните си пръсти по устните ѝ.

Погледите им се срещнаха — нейният отпуснат, а неговият неразгадаем. Тя бурно го напсува:

— Да ти го начукам!

— Не съм сигурен, че това е физически възможно — заяви той с широка усмивка, — но знам какво е. — После сложи големите си ръце на кръста ѝ, леко я повдигна, за да може по-лесно да я достигне, качи я малко по-високо и я облада, без повече да се церемони.

По въздишката ѝ пролича как се беше почувствала. Той познаваше този звук.

— Винаги имаш нужда от това, нали — прошепна Бо, усещаше как хлъзгавата ѝ плът поддава, как задъхано диша в ухото му. — Каж ми колко ти харесва члена ми, който те изпълва — шепнеше той и се тласкаше нагоре, докато не потъна дълбоко в нея. — Ето така...

Тя изстена, засрамена от нескрития си отклик, а удоволствието я обливаше на вълни и стигаше до най-дълбоките кътчета на тялото ѝ, пламенно и помитащо всичко пред себе си.

— Ако искаш да спра — каза той с леко дрезгав глас, — просто ми кажи. Ако не искаш да свършиш — продължи Бо, — ще те разбере...

Тя го проклинаше, но трескавото желание не ѝ позволяваше да го спре — беше все едно да спре да диша.

— Какво искаш да направиш? — попита той, леко отдръпнал се и лукаво зачака да му отговори. В сетивата ѝ настъпи паника. Тялото ѝ пулсираше, гореше от желание да се освободи.

— Моля те, Бо — каза тя, а после ужасено сведе поглед.

— Моля? — Той се престори, че не разбира.

Тя за миг само отвори очи.

— Остани в мен. — Гласът ѝ беше толкова тих, че трябваше да се наведе, за да я чуе.

— Колко дълбоко вътре? — Той я принуди да го погледне, като леко подпря брадичката ѝ с пръст.

Погледът ѝ отново срещна неговия.

— До безкрайност — прошепна тя.

Цялото му тяло се разтърси от думите ѝ, обещаха му толкова много. Той впи усти в нейните, зажаднели и горещи. После вдигна глава, махна ръката си и с едно леко свиване на бедрата изви гръб и се тласна нагоре в желанието си да достигне най-отдалеченото ѝ кътче. А когато достигна до него, все още развълнуван и неспокоен, той се тласна още по-напред.

— Господи — шепнеше той, готов да експлодира. — Боже господи... — Тя се беше стегнала, когато той достигна до самия вход на утробата ѝ, а гладката ѝ копринена кожа го караше целия да настръхва.

Почти на седмото небе от божественото усещане, Бо най-после се сети отново да диша, а в този момент осъзна къде е и се отдръпна, все още тръпнещ от удоволствие. После леко плъзна ръце под задника ѝ, усети кожата ѝ върху дланите си, уханието, топлината и неподправената ѝ чувственост, сякаш сетивата му бяха изострени и долавяха и най-малките трептения. Тогава я облада отново, този път бавно и блажено. Не бързаше, правеше го за себе си, за нея, за тях, насочил цялото си внимание в трескавия им съюз.

Сирина тръпнеше до облицованата с коприна стена, зашеметена от желание, в очакване на това, което и той очакваше, почти премаляла от яростното диво удоволствие. Беше обвила с ръце врата му, притискаше в забрава тяло в неговото, а звуците, които издаваше, говореха за страстта ѝ.

— Не пици, когато свършваш — прошепна Бо с глас като милувка. — Слушат ни.

Сирина ужасена отвори очи.

— Госпожа Мор си води бележки по разюзданост и разврат... Трябва да мълчиш...

Дори когато тя се стегна изпод ръцете му, графът почувства как закопнялата ѝ плът пулсира около него, възбудена от забраненото.

— Горката ми разгонена кучка — нежно шепнеше той и още повече притискаше с ръце задника ѝ. — Няма от какво да се страхуваш — продължи той и се наведе да я гризне по чувствената ѝ долна устна, — защото сега ще те изпълня със сперма, докато прелееш... докато се стече надолу по бедрата ти и стане на локви в краката ти, а после, ако се държиш добре, ще ти позволя отново да свършиш. Какво ще кажеш? — попита той и остана неподвижен в нея с ръце обхванали задника ѝ.

— Чудесно — задъхано отвърна тя.

И в нея вече се надигаха вълни от удоволствие.

— Мислиш ли, че можеш да поемеш всичко това? — полюбопитства Бо, тласна се силно напред и я изправи на пръсти.

Тя кимна, без вече да може да даде и най-простия отговор — приливът всеки момент щеше да настъпи с пълна сила.

— Моя ненаситна лакомнице — прошепна той и леко я целуна по устата. — Следващия път ще ти свалим и фустата, за да си гола пред всички тези огледала — продължи той — и ще те накарам да гледаш, когато вкарвам члена си в теб, за да го почувстваш, да го видиш и...

Тя изпита оргазъм със задъхан писък, който отекна в розовата позлатена стая и коридора и накара госпожа Мор да се усмихне. Миг по-късно свърши и Бо и запулсира в гостоприемното ѝ тяло, напълни я, както ѝ беше обещал, с горещи бели струйки сперма, които се лееха по разтворените ѝ бедра.

Последва продължителен момент на сексуален екстаз, телата им сякаш бяха изпаднали в безтегловност във вселената, с наситени сетива, а после сладостно пренаситени, сякаш се бяха потопили в разкош, преди най-накрая с трепет да постигнат задоволство.

Когато унесът премина и те отново отвориха очи, задъхани в обятията си, Бо успя да събере дъх и да каже:

— Още не съм приключил с теб.

— Заклучи вратата — заповяда Сирина, изпаднала във възторг.

— Няма да си режеш косата — заяви той, без да обръща внимание на заповедта ѝ.

— Няма, ако не искаш — прошепна тя с нескрито желание в погледа.

— Наистина си кучка — каза той и се ухили.

— И теб трябва някой да те постави на място от време на време.

— Някое конкретно място? — шеговито попита той.

— Мислех си за дивана. — Мъркаше като котка.

— Кой диван? — Погледът му беше закачлив.

Прекалено красив и прекалено самоуверен е, мислеше си Сирина, но в крайна сметка тя беше по-голяма егоистка от него и това не я притесняваше.

— Всичките, великото ми момче, ако смяташ, че следиш мисълта ми.

Той свали сакото, а после започна да развързва връзката си.

— Мисля, че мога да се справя — скромно отговори човекът, когото наричаха велик заради подчертано брилянтното му изпълнение една нощ с цялата балетна трупа.

Както се оказа впоследствие, той не беше заключил вратата, защото Сирина забрави да му го напомни, докато го разсъбличаше. Но никой не ги обезпокои, според очакванията на Бо. Местиха се от диван на диван по желание на дамата и младия граф Рошфор, както и на един фотьойл, достатъчно голям да побере и двамата по време на любовната им игра, както и на килима на рози, върху който се изтъркаляха от едно копринено розово канапе по време на сексуалните си закачки. Това беше най-хубавият начин за пазаруване, който можеше да се измисли — бяха единомдушни и двамата. След известно време, когато страстите им най-после се уталожиха и Бо отново облече Сирина с фустата и шемизетата, завърза връзките и закопча копчетата, докато блажено си разменяха целувки и усмивки, Бо оправи собствения си тоалет и излезе от стаята, за да потърси госпожа Мор.

Откри модистката в кабинета ѝ, но не предложи обяснение за времето, което беше прекарал в приемната, нито пък тя се поинтересува. Бо само попита дали бяха взели всички необходими мерки.

— Да, напълно сме готови, милорд — угоднически отвърна госпожа Мор, която внимаваше да не поглежда часовника и да говори колкото се може по-малко, като виждаше в какво непредсказуемо настроение е младият граф.

След като една от помощничките отиде да върне дрехите на Сирина, с напълно овладян глас Бо запозна модистката със своите

изисквания относно гардероба на спътничката си, сякаш не беше разрошен и облечен в измачкани дрехи.

— Имаме нужда от жълтата рокля за тази вечер, както и от чехлите и фустата. Накарайте госпожица Блайд да си плати само за тази рокля. За останалото плащам аз. Искам да ушиете и другите рокли, които ѝ харесаха. Оставям вие да изберете платовете. Имаме нужда от няколко кашмирени шала, бельо, халати, чехли, ботуши, вие знаете — добави той. — И за жалост ни трябва след три дни.

Бо търпеливо изчака да премине изумлението на модистката, пребледняла от ужас.

— Разбирам, че при създадите се обстоятелства цената ще отрази необходимата експедитивност — каза тя, когато най-после се посъвзе. — И ви благодаря предварително.

Младият граф топло се усмихна.

— Госпожица Блайд е много щастлива — добави той и се запъти към вратата.

Щастлива беше и собственичката на малкия магазин за дрехи, която още веднъж беше възнаградена от несравнимата щедрост на лорд Рошфор. Но дори и когато отвърщаше на усмивката му и мълвеше всички задължителни фрази за сбогуване, госпожа Мор беше обзета от паника. Трябваше да доведе още десетина шивачки, не, двайсет. Веднага.

Малко след това Бо и Сирина излязоха от приемната, хванати под ръка, дамата беше поруменяла от изтощение и с доволна усмивка на лице. Без да обръщат внимание на шушуканията, които ги съпровождаха, докато прекосяваха дома на госпожа Мор, младият английски лорд и неговата придружителка сякаш бяха слепи за всичко, освен един за друг.

Не забелязаха и двойката, която се приближи, когато излизаха от магазина, нито пък отвърнаха веднага на поздрава, насочен към тях — толкова погълнати бяха във взаимното си блаженство.

— Само не ми казвай, че не можеш да ме разпознаеш, Рошфор — възкликна младият полковник и се усмихна на жена си.

По-скоро тонът, отколкото името му накараха Бо да вдигне поглед и тогава забеляза Том Максвел, когото познаваше от младежките си години в Йоркшир. Боже, помисли той. Да не би всичките му познати да се бяха преселили Лисабон?

— Казах на Джейни, че си ти. Какво те води в Лисабон, Сейнт Джон?

— Кратък престой на път за Неапол — отговори Бо, като се чудеше как да представи Сирина. Като братовчедка беше изключено. Прекалено отдавна познаваше Том и Джейни — познаваха всичките му братовчедки, макар че за щастие двамата не държаха на етикета. Някоя помпозна матрона веднага би отрязала Сирина... — Позволете да ви представя Сирина Блайд — каза той, разбрал, че е най-добре да каже истината. — Госпожице Блайд, Том и Джейн Максвел, мои съседни в Йоркшир.

— При Деймиън ли сте отседнали? — попита Джейн. — Миналата седмица вечеряхме с него. Сториха ни се много щастливи с Ема.

— Изглежда е в добро настроение — уклончиво отговори Бо.

— За пръв път ли сте в Лисабон, госпожице Блайд? — попита Джейн, която я намираще за доста красива дори и в овехтялата ѝ рокля и искаше да научи повече за нея. Бо много внимаваше с нея — не му се искаше да я представя.

— Да, за пръв път — отвърна Сирина.

Аристократичният ѝ акцент поне разкриваше от какво потекло е, макар че не беше изключено и да е актриса, размишляваше Джейн. Но не и с такова облекло, веднага реши тя. Каква странна двойка представляваха с Бо. Беше чудесна, разбира се, това се подразбираше за приятелките на Бо, но не и префърцунена, нито модна, нито се облягаше на рамото му, както обикновено се случваше.

— Елате да пийнем кафе в „Антига“ — покани ги Джейн, изяждана от любопитство.

Видя как Сирина здраво се вкопчва в ръката на Бо.

— Хайде, елате — намеси се Том, който не беше обърнал внимание, че на Сирина ѝ е неудобно. — Не сме те виждали от сватбата на Фелиция. А и военните операции тук са скучни, независимо от Наполеоновите опити да ни държи нащрек. Разкажи ни клюките от Лондон.

— Опасявам се, че имаме ангажимент — каза Бо.

— Може би по-късно — предложи Джейн.

— Може — учтиво отвърна Бо. — Ще ви изпратя бележка, ако програмата ни позволява.

— Чу ли как каза „нашата програма“? — останала без дъх запита Джейн, докато гледаше заедно със съпруга си как каляската на Бо изчезва надолу по улицата. — Преди никога не включваше жена в обществения си живот. За него жените бяха само преходно увлечение. Та как ѝ беше името? И видя ли роклята ѝ? Поне на пет години беше, макар че платът едно време е бил много фин — не преставаше тя. — Трябва да поговоря за нея с Ема. Тя е нещо необичайно за Бо, толкова невинна — и то по очарователен начин — добави тя замислено, сякаш преценяваше доколко се простираше нейният чар. — Не те ли порази искреността ѝ?

— Боже, Джейни, та ние я зърнахме само за няколко минути. Изглеждаше много красива, но независимо от необикновенния чар на дамата, доколкото познавам Бо — заяви той по мъжки реалистично, — след две седмици вече ще я е заменил с нова.

— А пък аз смятам, че той изглеждаше много влюбен. Видя ли как я гледаше? Освен това и той трябва да се ожени някога.

Съпругът ѝ недоверчиво я изгледа.

— Ако беше влюбен, което сериозно ме съмнява, то това е било само в едно отношение, повярвай ми. Не бих очаквал в скоро време сватбена покана от Бо.

— Не съм толкова сигурна. И ти първоначално не възнамеряваше да се ожениш за мен.

— Трябваше да действам, преди Дарси Монтейг да ти беше завъртял главата — усмихна се той.

— Защо тогава и с Бо да не е така?

— Защото, скъпа ми съпруго, той не прави разлика между жените — прекалено много са, за да може вниманието му да се насочи само към една-единствена жена. Те направо се редят на опашка за него.

— Може би грешиш — възрази Джейн и леко се нацупи.

— И Наполеон може би има златно сърце, но да не залагаме всичко нито на единия, нито на другия.

— Вие мъжете нищо не разбирате от любов.

— В това число и Бо Сейнт Джон — подчерта мъжът ѝ.

Със седналата в скута му Сирина, прегърнала го през врата и предизвикваща усмивките му с чаровния си смях в леко поклащащата се каляска, Бо си мислеше да отложи вечерята, за да не му се налага да споделя компанията ѝ с никой друг.

— Ходи ли ти се у Деймиън? — прошепна той, докато я галеше по гърба, а усещането му доставяше наслада, която никога дотогава не беше изпитвал.

— Ще направя това, което на теб ти се прави — прошепна тя и го загризка по ухото.

— А това в момента не включва Деймиън — промълви той закачливо.

— Чудесно. Всичко е невероятно чудесно, скъпи, включително целият свят — възторжено заяви тя.

— Лесно е човек да ти угоди — ухили се той.

Сирина отвори очи и бавно впи поглед в него:

— Имай го предвид.

— Няма да забравя, повярвай ми. Мисля, че никога няма да забравя последния път, когато свърши.

— Да не би да съм незабравима? — любвеобилно замърка тя.

— О, да.

Тогава не знаеше, че тази фраза щеше да се окаже пророческа.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Достави му удоволствие да покаже на Сирина забележителностите на Лисабон. Видяха Алфама, стария квартал с дълга история, с цял лабиринт от стръмни улички, стълбища и малки площадчета, а сред множеството къщи от време на време се появяваше фасадата на някой голям дворец.

Се Патриаркал, масивната и подобна на крепост най-стара църква в Лисабон, основана през дванадесети век, беше разположена на южния склон на квартала. Романският ѝ силует беше олекотен от готически и барокови елементи.

Дворцовият площад, един от най-красивите площади в Европа, и останките от замъка Свети Георги по възвишенията предлагаха просторна панорама към Тагус. Замъкът, чиито основи бяха положени през желязната епоха, беше окупиран от римляни, готи и араби и превърнат в кралски дворец през 1300 година. Сирина и Бо застанаха на входа му, откъдето пред тях се откри прелестна гледка към целия вътрешен град.

Когато вече се бяха нагледали на живописни църкви, дворци и криволичещи улички, Бо заведе Сирина на елегантната търговска улица Руа Гарет в Киадо. Момичето проявяваше жив интерес към всички красиви предмети, изложени в антикварните магазинчета, които чичото на графа често посещаваше. Бо я придума да пробва една тежка перлена огърлица, но Сирина не му позволи да ѝ я купи. Огърлицата, изработена в средновековна Саксония, преди векове била пренесена в Португалия като зестра.

— Прекалено скъпа е — промълви девойката, когато Бо настоя да я приеме като подарък. После той благородно се отказа от понататъшни възражения, а тя му позволи да ѝ купи малка кехлибарена брошка с диво цвете в средата, защото все пак искаше да запази нещо за спомен от него и от времето, което бяха прекарвали заедно.

Когато се върнаха в хотела по здрач, кутиите от модистката вече бяха пристигнали и Сирина с блеснал поглед извади копринената

рокля от сребристата опаковка.

— Ооо... — възкликна тя с просълзени очи, развълнувана от гледката, която ѝ навяваше толкова спомени... Майка ѝ беше облечена в жълта рокля на портрета, нарисуван малко след сватбата ѝ, а бледият ѝ лик грееше от платното. Колко пъти Сирина беше заставала пред портрета да разговаря с майка си сякаш беше още жива, колко пъти след смъртта ѝ беше откривала баща си, седнал пред картината с обляно в сълзи лице. Тя преглътна и потисна тъжните си чувства.

— Не ти харесва — каза Бо и вдигна поглед от чашата, която наливаше с коняк, забелязал сълзите в очите ѝ.

— Напротив. Много ми харесва.

Той леко се намръщи.

— Плачеш.

— Защото е толкова красива — тихо отвърна Сирина.

— Сигурна ли си? Можем да ти намерим нещо друго — предложи той и се зачуди дали госпожа Мор можеше да изработи още един тоалет, без да са го поръчали предварително.

— Не, не — отговори Сирина и внимателно сложи пицната рокля на леглото. — Изключително много ми харесва.

Бо тихо въздъхна, облекчен, че няма да търсят нова рокля.

— Не е нужно да стоим дълго у Деймиън, ако не искаш — подхвърли той, забелязал замисленото ѝ изражение.

— Нямам нищо против — отвърна тя и го погледна от другата страна на леглото, а по лицето ѝ бавно грейна плаха усмивка. — И наистина съм ти много благодарна за чудесните дрехи.

— Не благодари на мен — нежно отвърна той, хванал с две ръце чашата, за да стопли пиетието. — Ти си ги плати.

— За това, че ме накара да отидем при госпожа Мор. — На лицето ѝ отново беше дружелюбната усмивка, която познаваше. — И за удоволствието, което ми достави там — мило добави тя.

— Да ти доставям удоволствие е нещо, което много обичам, сладурче — каза той с кадифен глас.

— Значи нямаш нищо против да те придружа до Италия.

— Само да си се опитала да ми избягаш.

— Предполагам, че казваш това на всички жени.

Думите ѝ го накараха да се замисли, защото дотогава никога не го беше правил, никога не беше изпитвал някакви собственически

чувства към жените.

— Не, никога — каза той с риск да отрече добре развитото си чувство на безразличие, защото се чувстваше рядко щастлив в нейно присъствие.

После обаче пресуши коняка на един дъх, сякаш подобни упадъчни чувства се нуждаеха от подсилване.

— Може би ще си промениш мнението, ако стана прекалено взискателна в леглото — подметна Сирина, без да е разбрала цялата важност на признанието му.

Той леко подигравателно вдигна вежди.

— Да не би да нараних любовчийската ти гордост? — засмя се Сирина.

— Трябва да си поддържам репутацията — проточи Бо, нахален и прям, с весело изражение. — Огорчен съм, че поставяш под съмнение усилията ми.

Тя изведнъж го видя в истинската му роля — красив и безнравствен млад аристократ, който си играе на любов.

— За теб е просто игра, нали?

Той издържа на погледа ѝ и не извърна очи.

— Понякога — каза младият граф.

Тя продължи да го гледа в очите.

— А сега?

Сирина никога не беше ставала свидетел на такава тишина. Сякаш наситеността ѝ оказваше физически натиск над сетивата ѝ, сякаш прогонваше въздуха от дробовете ѝ.

Изражението му беше непроницаемо, докато внимателно поставяше чашата върху шкафа за напитки.

— Различно е — промълви той, а тонът му изведнъж беше охладнял.

Не трябваше изобщо да му задава този въпрос, осъзна тя. Всяка здравомислеща жена би се постарала да избегне подобно неблагоприятие.

— Прощавай — извини се тя. — Много нетактично от моя страна.

Извинението ѝ го накара да се подсмихне.

— Нямам нищо против да ме питаш, ако и ти нямаш нищо против да не ти отговарям.

Тя се отпусна на леглото с преувеличена въздишка и повдигна глава, за да го изгледа закачливо.

— Толкова много имам да уча по любовно майсторство.

Той заобиколи леглото и застана до краката ѝ. Износената ѝ кафява рокля по странен начин я караше да изглежда още по-красива.

— Не прави усилия... — тихо каза Бо, заплепен от ведрото ѝ настроение.

— За какво? — попита тя, объркана от сериозността си.

— Да учиш модни любовни номера... като всички... — замълча той, като наум отхвърляше цял куп неподходящи фрази.

— Другите? — прошепна Сирина.

— Щях да кажа като всички фатални жени — дискретно завърши той. — Харесваш ми, такава каквато си.

Думите му я накараха да изпита голямо щастие, а усещането беше толкова блажено, че тя се учуди на въздействието на тази толкова простичка фраза. И дори когато си повтаряше да внимава с чаровните любовчици, тя копнееше за обичта му.

— Дълго ли трябва да останем в посолството? — попита младата жена припряно и задъхано, уплашена, че отново беше превишила правата си.

По погледа му обаче личеше, че е в добро настроение. Той също се усмихна бавно, сякаш очакваше някакво предложение.

— Имаш ли нещо предвид?

Тя скръсти ръце под главата си и невинно вдигна поглед към него.

— Реших да поизпитам усърдието ти.

— Предупреждавам те — каза той с ленива усмивка, докато си мислеше колко добре изглеждат гърдите ѝ с високо вдигнати ръце. — Смятат ме за най-усърдния лондонски любовчия.

— В такъв случай ще ме забавлява не кой да е.

— Скромността не ми позволява — ухили се той.

Тя му се изплези закачливо и предизвикателно. Бо леко сведе поглед.

— Нека просто отбележа, че досега не съм имал рекламации.

Обличането им отне доста време, тъй като къпането прерасна в любовна игра. Накрая все пак успяха да се издокарат във великолепните си вечерни тоалети. Повикаха млад артистичен фризьор, който направи модна гръцка прическа на Сирина, докато Бо се излежаваше на един фотьойл наблизко и пиеше.

Беше в изключително добро настроение — денят, вечерята, цялата изминала седмица му бяха доставили огромно удоволствие. Много често беше чакал така, докато дамите се облекат, но в миналото винаги беше изгубвал търпение заради отегчителната процедура по натъкмяването на дамския тоалет. Тази вечер се наслаждаваше на тишината и спокойствието, а Сирина от време на време му се усмихваше от огледалото и го трогваше с досега неизпитваното чувство на интимност.

— Харесва ли ти прическата ми? — попита тя и направи жест на фризьора да спре за момент. — Каж ми, ако не е по вкуса ти.

— Чудесна е — отговори Бо.

Искаше му се да отпрати фризьора, да свали новата рокля на Сирина, да я повали на земята и да я люби поне десет дни.

— Сигурен ли си? — Говореше като жена, която иска да чуе, че е красива.

— Тази вечер ще си ослепителна, скъпа — каза той и вдигна чаша в знак на поздрав.

— Подходяща ли е за посолството?

— Може би е нужно още нещо — каза той и остави чашата. Пъхна ръка в джоба на сакото си и стана от стола.

— Знаех си, че бродираната панделка няма да ти хареса — засуети се Сирина и се загледа в огледалото. — Да опитам ли с жълтата?

— Панделката е много красива. Благодаря ти, Барселос. — Ясно беше какво иска да каже с тези думи. Когато фризьорът с поклон излезе от стаята, Бо извади саксонските перли от джоба си. — Имаш нужда от това, за да изглеждаш в тон с посолството — каза той и сложи огърлицата на врата ѝ.

— Трябва да ме слушаш — скара му се Сирина и погледна отражението му в огледалото пред себе си. Но и в гласа, и в погледа ѝ се четеше удоволствие. Нанизът бели перли, в средата с диамант, беше прекрасен.

— Може, но когато и ти започнеш да го правиш — тихо отвърна той с ръце на закопчалката. — Каж ми, че ти харесва.

— Разбира се, че ми харесва — блажено въздъхна тя. — Чудесна е, но...

Той я накара да замълчи, като нежно сложи пръст на устните ѝ.

— Никакво „но“, това е просто една дрънкулка.

— За теб може би е така. За всички останали това е цяло състояние.

Той обаче успя да я убеди да я носи вечерта, като почти ѝ обеща, че ще я върне на следващата сутрин, а когато пристигнаха в посолството и представиха Сирина на Ема, огърлицата веднага привлече вниманието ѝ.

— Чудесна е — възкликна Ема, — а освен това много подхожда на роклята ти. На портрета, нарисуван от Ван Дайк на Мари Луиз дьо Таси, който е окачен в кабинета на Деймиън, и тя носи огърлица, подобна на тази.

— Ван Дайк? — изуми се Сирина. — Неговият усет за детайла е ненадминат.

— Искате ли да я видите? — Сирина веднага се съгласи и Ема направи знак на мъжете да я последват до масичката за напитки, после я хвана за ръка.

Тя дружелюбно бърбеше, докато я превеждаше из стаите, които водеха до кабинета на Деймиън, и я запознаваше с различните функции на посолството. Тя спомена и последното посещение на Бо, когато присъствал по повод на вечерята, дадена в чест на португалското кралско семейство, като обсъждаше семейство Сейнт Джон, сякаш Сирина беше част от него.

— Деймиън много се беше разтревожил, когато разбра от капитан Сарс за сполетелия ви инцидент — добави тя. — Надявам се, че сте му простили, задето така ненадейно ви е посетил.

— Разбира се, а и Бо толкова лековато приема... — всичко каза Сирина, като почти недоловимо се поколеба, защото Ема я караше да се чувства като у дома си. — Сигурна съм, че на него изобщо не му е направило впечатление.

— Семейство Сейнт Джон обичат да не обръщат внимание на света — любезно отбеляза Ема. — Да ви кажа право, мен самата не ме бива толкова в незачитането на установените норми.

— Нито пък мен — рече Сирина и се изчерви.

— Може би ще трябва да се поучим от тях. — Ема умело измъкна Сирина от неудобното положение, в което се намираха не само младите. Всички знаеха за скандалната връзка на самата Ема с Деймиън.

— Опитвам се да... искам да кажа... като пристигна във Флоренция, възнамерявам да направя кариера като художничка.

— Деймиън ми каза и си знаех, че картината ще ви хареса, дори и огърлицата ви да не беше толкова поразително еднаква. Другите картини тук също са чудесни, но по-съвременни. Макар че непременно трябва да ви покажа моя любим Гейнсбъро. Неговата Ан Форд е великолепна.

— Имате и картина на Гейнсбъро? — възкликна Сирина. — Обожавам стила му. Едно време моят учител в Глостършир е работил с него.

— В такъв случай техниката му ще ви хареса.

И докато Сирина разглеждаше двете платна в кабинета на Деймиън, Ема разглеждаше младата дама, която Бо беше довел на вечеря. Тъй като никога преди това не беше водил дама на вечеря, тя с любопитство оглеждаше красивата госпожица Блайд. Ема знаеше, че Бо не пътуваше никога с дами. Тази жена сигурно много го привличаше...

Преди Сирина да беше разгледала картините, в стаята влязоха мъжете с питие в ръка.

— Бо ме намира за скучен — закачливо отбеляза Деймиън. — Прояви интерес към Ван Дайк.

— Ела да погледнеш, Бо — възбудено каза Сирина. — Направо е чудесен — виж цвета на лицето, на косата, всичко.

При вида на младия мъж, застанал пред малкия портрет, вторачен в майсторството на Ван Дайк, чичо му определено се изненада. Бо разбираше от изкуство, но рядко се появяваше на изложби. Ходеше там да види и да го видят, да бъде в крак с дилетантския свят.

— Да не би Бо вече да проявява интерес към живописиста? — прошепна Деймиън на братовчедката на жена си.

— Предполагам, че е отскоро — тихо отвърна Ема. — Госпожица Блайд изглежда е забележителна млада дама.

— Несъмнено. Изобщо не пожела да остане в салона, след като тя излезе.

— Ясно — прошепна Ема. — Значи скоро ще трябва да започнем с вечерята. Няма да иска да остане дълго.

— А може би изобщо няма да иска, освен ако не говори за нея. Оказва се, че тя самата се опитала да убие Хортън и сама си изкарвала прехраната в ужасни условия през последните четири години. Страхотно е впечатлен от нея.

— Тя не е много покорна.

— Така е. Трябвало е дълго да я убеждава, за да си сложи огърлицата, която ѝ купил.

— Не приема подаръци? — Ема повдигна вежди. — Невероятна жена в света на Бо.

— Направо необикновена — съгласи се Деймиън. — Ще трябва да се обадя на Синджън за най-новото увлечение на сина му.

Според предвижданията на Ема, Бо с нетърпение очакваше по-скоро да сервират вечерята с поглед, почти постоянно прикован в спътничката му, а единственото нещо, за което говореше, бяха прелестите и достойнствата на госпожица Блайд. Беше нещо съвсем неочаквано за чичо му да види обикновено безгрижния си племенник толкова променен.

Бо се хранеше бързо или изобщо не хапваше в зависимост от блюдата, които предлагаша. За разлика от него, пътничката му се наслаждаваше на всяко ястие — от мидите до десертния крем. Накратко поговориха за инцидента с „Бети Лий“, но след като забеляза как Сирина преbledнява, Бо внезапно смени темата с нещо по-неангажиращо.

Спомена, че бяха срещнали Том и Джейн Максвел и така започнаха да говорят за техни други съседи в Йоркшир. Малко след това настроението на Сирина се възвърна. После се оттеглиха в салона, където Деймиън беше изложил антиките си, и там пиха чай и бренди. Сирина и посланикът разгледаха различните скулптури и предмети на изкуството.

— Още едно бренди? — попита Ема, когато Бо пресуши чашата си, нетърпелив да си върви. Погледът му следеше бавната походка на Сирина и чичо му, които коментираха мраморни статуетки.

— Да, благодаря. — Бо се обърна към Ема, но съзнанието му все още беше със Сирина, макар че се усмихна непринудено.

— Опасявам се, че Сирина и Деймиън забравиха за нас — каза Ема тактично и отново напълни чашата му. — Толкова често ми се случва да го наблюдавам, когато почитателите на антиките открият в него сродна душа.

Бо се отпусна на стола видимо облекчен, след като вече беше разбрал, че вечерта може да се проточи.

— Радвам се, че Сирина толкова добре се забавлява.

— Макар че на теб ти се иска да си някъде другаде? — пошегува се Ема.

Той рязко вдигна поглед, като се почуди дали не четеше мислите му, но само след миг разбра, че тя нямаше предвид нищо конкретно.

— Стига да има достатъчно бренди — широко се усмихна Бо, — нямам нищо против да продължат разговора си за загиналите цивилизации. На нея ѝ доставя удоволствие.

— Много необичайно образование има. Чух да казва на Деймиън, че говори латински и гръцки.

— Също така стреля като мъж и ме изумява с уменията си на карти — каза той с ленива усмивка. — Прекрасна жена е. — Каза последното с много тих глас, сякаш на себе си, и отново прикова поглед в Сирина, без да забелязва Ема...

— В колекцията си татко имаше един рядък екземпляр на географията на Птолемей от базелското издание — разказваше Сирина на Деймиън, докато стояха в нишата за книгите. Девојката нежно галеше с пръсти кожената подвързия на едно добре запазено издание на „Географике Синтаксис“. — Притежаваше и всички трудове на Паладио, но предпочиташе трактати по древногръцка архитектура — продължи тя с поглед към домакина си и с дружелюбна усмивка на лицето, сякаш той отдавна ѝ беше приятел. — Когато лорд Елджин купи библиотеката, си отдъхнах, защото книгите на татко попаднаха в добри ръце.

— Всъщност колекцията му не се е разпродавала, нали? — попита Деймиън. — Не съм чул за това.

— Татко предварително се беше уговорил с лорд Елджин и съм му много благодарна за това. Иначе колекцията му можеше да се разпръсне.

— Знаете ли, че наскоро назначиха Елджин за министър на Константинопол? Трябва да го попитам за колекцията на баща ви, когато се отбие в Лисабон на път за турския двор. Разкажете ми какво друго обичаше баща ви.

Тогава Сирина надълго му разказа за различните скъпоценни камъни в библиотеката на баща ѝ, докато Бо пресуши половин бутилка бренди. За Ема разигралият се пред очите ѝ театър беше поинтригуващ и от най-добрата нова пиеса по театрите. Бо явно беше хлътнал и едва скриваше очарованието си от красивата госпожица Блайд, което беше нещо съвсем необичайно за него. Ема го беше виждала много пъти отегчен и безразличен, забелязвала беше как не обръща внимание на женските погледи на баловете и разбра, че първородният син на Синджън е открил необикновена жена.

Най-накрая той стана.

— Вече е късно — едва доловимо прошепна той, но Сирина веднага го чу и любезно се извини на Деймиън, после прекоси стаята, хвана го за ръка и тихо се извини с фрази, които само любимият ѝ разбра.

Усмивката му направо засия, после се обърна и се поклони на Ема и чичо си.

— Благодаря ви за гостоприемството — каза той. — Винаги са приятни вечерите, прекарани със семейството.

— Да, много ви благодарим — мило добави Сирина с ръка, която Бо здраво държеше. — Много ми беше приятно.

— Отбийте се пак, ако отседнете в Лисабон — каза Ема. — Деймиън е много щастлив, когато говори за антиките си.

— Скоро заминаваме — бързо отвърна Бо.

Сирина вдигна поглед към него, замислена за боите си.

— След като купим малко бои за Сирина — добави той и стисна ръката ѝ.

— Да не би да можеш да ми четеш мислите? — прошепна му.

— Уча се — прошепна той и се усмихна. — А ти можеш ли да четеш моите?

Тя се изчерви като рак и тихо се засмя.

— Извинете ни. — Сирина се обърна към чичо му и Ема. — Наша шега...

— Той е влюбен в това момиче — уверено каза Ема в мига, в който каляската излезе от портите на посолството. — Като пламенен младеж. Не очаквах, че някой ден това ще се случи.

— Прекалено романтична си, скъпа — спокойно отвърна Деймиън, запознат повече със стила на живот на Бо. Освен това достатъчно често беше ставал свидетел на това как Синджън упорито бе преследвал красиви жени в миналото, за да разбере разликата между сексуално привличане и любов. — Съгласен съм, че госпожица Блайд го е очаровала, той твърде много прилича на баща си.

— И аз точно това исках да кажа.

— Синджън не беше толкова млад, когато се влюби.

— Мнозина се женят много по-млади.

— Може би си права — учтиво отстъпи той, без да е склонен да оспорва една толкова невероятна възможност като сватбата на Бо. — Ще се радвам, ако отново дойдат на вечеря, преди да отплават. Госпожица Блайд свободно разговаря на древните езици и знаеше повече от мен за разкопките в Помпей. Тя определено е интелектуалка — обяви той с усмивка към Ема, — а това не е обичайният стил на Бо.

— Нито пък са в стила му обеднели жени, които сами си правят пътя в обществото. Не видях как я гледаше през цялото време, докато ти говореше с нея. Тя изостря любопитството му като никоя друга изискана светска красавица.

— Може би просто няма какво да прави. Може би нейната компания му е приятна по време на дългото пътешествие...

— Ама и ти ги говориш едни, Деймиън — укори го Ема. — Та той винаги няма какво да прави. Момчето не знае какво означава постоянна връзка. А що се отнася до компанията по време на дългите пътешествия, можеш ли да си го представиш да вземе херцогиня Уилбрук или баронеса Гротиер на продължително пътуване по море? И двете ще ги изхвърли през борда, преди да е свършила и първата седмица.

— Със съжаление заявявам, че на Хелън и една седмица ще ѝ е много на моята яхта. На Сесилия също. И двете са прекалено празноглави.

— Но и двете имат пищни пазви и са страстни натури, поне така дочувам — отбеляза Ема. — Трябва да признаеш, че тази е различна.

— Искаш да кажеш, че има и други качества, освен обичайните му изисквания.

— Очевидно. Госпожица Блайд не е празноглава, скъпи. Ето защо той е толкова заинтригуван. За него това е нещо ново.

— Не съм сигурен, че търси някакви интелектуални качества у жените.

— Вероятно, но може да реши, че му харесва.

Това твърдение накара и двамата да се замислят за красивата като порцеланова кукла съпруга на Деймиън.

— Надявам се, че си права, скъпа — тихо каза Деймиън, който не искаше племенникът му да встъпи в неуспешен брак като неговия. — Може би няма да е зле, ако спомена за госпожица Блайд пред Синджън. Той добре се разбира с момчето.

— Чудесна идея — тихо каза Ема.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Деймиън ти е дал да занесеш писма? — попита Сирина, приковала поглед в двата пакета писма, захвърлени на отсрещната седалка в каляската.

— Трябва да предам оценката на външното министерство за Втората коалиция на английския консул в Минорка и Палермо. — Егоизмът на Австрия беше накарал английския премиер Пит да се опита да изостави Хабсбургите и да продължи войната заедно с Русия като съюзник. Макар че цар Павел беше толкова разгневен на Австрия, че заплашваше напълно да изтегли войските си. — И в двете пристанища ще пристигнем преди пощата на Деймиън.

— Не се ли притесняваш, че някой може да ги види? — попита Сирина, която се чудеше дали е редно толкова небрежно да се отнася с тази важна министерска информация.

— Всичко важно е закодирано. — Бо леко сви рамене. — И преди съм доставял подобни съобщения. Няма защо да се тревожиш. — Не й каза, че „Сирена“ беше плавала между Англия и френския бряг двадесет и осем пъти през последните няколко години в служба на правителството. — А сега имам нужда от една целувка за цялото търпение, което проявих, докато ти и Деймиън бяхте толкова погълнати от колекцията му. — Бо се опита да смени темата, благодарен, че Сирина отново е до него.

— Трябваше и ти да дойдеш при нас — каза тя и леко се надигна от седалката, за да го целуне.

Той се наведе напред и посрещна целувката ѝ, а после удобно се облегна с усмивка на лице. В тъмнината на каляската лицето му изглеждаше като изсечено.

— Ема ме осведомяваше за последните клюки в Лисабон, докато ти и Деймиън разглеждахте ръкописите му. — Това му беше навик, когато им ходеше на гости. Ема смяташе, че се интересува от събитията в обществото, а той винаги проявяваше учтивост и я слушаше.

— И какво научи?

— Нищо, ама съвсем нищо важно. Висшето общество по принцип е изключително отегчително.

— Но ти фигурираш като един от най-дейните му участници.

— Само в една област, скъпа — каза той и широко се усмихна, при което белите му зъби се откриха. — Рядко ходя на вечери и никога не посещавам балове.

— Никога?

— Само от време на време с маман, ако тя настоява да отидем на някое досадно семейно събиране.

— Флиртаджийките сигурно много тъгуват — отбеляза тя.

— Не ми е направило впечатление. — И как ли да забележи, когато всеки път в обществото беше заобиколен от цял куп ахкащи дами. — А ти обичаш ли да танцуваш?

— О, да.

Не беше и очаквал различен отговор.

— Макар че съм танцувала сама на провинциални тържества. Татко обедня, преди да бях съвсем готова за обществото.

Тя толкова много се различаваше от всички жени, които беше познавал, замисли се Бо. Изключително пряма, кокетството не я привличаше, не се смущаваше, че не е богата, чужди ѝ бяха женското притворство и ласкателство. Тя внасяше нещо ново в живота му.

— Искаш ли да отидем на бал, преди да отплаваме? — попита той, изведнъж заинтригуван да види Сирина да танцува.

— Какъв бал? — предпазливо попита тя, защото не ѝ се искаше да се появява в обществото. Знаеше, че в ролята си на любовница на младия граф нямаше да бъде добре приета в тези среди.

— Нещо в посолството. Вечер винаги има танци, а Деймиън често ги организира.

— Не мога да присъствам на такова официално събиране — отклони поканата му тя.

— А защо не? — повдигна вежди той.

— Как точно ще ме представиш? — саркастично запитва тя. — Като твоя братовчедка?

— Можеше да отидеш при модистката с Ема — напомни ѝ той.

— Не я познавах.

— Е, сега я познаваш и тя те харесва — делово заяви той. — Ще я накарам да те представи като сродница. — Той се усмихна. — Дори можеш да ме склониш да потанцувам с теб.

Щедро предложение — най-сладкият подкуп за жена, която силно се влюбва.

— Това да не би да е прецедент за теб? — прошепна тя.

За миг той я изгледа, а после се усмихна.

— Определено. — Както и малко скъпичък прецедент.

— Смяташ, че никой няма да те види в Лисабон — подразни го тя. — Такава ли е работата?

— Ти ме разкри — шеговито отвърна той, макар че не му беше до шегата, като се имаха предвид десетте хиляди английски войници в Португалия. Всички негови приятели офицери със сигурност нямаше да пропуснат важния случай. Отдавна името му фигурираше в книгата за облози на Брук. Щеше да се прости с пет хиляди лири, ако танцува с жена преди двадесет и петия си рожден ден. — Вече си имаш рокля — продължи той, — имаш си придружител и партньор за танците. Няма опасност да срещнеш някой от миналото си. Как можеш да ми откажеш?

А трябва, мислеше си Сирина. Възможността да бъде представена като роднина на Ема криеше своите рискове. Но изкушението беше голямо — бал с изискани гости, с цялото величие и блясък, за които преди само си беше мечтала.

— Може да злепоставя теб... или самата себе си — добави тя нерешително.

— Да не би да възнамеряваш да си свалиш дрехите?

— Това би ли те злепоставило?

— Едва ли. — Той бегло се усмихна. — Забравяш обичайните ми забавления.

— Ти си непоправим.

— И аз дочувам такива работи за себе си — прошепна Бо. — Кажи ми обаче, че непременно ще дойдеш.

Тя се поколеба, а отдавнашната ѝ мечта все повече се приближаваше до действителността.

— Сигурен ли си? — Предпазливостта в тона ѝ граничеше с голямо въодушевление.

— Утре ще кажа на Деймиън.

— Не бива — прошепна Сирина, защото все още се колебаеше.

— Не ми казвай, че губиш кураж, скъпа. Не бих го очаквал от дама, която се промъква на чужд кораб в разразила се буря.

— Нямах друг избор.

— Какъв късметлия се оказах — констатира той.

Преди още да бяха пристигнали в хотела, Бо вече беше убедил Сирина да отхвърли всичките си колебания и да му позволи да я закриля от злите езици. Това на практика означаваше, че приема ролята на кавалер, когато се съгласи да я успокоява, но тази мисъл не му дойде наум. Не беше от хората, които размишляват прекалено много и никога не поставяше под въпрос желанията си.

А те бяха съсредоточени върху нещо ново още в мига, в който остана сам със Сирина в апартамента. Макар че внимателно ѝ свали роклята, на която тя много държеше, като безпрецедентно я постави на стол, веднага след това се насочи към по-увлекателни занимания.

Според очакванията той беше много страстен в горещите часове на нощта — пламтеше, убеждаваше, настояваше и искаше — нежен, закачлив, щедър, докато най-накрая, когато слънцето вече напичаше през дръпнатите пердета, Сирина се засмя, останала без дъх:

— Достатъчно... достатъчно... ти несъмнено си най-великият... най-добрият... скъпи.

Беше се подпрял на лакти, страстно надвесен над нея, тъмната му коса падаше на влажни къдрици по челото. Той също се усмихваше.

— Радвам се, че ме одобряваш.

— Одобрявам не е точната дума — прошепна тя задъхано, обвила с ръце врата му. — Направо си представям рая с ангелски химни и божествена музика.

— Или това легло с топлото ти тяло до моето — нежно допълни той.

— Нещо още по-хубаво — прошепна тя, но изведнъж изпита страх. Щастието ѝ беше непомрачено, времето с него направо летеше...

— Тази вечер възнамерявам да те заведа да потанцуваме — промълви той.

— Заведи ме, където пожелаеш — измърка тя.

— Виждала ли си островите на подправките? — Тонът му беше закачлив.

— Само два пъти — отвърна тя шеговито, — но ме заведи отново. Липсват ми залезите.

На него изведнъж му се прииска да я заведе там — не само на шега, но наистина. Сърцето му се разтапяше при мисълта да остане сам със Сирина на тропически остров.

— Ще започнем малко прозаично с танци в английското посолство, а това ме навежда на мисълта... — Той леко я целуна, после се отдръпна, стана от леглото и посегна към панталона си.

— Какво правиш? Остани с мен.

— Веднага се връщам. — Той бързо си нахлузи бричовите и сръчно ги закопча. — Какво искаш за закуска?

— Нямам претенции, всичко... — Беше доста огладняла от часовете, които бяха прекарала в леглото, но в момента ѝ се струваше непосилно трудно да събере нужната енергия, за да се нахрани. — Ти избери нещо — прошепна тя, вече полузаспала.

Преди Бо да приключи с обличането, Сирина се предаде на съня...

Той нежно я зави, после заключи вратата след себе си, да не я безпокоят, и тръгна по задачи. Най-напред събуди собственика на магазинчето, чийто адрес беше получил от управителя на хотела, като чука на входната врата, докато обърканият човек не се появи. Когато слезе от спалнята и отвори, собственикът носеше останките от закуската си. С жест Бо го подкани да продължи да се храни, после влезе в магазина и започна да си избира най-различни бои, взе няколко четки, както и още някои неща, предназначението на които дори не знаеше. Докато Бо сложи всичките си покупки на тезгяха, брадатият старец вече беше приключил със закуската и му помогна да избере платно, статив, маслени бои, лак и палитри.

— Изпрати пакетите в хотел „Йорк“ — нареди Бо, доволен, че е намерил всичко, от което Сирина можеше да има нужда, — за сметка на английското посолство. И ти благодаря! Беше много отзивчив.

После кочияшът го закара в къщата на госпожа Мор, която тъкмо отваряше врати за шивачките. След като се извини за ранното си посещение, Бо обясни, че спешно има нужда от бална рокля за Сирина. С усмивка я помоли да подсказе в какъв цвят да е, защото се надяваше желанието му да бъде изпълнено, а после добави, че ще намери бижута, които да подхождат на роклята. Макар че диамантите винаги

са подходящи, измърмори той сякаш на себе си, след като си спомни за витрината, която беше видял предишния ден.

Двамата скоро се спряха на бродиран копринен воал в бледорозово.

— Много ще отива на тена на госпожицата — гукаше мадам Мор.

— Чехли и всичко останало също — напомни ѝ той на сбогуване. — Ще има голям бакшиш за шивачките, ако дрехите бъдат доставени до пет часа.

— Разбира се, милорд — отвърна модистката, която вече си представяше щедрата сума, която щеше да получи.

Третата му спирка, при бижутера, не отне много време, сам избра диамантите.

После продължи към посолството, където трябваше да обясни на чичо си и Ема за притесненията на Сирина.

Намери ги да закусват в обляната в слънце градинска стая.

Деймиън се въздържа да отбележи, че племенникът му е станал рано. Вместо това заговори за времето, докато Бо си вземаше от храната, подредена на масата. Набързо обсъдиха състоянието на пътя, който се ремонтиреше пред посолството, после Бо се настани удобно и изчака да му сервират кафе.

Деймиън отпрати прислужниците, защото сметна, че ранното посещение на племенника му може би беше по личен въпрос.

— Тази вечер организирате ли нещо в посолството? — попита Бо и си отрязва дебел резен шунка.

Посланикът хвърли един поглед на Ема, която съучастнически му се усмихна, преди отново да се обърне към племенника си.

— Няколко генерални консули ще дойдат на вечеря — каза чичо му, — както и някои местни правителствени служители и офицери, заедно със съпругите им, разбира се. Искаш ли и ти да дойдеш?

Бо преглътна шунката и кимна.

— Сирина никога не е била на бал и аз ѝ обещах да я заведа. На вашия бал, искам да кажа. — Той отново се съсредоточи върху храната и се захвана с една херинга. — Надявам се музикантите ви да са добри.

Чичо му с усилие се мъчеше да скрие учудването си.

— Ема, кои ще свирят тази вечер?

— Твоите любимци, скъпи — отговори тя, впечатлена от новия обрат на събитията. — Оркестърът с цигуларката виртуоз. Тя е младо момиче, но е много талантлива — обясни Ема на Бо. — Нещо като вундеркинд на десет години.

— Чудесно — отвърна Бо и разбърка захарта в кафето си, неспособен да оцени вундеркинда по достойнство, — но аз се нуждая от музика за танцуване — заяви той. — Това възможно ли е?

— Разбира се. Репертоарът им е много голям. Дай ни списък с желанията си, ако искаш.

— Разчитам на теб, Ема — отговори Бо с доволна усмивка. После се обърна към чичо си и добави: — Между другото, тази вечер май че ще загубя облога с Брук. Предполагам, че на Монти добре ще му дойдат пет хиляди, докато тича след госпожица Гамбета.

— О-о! — От удивление Деймиън не знаеше какво да каже. Немалко предприемчиви млади дами в миналото безуспешно бяха подлагали на изпитание облога на Бо.

Бо сви рамене и си сложи още една лъжичка захар в кафето.

— Сирина се страхува да се появи във висшето общество и аз ѝ предложих да потанцувам с нея. Искам да не я карам да се чувства неудобно — отбеляза той, като се стараеше да не влага много в думите си.

— Колко мило от твоя страна — прошепна Ема, която с търпение очакваше безмилостно да подразни Деймиън.

— Чудех се... дали не можеш да я представиш като твоя роднина, Ема? — попита Бо и поднесе чашката към устните си. — Много се притеснява и се опасява, че ще се отнесат безцеремонно с нея, ако разберат, че е моя, ъ-ъ, ами... приятелка. — Той повдигна вежди, а после самосъжалително сведе поглед иззад чашата си.

— Даже нищо чудно да ми е някаква далечна роднина — каза Ема и по този начин го увери, че ще му помогне. — Лелята на втория ми баща се омъжи за някакъв Блайд преди много-много години.

— Точно така — доволно възкликна Бо. — Знаех си, че ще се съгласиш. — Той се облегна на стола, а после с ослепителна усмивка остави чашката. — Ще наминем по-рано, за да пийнем нещо, преди всички тези скучни и наперени дипломати да са се появили.

После им разказа за диамантите, които току-що беше купил за Сирина и поиска мнението на Ема за най-добрия подход при

поднасянето им.

— Тя не желае да приема скъпи подаръци. Доста е различна от другите красавици — добави той с широка усмивка.

— Очевидно не се интересува от парите ти — иронично отбеляза Деймиън.

— Очевидно е така — тъжно призна Бо. — Играя по нови, объркващи правила. Кажи ми какво да правя, Ема.

— Ако може да ти е от полза, кажи й, че и аз ще си сложа диамантите. Макар че тя няма нужда от бижута — добави Ема. — И така си е много красива.

— Но аз искам да ги носи — каза Бо, който не можа да сдържи усмивката си.

— В такъв случай — намеси се чичо му, — ще очакваме да видим новите диаманти на Сирина още тази вечер.

Скоро след като Бо си тръгна, Деймиън написа на Синджън писмо, в което го информира за новото увлечение на сина му. „Реших, че за теб може да представлява интерес намерението на Бо да потанцува тази вечер.“ Той описа Сирина с няколко умели изрази — красотата й, произхода й, необикновеното й образование, чаровните обноски, а после набързо набеляза нещастните събития, сполетели я през последните години. „Както може би разбираш, продължи той, тя е изключителна и до такава степен е успяла да заинтригува Бо, че той желае да наруши облога си с Монти.“ Деймиън използва доста силни думи, за да изрази учудването си от влюбването на Бо. И макар и да не беше склонен да го повярва предишната вечер, обясни той на брат си, събитията от сутринта сериозно бяха променили предишните му предположения. Момчето щеше да танцува тази вечер, написа той, като подчерта думата „танцува“, за да подсили изумлението си.

Младата двойка скоро щеше да замине за Италия, завърши той, но вече не знаеше какво още да напише. Дали всичко това беше повод за тревога или радост или в крайна сметка нямаше значение, замисли се той, после надраска още няколко думи по повод обърканите си чувства и завърши с благопожелания за брат си и семейството му.

Писмото му за пръв път беше подписано от Деймиън и Ема.

Когато Бо се върна в хотела, боите и принадлежностите бяха доставени в апартамента, а Сирина вече си беше избрала едно малко платно. По нощница тя беше коленичила на пода на приемната, където внимателно опъваше платното по дървената рамка.

— Обожавам те — каза младата жена и лъчезарно му се усмихна, щом Бо влезе. — Как се сети за това? Боите са от най-хубавите! Колко струват, защото аз искам да ги платя? Днес ще ми позираш, нали? — радостно продължи тя. — Мисля, че най-добре е навън в градината, където е по-светло.

Той се облегна на вратата и се усмихна на ентузиазма ѝ.

— На твое разположение съм, скъпа.

— Идеално. Ела тук и дръж тази страна, докато я закопчая.

Тя беше напълно погълната от това, което правеше, а светлината от прозореца подчертаваше красивата ѝ фигура през фината материя на нощницата. Беше прибрала златните си къдрици зад ушите, за да не ѝ пречат, и в унеса си леко беше прехапала долната си устна.

При вида на изкусителното ѝ тяло Бо се замисли за други дейности, освен опъването на платно, а тялото му инстинктивно откликна на чувствеността ѝ.

— Защо не ми позираш гол? — каза Сирина, която го изгледа от долу на горе.

— И на мен точно това ми мина през ум. Макар че нямах предвид рисуване.

— Сериозно говоря.

— Няма да нарисуваш много, ако съм гол.

Тя прекъсна работа с четката в ръка.

— Да не би да искаш да кажеш, че не мога да ти устоя?

— Не, искам да кажа, че аз не мога да ти устоя.

Усмивката ѝ беше едновременно пламенна и мила.

— Толкова ли ме харесваш?

— Намирам те за секси.

— И не можеш да ми устоиш?!

— Да не би да искаш да ти го представя в писмен вид?

— Ммм... това ми звучи официално. Мога ли някой ден го използвам, за да шантажирам жена ти? — лицемерно попита тя.

— Не възнамерявам да се женя.

Наистина беше така, осъзна тя изведнъж, а романтичните ѝ мечти веднага се изпариха.

— Може някой ден да поискаш да се ожениш.

— Предполагам, че така ще стане — каза той, разбрал за рязката промяна в настроението ѝ. — Но не днес, това устройва ли те? — нежно попита Бо.

Изражението ѝ се промени, сякаш завесата се беше вдигнала за ново действие.

— Приеми извиненията ми. Много е нетактично от моя страна да ти досаждам като всички останали жени. Сигурно ти е омръзнало. — Тя продължи да опъва платното.

— Позволи ми да ти помогна — каза той и седна до нея на пода. — Ти ще ми казваш какво да правя.

Сирина беше мила и дружелюбна, докато заедно поставиха платното в рамка — внимаваше да не навлиза в деликатни теми. Бо ѝ разказа за посещението си в посолството сутринта и съобщи, че на Ема ще ѝ е приятно да я представи като своя роднина.

— Всъщност — каза той, — леля на втория ѝ баща се омъжила за някакъв Блайд. Затова е убедена, че имате някаква роднинска връзка.

— Интересно. Сигурен ли си?

— Попитай Ема тази вечер. Тя ще ти обясни всичко. — Внимаваше да не споменава балната рокля или диамантите и се надяваше, че по-късно ще намери възможност да ѝ спомене за тях...

Заради разстроените си чувства Сирина реши, че е по-добре засега да не рисува Бо гол. Започна картина, в която искаше да пресъздаде богатството от цветовете на градината. Бо лежеше на слънцето и пиеше, докато тя рисуваше, от време на време задрямваше, а когато се събудеше, ѝ разказваше весели истории. С няколко решителни движения на молива върху парченцето платно тя все пак му направи скица, излегнат на шезлонга, докато спеше, а после я скри в едно чекмедже на бюрото. Можеше да си я сложи в багажа, когато засъхне — сувенир от Лисабон, собственият ѝ визуален спомен за едно чудесно преживяване.

Този ден и двамата се държаха много добре един с друг, внимаваха какво казват, бяха учтиви и любезни. Сирина си мислеше, че няма смисъл да си прави илюзии по отношение на Бо Сейнт Джон и любовта, а Бо се опитваше да поправи това, което ѝ беше причинил с

безцеремонните си изявления за женитбата. Но когато в четири часа балната рокля пристигна, равновесието между тях отново беше нарушено.

— Какво е това? — хладно попита Сирина, когато многобройните лъскави кутии се появиха в приемната.

Бо стоеше на входа на градината, а силуетът му се открояваше от залязващото слънце.

— Имаше нужда от бална рокля за тази вечер.

— Не мога да си я позволя... Върнете ги! — нареди тя на управителя, който следеше доставката.

— Няма нужда, Рамос — спокойно каза Бо и влезе в стаята. — Сега ще се оправим. Благодаря! — Той заведе управителя до вратата.

— Поне погледни роклята — каза графът на Сирина, след като затвори вратата.

— Не мога да си позволя още една рокля, особено бална рокля.

— Но нямаше нищо против да ти купя боите.

— Имах нужда от тях — безцеремонно заяви тя. — А и те далеч не са толкова скъпи, колкото роклята. Мога да си купя боите.

— За бога, Сирина. Кого го е грижа кой за какво плаща?

— Мен — сопна му се тя. — Не съм ти държанка.

— А любовница? — тихо попита той.

— Това е друго. И съм съгласна с това. — Тя изведнъж понижи глас. — Различията в подробностите вероятно не са от значение за мъж като теб, но за мен са. — Тя се обърна на другата страна и се загледа през прозореца с бушуващи чувства. Искаше го само за себе си и трябваше да се бори, за да се примири с действителността, искаше ѝ се да не мисли за цената на някаква си рокля или на репутацията ѝ, или на опитите да задържи човек като Бо Сейнт Джон.

Тя чу, че Бо се приближава зад нея и усети парфюма му. Присъствието му изпълваше сетивата ѝ и Сирина се запита колко време щеше да ѝ е необходимо, за да забрави трепета, който предизвикваше близостта му.

За миг той остана съвсем неподвижен зад нея, а после нежно я докосна по връхчетата на пръстите.

— Хайде да постигнем компромис.

Добре, искаше ѝ се да му каже, добре, на всичко съм готова, но знаеше, че не може едновременно да приеме и да се смята за различна

от жените, на които не искаше да прилича.

— Не знам — тихо каза тя с невиждащ поглед, прикован в сенчестата градина.

— Не искам да си нещастна — прошепна той и нежно я дръпна за ръката, за да я обърне към себе си. — Хайде да поговорим за това.

— За да можеш да се наложиш?

— За да можем да се споразумеем. Не те смятам за нищо друго, освен за жената, която обожавам. Доставя ми удоволствие, когато ти купувам подаръци, нищо повече. Не искам да се чувстваш унижена или съжбялявана.

— Ех, да не бях толкова бедна. Може би ако бях по-богата, нямаше да ме притеснява, дори и да ми купеше папството в Италия.

Той съвсем леко се усмихна.

— Тъй като Наполеон откъсна повечето папски съкровища, сега може би ще мога да си позволя да ти го купя.

— Не искам дрехите — шеговито каза тя. — Само голия Аполон от Белведере.

— Прекалено късно — каза той с престорено съжаление. — Аполон е в Париж. Вместо него не искаш ли бална рокля?

Сирина тихо въздъхна.

— Това е просто подарък — каза Бо. — Хората постоянно дават подаръци на тези, които обичат.

И двамата едновременно го забелязаха — за миг между тях беше изскочила думата „обичам“. После обаче той не обърна внимание на подтекста.

— Вземи роклята — настоя младият мъж. — Моля те, избрах я тази сутрин в седем и половина.

— Госпожа Мор сигурно се е изненадала.

— Трябва да е благодарна, че не съм я събудил по-рано.

— Ами ако не я взема?

— Ще те разбере — каза той в опита си да разбере неразбираемостта.

— Трябва ли напълно да се откажа и да те оставя да се наложиш?

— Това би разрешило още няколко, въ-, належащи проблеми.

— Като?

— Диамантите, които ти купих.

— Бо!

— Чудесно подхождат на роклята, а и Ема ще носи диаманти, всички дипломати също ще са отрупани с бижута.

— Аз няма да съм. Не! Категорично не!

— Хайде отново да постигнем компромис. Вземи роклята, не вземай диамантите.

— Ти манипулираш ли ме? Да не би диамантите да са уловка, за да взема роклята?

— Не, наистина ги купих.

— Не ти вярвам.

— Не мърдай.

Няколко минути по-късно той се върна с три кутийки от червена кожа.

— Ето!

Сирина не успя да устои на изкушението да ги погледне, макар и да знаеше, че не може да ги приеме. Бо сложи кутийките на масичката и тя ги отвори една по една. Откри ослепителна огърлица със стотици блестящи диаманти, гривна, грееща като слънце, и обици, които сигурно едно време са принадлежали на кралица — толкова богато бяха украсени.

— Прекалено разточителен си.

— А ти си прекалено принципна.

— Ще взема роклята — тихо промълви тя.

— А аз ще върна диамантите.

Сключиха сделката с целувка. Целувка, която след малко се превърна в нещо повече, защото не бяха се любили цял ден заради учтивостта, към която се бяха придържали, и сега копнееха един за друг.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато пристигнаха в посолството, Сирина и Бо бяха задъхани и засмени и се извиниха, че почти са закъснели. Любовта им един към друг беше толкова очевидна, че Деймиън отведе Бо настрана, преди другите да пристигнат, и го предупреди да бъде по-благоразумен в присъствието на гостите.

— Никой няма да повярва, че си се запознал със Сирина с пристигането си на вечеря, ако се държиш като страстен любовник — поясни чичо му. — Разчитам да проявиш повече дискретност. Способен ли си на такова нещо?

— Ще се държа най-прилично от всички гости — обеща Бо, — стига Ема да ме настани до Сирина.

— Готово. И не забравяй, че именно репутацията на Сирина ще пострада, ако не се държиш прилично, а не твоята. Разбрахме ли се?

— Имаш честната ми дума.

— Тя изглежда прекрасно тази вечер, между другото. Но не виждам диамантите — весело отбеляза Деймиън.

— До това решение стигнахме след преговори — отвърна Бо и се усмихна. — Сега и двамата сме доволни...

Но на Бо ролята на изряден джентълмен му се стори по-тежка от очакванията му, защото всички присъстващи мъже бяха напълно погълнати от младата роднина на Ема. Те се насъбраха около нея, когато обявиха почивката преди вечеря, гледаха я почти неприкрито по време на вечерята, а след като започнаха танците, Сирина беше отрупана с предложения.

През цялото време Бо се държа прилично и изключително умело играеше ролята на неин партньор за вечеря, което изуми чичо му и очарова Сирина. Беше мил и дружелюбен, с интерес се включваше в разговорите и се стараеше да не забелязва похотливите погледи и предразполагащи забележки, насочени към любимата му.

Сирина много се забавляваше, а такава беше и целта на вечерта, повтаряше си той. Освен това беше дал обещание на Деймиън. Бо обаче често поглеждаше към часовника...

Младият Сейнт Джон тъкмо разговаряше с Том и Джейн Максвел, когато музикантите влязоха в залата и той за миг спря по средата на изречението, щом видя колко мъже се бяха насочили към Сирина.

— Тази вечер си имаш съперници — отбеляза Том. — Госпожица Блайд е пленила въображението на всички присъстващи ергени.

— Както и на доста от по-интелигентните — сухо отбеляза Бо.

— Ема ми каза, че си обещал да танцуваш със Сирина — потайно каза Джейн, която си беше направила собствени заключения за отношенията между госпожица Блайд и Бо, независимо от това, което Ема ѝ беше казала за връзката им.

— Тя е присъствала само на провинциални тържества и се опасяваше от един толкова подбран прием. — Последните думи на Бо бяха казани с отявлено саркастична интонация. — Затова аз ѝ обещах да потанцувам с нея.

— Тя като че ли те очаква — заяви Джейн.

— Не можеш да се откажеш, ако си обещал, Бо. — На Том, който усещаше нежеланието на приятеля си, му беше забавно.

— Не съм казал, че ще изтанцувам първия танц с нея — измърмори Бо.

— Може би не сте се разбрали — предположи Джейн. — Гледа насам. А ето я и Ема!

— Сирина отказва на всички мъже, които се трупат да танцуват с нея — безцеремонно заяви Ема. — Бих казала, че е време, скъпи Бо.

Той дълбоко си пое дъх, сякаш танцът със Сирина означаваше, че се подчинява на някаква непозната сила, после обаче се поклони на двете дами и прекоси стаята.

Насъбралиите се около Сирина мъже забелязаха погледа ѝ и веднага се отдръпнаха, когато Бо се приближи. Привличането между двамата веднага стана очевидно за всички, освен за най-несхватливите, и в групата се възцари тишина.

Бо спря пред любимата си, после застина неподвижно за няколко секунди, разказваха след това няколко мъже, които го бяха видели и се бяха почудили дали ще се престаши.

С бушуващи в душата му любов и страх той не беше разбрал колко трудно ще му бъде да я покани. Чувстваше се като на скала, от която щеше да полети в бездънна черна пропаст. Но Бо беше почтен мъж, независимо че беше женкар, така че накрая любезно се поклони и едва доловимо прошепна:

— Ще ме удостоите ли с честта да танцувате с мен, госпожице Блайд?

Погледите на околните се насочиха от прословутия син на херцог Сет към поруменялата млада дама и всички със затаен дъх зачакаха отговора ѝ. Първоначално тя само бегло се усмихна, а после грейна и всички мъже около нея закопняха усмивката ѝ да беше насочена към тях.

— Мислех си, че никога няма да ме поканите, лорд Рошфор — тихо отвърна тя. — Да не би музиката да не ви е по вкуса?

— За последен път танцувах преди много време, госпожице Блайд — лениво отговори той, — затова като че ли вече не обръщам внимание на цигулките.

— Но надявам се, че не и на мен. — Гласът ѝ беше тих и изпълнен с копнеж, сякаш беше сама с него в залата за гости.

Той имаше богат опит в незначителното на условностите и когато проговори, във всяка негова сричка личеше желанието му.

— Никога не бих могъл да ви забравя, милейди. Не се тревожете.

Дори и не всички да знаеха за облога на лорд Рошфор, двамата пак щяха да привлекат погледите на всички, докато танцуваха. Бяха толкова красиви — тъмните му къдри ярко контрастираха със златната ѝ коса, но от него лъхаше и нежност, неразкривана досега пред тези, които го познаваха. Сирина изглеждаше много млада в обятията му, крехка и дребна в блестящата розова рокля, със зачервени бузи и с поглед, прикован в неговия. Невинността ѝ обаче изглеждаше еротична, когато хората забелязваха колко близо я държи мъжът, чието име беше станало нарицателно за порок. След лорд Рошфор винаги се носеше силния парфюм на греха и скандала. Нямаше жена, която да е погледнал и да му е отказала.

— Сигурно току-що е бил срещнал госпожица Блайд, когато ги видяхме на улицата — прошепна Джейн на мъжа загледана в танцуващите. — Очевидно негова е заслугата за днешния й тоалет — роклята е чудесна. Все още ли си на мнение, че за Бо тази жена е като всички останали? — тайно запита тя, докато наблюдаваше олицетворението на плътското желание.

— Мнението ми подлежи на доуточнение, скъпа — отстъпи съпругът й, който напълно съзнаваше, както и всички останали в залата, че Бо е доста увлечен. — Човек не вижда Сейнт Джон всеки ден на дансинга.

— Нито пък толкова собственически настроен. Видя ли го как на вечеря почти се надигна от мястото си, когато шведският консул отпрати прекалено лична забележка към Сирина?

— Всички го забелязаха. Въздишките, които се изтръгнаха от устата на присъстващите, не бяха насочени към френския сос.

— Трябва да разбере коя е — настоя Джейн с упоритостта на сватовница. — Очевидно е бедна, всички го знаем.

— Това изобщо не е от значение за Бо. Той е републиканец по дух, независимо какво се влага в тази дума след Наполеон.

— Чудя се дали наистина е роднина на Ема — замисли се Джейн, а в ума й се въртяха най-различни предположения.

— Хайде да ги поканим на обяд.

— Ти съвсем шокира всички, скъпи — шеговито каза Сирина. — Никой друг не се осмелява да се присъедини към нас. — Бяха сами на дансинга.

— Прекалено заети са да те одумват — сухо отбеляза Бо. — А това ме подсеща, че ти забранявам да разговаряш с шведския консул.

— Той е прекалено дебел — весело отвърна Сирина със закачливо пламъче в очите. — Съвсем не е мой тип.

— Не е зле никой друг да не е твой тип, освен мен — прошепна той сега, когато отегчителните часове на принудително добро поведение вече започваха да му се отразяват.

— Колко мило! Проявяваш ревност.

— Не ревнувам. — Каза го, без да се замисля, а идеята му се стори малко нелепа.

— Е, тогава се държиш собственически. — Разбрала границите на собствената си независимост, тя се радваше да забележи, че я желае. Той любопитно я изгледа.

— Невъзможно.

— Да потанцувам ли с шведския консул? — попита Сирина с медено гласче.

Бо веднага свъси вежди.

— Не и ако не искаш да пролея шведска кръв тази вечер.

— Да не би да искаш да одобряваш партньорите ми?

— Добра идея — кисело отбеляза той, като се чудеше как е възможно толкова да е загрижен с кого танцува тя.

— Би могъл да танцуваш с мен цялата вечер — закачливо прошепна тя.

— Не, не — тихо каза Бо, леко раздразнен. — Избери си когото пожелаеш за партньор, сладурче.

— Така ли?

— След като съм изправен пред възможността цяла вечер да танцувам, определено да. — Погледът му за кратко се спря на музикантите. — Колко дълго ще продължи този танц?

— Колко сте мил, милорд.

Той за миг прикова поглед в развеселените ѝ очи.

— На теб това ти харесва, нали? — изръмжа той.

— Но ти толкова хубаво танцуваш, Бо — измърка Сирина като куртизанка. — Защо не се позабавляваш още малко?

— Защото ако държа жена в обятията си, милейди — небрежно отвърна Бо, — повече ми се иска да я чукам.

— Шокирана съм, лорд Рошфор — каза тя и се престори, че е ужасена като всяка почтена дама.

— Не знаех, че все още мога да шокирам хората — каза ѝ с усмивка, — още по-малко теб.

— А сега аз те принуждавам да си губиш времето — закачливо каза тя.

— От време на време нямам нищо против да направя изключение.

— Защото съм толкова очарователна. — Тя нахално го изгледа.

— Определено заради това — тихо каза той.

След като изпълни джентълменското си задължение веднага след задължителния танц, Бо се поклони на Сирина и едва доловимо ѝ прошепна: „Надявам се да се държиш прилично!“ и още преди да беше успяла да му отговори, той се запъти към залата за карти. Макар че хазартът с предимно позастарели дипломати не му беше особено по вкуса, той го предпочиташе пред танците. Бо взе участие в няколко игри, и пи доста, за да не умре от скука, и често ставаше от мястото си, за да се приближи до балната зала и да види кой в момента танцува с любимата му.

Започна да брои минутите, после да пресмята кристалчетата на полилея. Декорациите по шинелите на консулите стигаха до осемдесет и пет, отбеляза той точно в единайсет часа и седемнайсет минути; но както винаги, играеше много добре, сякаш хазартът беше нещо като условен рефлекс, запечатан в съзнанието му. Времето обаче минаваше толкова бавно, че той започна да се чуди дали елегантният часовник над камината няма нужда от поправка. Но още повече го тревожеше въпросът колко дълго траеха тържествата за генералните консули.

Няколко минути по-късно, когато лорд Дъферин дойде на тяхната маса с маниерите и езика на човек, който е попрекалил с чашките, Бо реши да го изпита дали все още може правилно да брои картите. А когато Дъферин започна от време на време да му намига, Бо първоначално реши, че възрастният човек има някакъв тик на окото. Той учтиво не обърна внимание на това, което смяташе, че се дължи на възрастта или прекомерното пиене, и се съсредоточи над картите си. Спечели толкова много, че привлече вниманието към тяхната маса. Насъбрали се бяха доста хора, забеляза Бо, когато вдигна поглед, след като отново спечели десет хиляди. Дъферин вече се потеше, защото беше загубил много, но при следващите две раздавания успя да си върне една голяма сума и наблюдаващите ги започнаха да коментират късмета му.

— Така е по-добре — възкликна лорд Дъферин с усмивка, избърса си челото с носна кърпа, а със свободната ръка прибра спечеленото. — Имах нужда от късмет и проклет да съм, ако той не дойде. Макар че — той толкова силно намигна на Бо, че този път жестът му не можеше да бъде сбъркан — не бих имал нищо против, ако тази братовчедка — госпожица Блайд — стоеше и на моя страна, момчето ми. Дочувам разни шушукания за братовчедките, а, Рошфор

— добави той и се засмя. — Но пък всички трябва да се позабавляваме, нали?!

Няколко човека ахнаха, а над масата веднага настъпи гробно мълчание.

— Моля? Нещо не те чух — хладно каза Бо със смразяващ поглед.

— Дамата в хотел „Йорк“, момчето ми — отвърна лорд Дъферин, който невъзмутимо продължи: — Видях ви с госпожица Блайд преди два дни...

Бо леко остави картите си на масата, после постави ръка върху тях, а зад суровия му поглед не личеше, че е бесен.

— Сигурно си се заблудил.

— Не бих могъл да объркам тази златна коса, това лице и тези... — Дъферин се спря, когато забеляза, че в стаята изведнъж беше станало невероятно тихо. Той се озърна и видя шокираната публика, която се беше насъбрала около тях с погледи, изпълнени с очакване — като на зрители при публично обесване.

— Тази вечер за пръв път срещнах госпожица Блайд. — По гласа на Бо не личеше нищо, но позата му беше подчертано заплашителна.

— Разбирам! — прошепна лорд Дъферин едва доловимо и се вцепени от страх.

— Така че е изключено да си я видял с мен преди — тихо продължи Бо, като произнасяше всяка дума ясно и отчетливо.

— Да, да, наистина лорд Рошфор, както кажете — веднага се съгласи Дъферин. — Грешката е изцяло моя. Напълно и най-смирено ви моля да ми простите — добави той с разтреперан глас, защото Бо имаше страховита репутация в дуелите.

— Трябва да се извините и на госпожица Блайд.

— Да, разбира се, разбира се — бързо се съгласи той, а по челото му беше избила пот. — Ще се извиня най-вече на нея. — Той преглътна. — Сигурно малко повечко съм си пийнал тази вечер. Бихте ли ме извинили сега, искам да кажа, ако намирате извинението ми за приемливо, сър!

За миг Бо мълчаливо прониза с поглед разтреперания човек, а после кимна.

Лорд Дъферин сковано и със залитане се изправи на крака и закричи нестабилно в желанието си да се отдалечи по-бързо, но едва не

падна и беше прихванат от тълпата. Той се изправи и си запроправя път сред зяпачите, а после избяга от залата.

— Забавлението свърши — отбеляза Бо и обходи гостите с мрачен поглед. — Някой трябва да отнесе спечеленото на лорд Дъферин — спокойно добави той, после стана от стола и прибра собствената си печалба и бутилка бренди.

Тълпата отстъпи, когато закричи към балната зала, а зад него коментарите гръмнаха като фанфари.

Ако скандалът не го беше изпреварил, Бо знаеше, че всички събития от залата за карти щяха да станат обществено достояние благодарение на клюките. Затова трябваше да съобщи и на Сирина. Той си запроправя път сред двойките и прекъсна танца ѝ с млад офицер.

— Би могъл да бъдеш по-учтив, скъпи — любезно прошепна Сирина, когато Бо я задърпа по дансинга. — Мисля, че изплаши лейтенант Малъри.

— Да тръгваме — рязко заяви Бо, който никога не се беше държал прилично толкова дълго време и сега се беше изнервил.

— Не можем да си тръгнем заедно.

— Особено сега — отвърна той с въздишка, като разбра, че скоро трябва да ѝ разкаже, защото любопитните погледи вече ги следяха. — Току-що до смърт подплаших Дъферин в залата за карти. Дъртакът намекна, че ни е видял в хотел „Йорк“ — добави той на въпросителния ѝ поглед.

— Как го намекна? — бавно попита Сирина, която изведнъж осъзна, че всички гости с любопитство са се втренчили в нея.

— Не достатъчно умело, глупакът му с глупак — отговори Бо и леко се намръщи. — Но половин час ми се извиняваше, след като му посочих грешката.

Макар че не ѝ представи случая в подробности, тя умееше да чете между редовете.

— Ти си го заплашил.

— Не, всъщност не го заплаших. Просто му казах, че сигурно се е заблудил.

— И това е всичко? — Облекчението ѝ беше очевидно.

— Нещо такова — неопределено каза той. — Приключи. Никой не пострада. Но, за бога, Сирина — оплака се той, крайно изтощен, —

суката е непоносима. Моли се всички да си тръгнат скоро, защото възнамерявам да те грабна, независимо от последиците.

— Защо не тръгваш? Разбирам те — ще дойда, когато мога.

— И да оставя да те наградят всички тези похотливци? Как ли пък не. — Това го казваше мъжът, който едно време смяташе, че да си споделяш жените с приятели е приятно развлечение.

— Би могъл да потанцуваш с мен, докато не си тръгнат музикантите — предложи тя с весело изражение.

Той изстена.

— Освен това можеш да правиш компания на Деймиън и неговите приятелчета ей там. — Тя посочи групичката, която обсъждаше нещо в нишата до вратата. — А когато стане възможно, ще се измъкнем.

— Ще се наложи да си платиш обаче за това скучно нашествие в обществото. Очаквам полагащата ми се компенсация — саркастично прошепна Бо.

— А аз с удоволствие ще ти я дам — послушно отвърна Сирина. — Изключително много се забавлявам.

Той толкова се изненада, че за миг престана да танцува. Изобщо не разбираше как е възможно така искрено да се забавлява на една толкова обикновена вечеря.

— О! — възкликна той.

— Върви си! — отвърна тя и се усмихна. — Не би могъл да разбереш.

Бо предпочете компанията на Деймиън като по-малкото зло и прекара остатъка от вечерта като от време на време се заслушваше в разговора за войната. На моменти се включваше и той, защото добре познаваше събитията в ролята на куриер на външното министерство. Дебатираха доколко искрено беше желанието на Наполеон за мир. Някои обвиняваха неотстъпчивостта на Австрия, други — амбициите на Наполеон. Пит отново стана повод за нападки по няколко въпроса.

Темата за неотдавнашния спор в залата за карти изобщо не беше повдигната, макар че всички в залата бяха чули за забележките на лорд Дъферин. Никой не беше такъв безумец, че да я подхване в присъствието на Бо. Така беше избегнат един голям скандал. А първият бал на госпожица Блайд в обществото мина при небивал успех.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се върнаха в хотела, на Бо му се прииска веднага да заминат от Лисабон, за да може Сирина отново да е само негова, без многобройните познати да им се бъркат и да задават въпроси, на които не му се отговаряше. Но новите тоалети на Сирина щяха да станат готови след един ден. Все пак младият граф изпрати бележка до капитан Бери, в която му нареждаше да подготви „Сирена“ за отплаване по изгрев-слънце вдругиден. За да избегне срещите с още някои прекалено любопитни познати, на следващата сутрин Бо предложи да заведе Сирина на планина — на север от Лисабон, където бяха вилите на благородниците. От векове Ситра беше убежище от неприятната горещина на града, а пейзажът беше божествен. Пристигнаха по обед и спряха да хапнат в странноприемница край поточе. От огъня вътре беше топло, а гледката от прозореца, през който се виждаха ромолящото поточе и тъмнозелената растителност, назъбените канари и долините под тях, беше прекрасна.

Прекараха дълго време на масата, като се наслаждаваха на спокойствието и услугите на собственичката, която се суетеше наоколо и им носеше всевъзможни деликатеси от кухнята. По-късно следобед разгледаха двореца Сетеаиш, най-елегантната кралска резиденция, чиито зали бяха толкова разкошни, че им се стори неразбираемо решението им да превърнат сградата в селска вила. Възхитиха се и на мавърския замък, построен преди осемстотин години по време на мюсюлманското завоевание, и на още няколко от разкошните летни вили.

По време на пътуването обратно към града наблюдаваха величествената гледка на залязващото зад сенчестите върхове слънце и двамата бяха впечатлени от нежните и променливи нюанси, които обагряха небето, сякаш никога преди не бяха виждали подобно нещо. Но може би наистина не го бяха преживявали по този начин, през розовите очила на любовта, които караха всичко наоколо да сияе.

Вечерта останаха в хотела, макар че Бо учтиво попита дали Сирина би желала да излязат, готов за едно последно появяване в местното общество. В хотела ги очакваше бележката от Джейн Максвел с покана да я посетят.

— Най-много ми се иска да остана с теб — беше казала Сирина.

Той остана доволен от простиците й думи — чувство, което напоследък рядко го спохождаше. Доволен беше, че е далече от Англия, от цялата светска скука, където нищо не се променяше, освен жените в леглото му. Несъмнено сегашното му избавление от подобни забавления беше основната причина за задоволството му, размишляваше Бо.

Сирина не беше склонна да разсъждава над чувствата си. Знаеше, че е влюбена.

Когато очакваното съобщение от капитан Бери пристигна „Багажът на госпожица Блайд е на борда“, лаконично беше написал той на работодателя си, Бо извика хотелския персонал да опакова вещите им. Сирина наглеждаше прибирането на приспособленията й за рисуване, а Бо се погрижи за бакшиша за прислужниците и след като изпрати кратки бележки на Деймиън и семейство Максвел, те се приготвиха да отплават.

Времето в Атлантическия океан беше благоприятно, защото зимните бури можеха да се окажат опасни. Прекосиха Гибралтарския проток два дни по-късно, без изобщо да забележат някакви кораби. Екипажът обаче зорко бдеше след отплаването им от Лисабон. Испанската флота при Кадиз и Картаген, макар и да предпочиташе да не се включва във войната по причини за сигурност, от време на време извършваше внезапни нападения, а френската флота в Тусон, снабдяваща обсадения гарнизон в Малта, беше разположила най-различни кораби в Средиземноморието. И за французи, и за испанци „Сирена“ щеше да представлява примамлива плячка.

Новият курс, който поеха — към Минорка, налагаше да плават доста навътре във френски и испански води — факт, който Бо предпочете да не споменава на Сирина, защото можеше да пристигнат в Минорка без произшествия. Разположението на противниковите съдове никога не се знаеше предварително и те цели четири дни

плаваха необезпокоявани, докато рано една сутрин стигнаха до Гибралтар.

Слънцето тъкмо беше започнало да осветява небето, тъмнината придобиваше сив оттенък, а корабите, които току-що бяха забелязали на хоризонта, изглеждаха като мъгляви петна. Скоро обаче звездите изчезнаха и морякът, който беше на вахта забеляза как силуетите на корабите започнаха да се появяват. Той се взираше, като се опитваше да различи формата на горните и постоянните платна, знаеше, че френските горни платна са по-широки, а постоянните са триъгълни. Рядкост е Кралската флота да плава с такава недостатъчна закрила, помисли си той, когато му се стори, че вижда един кораб напред и само два, които го придружават, също поели курс на север. Той се засуети на наблюдателния си пост, докато точките, които се движеха насреща, постепенно се превърнаха в една ниска френска фрегата и два бързи корвета.

— Вражески платна насреща! — изрева морякът.

Бо веднага се събуди и скочи от леглото. Грабна бричовите и оръжието, което държеше наблизко, в случай че стане нещо подобно, после нахлузи панталона, закопча го набързо и надяна колана за сабята си с няколко резки движения.

— Стой в каютата — заповяда на Сирина от прага. Гласът му беше някак си далечен и несвойствен. — Нямам време да те наблюдавам — добави той, сякаш току-що се беше сетил за това. После отвори вратата и изчезна.

— Готови за бой! — Сирина го чу, че извика.

Викът отекна из коридора, където стъпките му бързо заглъхнаха. Побиха я тръпки от страх и веднага си представи всички ужасяващи истории за пирати и кървави морски битки, докато барабанът биеше и призоваваше екипажа за действие. Оръдията зловещо стържеха и напомняха за предстоящия бой. Те едновременно я успокояваха и плашеха. Стържеха платната, защото всеки сантиметър плат беше важен за скоростта на кораба, а Сирина тръпнеше от ужас. Който и да беше врагът, този път без всякакво съмнение тя нямаше да се включи. Беше безпомощна в предстоящата морска битка по море, а присъствието ѝ на борда още повече утежняваше нещата. Тя се премести от леглото до големия фотьойл на Бо, който беше прикован за пода близо до бюрото му, вдигна палтото, което беше захвърлил на

седалката предишната вечер, после се сгуши и се покри с него. Ароматът му я обгърна, за миг успокои бурята в съзнанието ѝ, а после, както много хора в подобни ситуации, за първи път от години реши да се помоли.

Застанал на палубата, Бо се взираше напред към корабите.

— Под чий флаг плават? — извика той на моряка, застанал на вахта на носа.

— Френски, сър. „Женеру“ с още два кораба! Променя курса и ни оставя на кръстосвачите, сър!

„Женеру“ беше оцелял след Абукир, спомни си Бо. Сигурно се е отклонил от курса си поради вятър на път за френското пристанище в Тулон. Забеляза как корветите заемат позиция да ги нападнат.

„Сирена“ беше в готовност — новите по-леки оръдия за битки отблизо бяха на палубата — мокра и засипана с пясък срещу пожар, маркучите бяха свързани с помпите, ако ги удареха под водната линия, всички пеци бяха загасени. Само за минути „Сирена“ беше подготвена от добре обучен екипаж.

Всеки корвет имаше на борда от осемнадесет до двадесет оръдия, може би дори и четиридесет — срещу техните десет. Нямаше да бъде съвсем равностоен бой, размишляваше Бо. Но ако се обърнеха и побегнеха, до Гибралтар имаше доста път — и то във вражески води. Двата бързи кораба щяха да ги преследват. Минорка беше само на няколко часа отгук.

— Накарайте „Сирена“ да полети, господин Бери — заповяда Бо, докато настройваше бинокъла си, през който виждаше корветите, които мощно се движеха към тях. — Справяме се с тях и хукаваме към Минорка! Господин Слейд — подвикна той на моряка, който отговаряше за снаряжението, — погрижете се да поддържате огъня. — На борда блискаше много и затова не можеха много да разчитат на пусковия механизъм на оръдията, докато не се нажежат до червено, така че се налагаше да използват старомодния начин на запалване. Бо отново се загледа в корабите, които напредваха към тях. — Господин Бери, искам най-опитния човек зад руля. Разстоянието между корветите няма да е много голямо. Имам нужда от сигурна ръка.

— Ще минем на косъм от тях — предпазливо отбеляза Бери, на когото винаги можеше да се разчита. Той обаче добре разбираше колко трудно беше да се маневрира.

— Освен ако не се изплашат и хукнат да бягат. Ще видим — прошепна Бо, застанал напълно неподвижно. Силният вятър развяваше косата му, а лицето му беше безизразно. Възможността да се сблъскат нос в нос беше предвиден риск.

Но ако преминеха между двата кораба, шансът беше на тяхна страна.

Бо беше облечен просто като моряците си, гол до кръста. И готов за действие. Някои си бяха вързали кърпи на главите, за да не им пада потта в очите, а стрелците си бяха покрили ушите срещу шума на оръдията. Ножове, саби и пистолети висяха на кръста им и всички бяха запознати с действията, които трябваше да извършват, ако се стигнеше до бой на борда.

С издути платна „Сирена“ пореше вълните, запътила се право към френските кораби, такелажът плющеше на вятъра, а екипажът беше готов за действие.

— Стойте наблизко, господин Слейд — извика Бо. — Стреляйте от осемнайсет ярда. Да видим дали ще можем да ги забавим. — После едва доловимо каза на човека зад руля: — Дръжте курса.

„Сирена“ беше кораб само на една година, построен по проектите на Озан за френския „Дилижан“, смятан за най-бързия кораб, правен някога. Или втори по бързина, както твърдяха онези, които познаваха „Сирена“. Така че, ако успееше да избегне оръдията на корветите, „Сирена“ можеше да се изплъзне от френските кораби.

— Откриха огън, сър — каза Бери, застанал до Бо.

Бо погледна тъкмо навреме и видя голям облак дим, който се разпръскваше от вятъра. Не бяха чули гръм. Неразумно беше да се стреля от дълго разстояние, помисли си той, а напрежението за уменията на противника вече започна да го напуска. По-добре да изчакат, докато се открие възможност да причинят колкото може по-големи щети.

— Право напред, господин Слейд — извика Бо. — Готови за огън.

Последва още един облак дим от корвета, но този път чуха как снарядът профучава над тях.

Бо за последен път погледна нагоре към мачтата и най-високите платна.

— А сега, господин Слейд — процеди той, — нека да им покажем на какво са способни английските стрелци.

Бордовите стрелци на Бо бяха много опитни, а редовните упражнения им позволяваха да постигат голяма степен на точност. Сега и двете оръдия стреляха едновременно и целият кораб се разтърси. Облакът дим, обгърнал палубата почти веднага, беше отвят от силния вятър и успяха да видят как двата изстрела попадат в корветите.

— Точно в целта, сър — каза Бери и подуши горчивия мирис на барут, който се разнасяше около тях.

— Добър изстрел, господин Слейд — провикна се Бо. — Използвайте дългите оръдия, докато се срещнем, а после поддържайте огъня отблизо, докато не ви дам нова заповед.

Бо следеше с присвити очи как френските корвети безмилостно се приближават към тях, как от оръдията им се сипят изстрели, а от палубите им се вдига пушек. Той бързо прецени вятъра и морето, времето и разстоянието, сравняваше скоростта им, представяше си минималната дистанция, която щеше да им е нужна, за да се промъкнат в тесния процеп, надяваше се французите да са все така неточни и през следващите няколко минути. Обстрелваха ги като луди.

— Нападни ги — каза той на кормчията си, когато съвсем се бяха приближили.

Ако френските кораби им позволяха да се промъкнат, вече нямаше да са склонни да стрелят, защото имаше опасност да се улучат взаимно. А и неговите стрелци щяха да имат по-добра възможност да ги обстрелват. Другата възможност за корветите беше сблъсък на висока скорост. Затова трябваше умело да блъфира. Бо почувства как пулсът му се ускорява. Бинокълът му беше насочен към оръдията на противника.

Оставаха само сто ярда между корабите, когато дългите оръдия на „Сирена“ поразиха целта и разтърсиха корветите. Шумът беше оглушителен.

Още седемдесет ярда.

Пространството между корветите обаче беше малко...

— Напред — рязко заповяда Бо на кормчията, когато палубата на „Сирена“ за пръв път беше поразена от гюлле. За миг му се стори, че небесата се сгромолясват около него. Почувства как палубата подскача, когато изстрелите попадаха в целта, чу рева на моряците, усети как около него хвърчат отломъци, а после самият той беше улучен, падна сред кръвта на палубата, върху него се стовари предният такелаж. Започна да се бори, за да се освободи, изправи се на крака, като замаяно се олюляваше. Видя, че кормчията е все още на мястото си и разбра, че „Сирена“ поддържа курса. — Внимание отзад — изрева той с глас, чужд и за самия него. — Дайте брадви и срежете този такелаж!

Неколцина мъже започнаха да секат с ножове и брадви, а другите прибираха ранените вътре.

Бо се хвана за перилата и зачака да му мине главозамайването, а през това време бършеше кръвта, която се стичате по бузата му.

Оставаха тридесет ярда до сблъсъка с корветите. Нямаха много време. Граф Рошфор с усилие се помъчи да се съсредоточи.

— Огън, огън — изрева той с глас, прегракнал от пушека.

Вече бяха само на двадесет ярда.

Дали французите щяха да рискуват и да се сблъскат челно?

В следващия момент корветите изведнъж кривнаха настрани и „Сирена“ се стрелна помежду им, като премина едва на десетина фута от тях. Бо видя как се разминават, а когато забеляза, че задното оръдие вече е готово за стрелба, изрева: „Огън!“.

Всички оръдия на Слейд откриха огън на дълго разстояние, а „Сирена“ се повдигна от силните изстрели, поразили палубите на двата корвета с оглушителен трясък. После още преди вятърът да е отвял пушека, оръдията бяха повторно заредени и отново стреляха. „Сирена“ още веднъж порази френските кораби, а оръдията бяха толкова нажежени, че гъбите с вода, които им слагаха за охлаждане, направо цвъртяха при допира с горещия метал.

Бо успя да преброи три залпа — невероятно бързо бяха презаредили — преди „Сирена“ да се измъкне от обсега на корветите. Димът около кораба беше толкова гъст, че беше невъзможно да се видят хора, а само огнените езици на оръдията.

Единственото нещо, което се виждаше от корветите, бяха високите им мачти, които стърчаха над облаците дим.

— Погледнете, сър! — каза Бери и се изправи сред посипания наоколо барут. — Разбихме ги!

И двата френски кораба бяха поразени, платната им бяха изпокъсани, а всичко останало беше изпотрошено.

Моряците нададоха победоносен вик, а разстоянието между „Сирена“ и корветите бързо се увеличаваше. През бинокъла си Бо виждаше палубите им, почернели от моряци, които се бореха с изпочупените мачти. Сега вече преследването беше изключено. Той дълбоко въздъхна облекчено, а после захвърли бинокъла, който се разби на парчета.

— Добра стрелба беше, сър — каза капитан Бери, а усмивката му се откри сред барутната мъгла, която все още не се беше вдигнала от палубата.

— Здраво ги поразтърсихме — радостно се съгласи Бо и широко се усмихна. — Предайте поздравленията ми на моряците, господин Бери.

— Петлите не са станали по-добри стрелци от последния път в Ноармутие, сър — каза капитанът. — Ние почти не сме понесли поражения.

Бо се загледа в мачтите и такелажа — улучени бяха само едно горно платно и един бизан.

— Погрижете се за тези платна, след като видите ранените, господин Бери. Аз трябва да успокоя госпожица Блайд, а после ще се върна да ви помогна.

— Дамите наистина не се натъкват на подобно преживяване всеки ден — каза капитанът, който все още сияеше след триумфа. — Оставете останалото на мен.

— Кажете на екипажа, че всички ще получат отпуск на брега в Минорка и още една месечна надница, която да похарчат за дамите — каза Бо.

— Много добре, сър. Вие самият сте ранен, сър — веднага добави Бери, който се въздържа да го посъветва да се консултира с лекар.

— Ще се погрижа за това по-късно — отговори Бо, после се обърна и тръгна към Сирина. Извика я, когато наближи каютата, за да облекчи страха ѝ и да я предупреди кой се приближава. Въпреки това тя се сепна, когато Бо прекрачи прага, ужасена от вида му.

Целият беше посипан с барут и оплискан с кръв от падащите отломки и раните, които беше получил, когато такелажът падна. Над дясното му око все още течеше кръв, която се стичаше по бузата му.

— Не е сериозно — каза той спокойно, като се надяваше да я успокои. После видя колко беше преbledняла и бързо се приближи до нея.

— Добре ли си? — Той затърси с поглед нещо, което би могло да ѝ е навредило, докато прекосяваше каютата, а под ръката си усещаше да хрупа счупено стъкло.

Сирина поклати глава, неспособна да отговори — в ушите ѝ все още отекваха оръдията, устата ѝ горчеше от барута, видът на Бо, целия облян в кръв, някак си не се покриваше с твърдението му, че е добре.

— Бих те прегърнал, но ще ти изцапам дрехите — каза той и се наведе над сгушената и уплашена фигура. — Французите вече ги няма — нежно добави той. — Всичко е наред и сме на път за Минорка. Сигурна ли си, че не си ранена? — загрижено повтори той. — Ще извикам доктора да те прегледа.

Тя преглътна и се насили да заговори, защото не искаше я взема за плаха и страхлива.

— Не съм ранена — прошепна тя и се разтрепери, независимо от усилията да се покаже смела.

— Ще останеш ли още съвсем малко сама? — тихо попита той и клекна, за да може да я погледне в очите. После леко я докосна по ръката с окървавените си пръсти, загрижен едновременно за нея и за ранените моряци. — Трябва помогна на пострадалите.

Тя се опита да не потръпне от ужас при мисълта за ранените, при вида на изцапаните му в кръв ръце и петното, което беше оставил върху кожата ѝ там, където я беше докоснал.

— Да — каза тя сподавено и още веднъж кимна утвърдително, все още прекалено потресена от грубата действителност на морската битка, за да може да разговаря с нормален тон.

— Половин час, не повече, и ще се върна — обеща Бо, изправи се и избърса капката кръв, която беше попаднала в окото му. — Бих те посъветвал все още да не излизаш на палубата — тихо я предупреди той.

— Няма — прошепна Сирина.

— До половин час тогава.

После излезе. Но след половин час не дойде... Капитан Бери слезе долу след час, за да ѝ предаде извиненията на Бо.

— Лорд Рошфор трябва да се погрижи още за няколко неща — обясни той. — Да ви изпрати ли малко храна?

Мина още един час, преди Бо да се върне, защото двама от моряците му бяха сериозно ранени и той беше останал с тях, докато хирургът се погрижи за раните им.

Когато Бо най-после се прибра в каютата, от битката вече нямаше и следа. Той набързо си беше взел душ под помпата с морска вода, облякъл беше чисти дрехи, а докторът беше зашил раната му над окото. Беше изпратил стюарда да се погрижи за стъклата в каютата, така че когато се върна, единственото доказателство за морската битка бяха парчетата платно по прозорците.

— След няколко часа трябва да пристигнем в Минорка — каза той на влизане в стаята. — Донесоха ли ти закуска? — попита и затвори вратата, облекчен, че Сирина изглежда по-добре.

— Да, благодаря. — Тя остави книгата, която четеше, за да мине по-бързо времето, макар че не беше успяла особено да се съсредоточи след бурните събития. — Как са ранените? — попита тя. — Чудех се дали нямаш нужда от помощ, но... — Гласът ѝ заглъхна. Зашитата рана над окото на Бо привлече погледа ѝ, когато се приближи.

— Нямаше нужда от помощ, моряците са добре. — Той седна на мекия фотьойл до нея. — Само двама бяха сериозно ранени — по отпуснатата му поза личеше, че е уморен, — но Макгуйн ми каза, че и двамата ще се оправят. Надявах се — продължи той с въздишка, — че няма да се срещнем с французите, за да не ти се налага да се сблъскаш с подобно изпитание.

— Когато реших да замина за Италия, знаех, че пътуването е рисковано. — Сирина тъжно се усмихна. — Но не бях се замисляла какво всъщност представлява една морска битка. Извинявай, че реагирах толкова страховито.

— Никой не очакваше от теб да се включиш — отвърна Бо. — Сега, след като вече си го преживяла — прошепна той, — ужасът няма да е същият.

— Ти очакваш да има още? — Тя се опита да не издава страха си, но пулсът ѝ веднага рязко се учести.

— Сега трябва да е по-безопасно. От Минорка до Палермо разстоянието е малко.

— Колко често се случват подобни неща?

— Зависи — неопределено отговори той.

— От какво?

— От местоположението, скъпа. Корабите на Бонапарт всеки ден се промъкват през блокадата.

— Може би трябва да започна да се моля повече — каза тя, като вече почти не се шегуваше.

— Няма нужда — засмя се Бо. — „Сирена“ е бърза, а аз ще се грижа за теб.

Тя изпита не само облекчение, но и радост при думите, макар че си повтаряше да не търси прекалено дълбок умисъл в тях. Ето защо тя небрежно му отговори:

— Харесва ми увереността ти.

— Късметлия съм — простичко заяви той. Но имаше и голям опит, всеки от моряците му би го потвърдил. — Мислех си — продължи той, — че можем да се възползваме от престоя в Минорка и да поостанем в една вила на плажа, какво ще кажеш?

— Като се има предвид какво преживях току-що, направо ми се струва чудесно. Дори ще ти пера дрехите и ще ти готвя — лицемерно каза Сирина, — за да покажа колко съм благодарна.

— Мислех си за други начини, по които можеш да си прекараш времето — прошепна той.

— Да нарисувам портрета ти?

— Не съвсем — тихо промълви той.

— Не искаш да те пера и да готвя, не искаш да те рисувам. За жалост не пея добре, нито пък рецитирам стихове. А и предполагам — шеговито отбеляза тя, — че на такъв далечен бряг няма да има пиано.

— Много забавно — проточи той. — Като че ли точно това ми е притрябвало от една жена.

— Искаш да кажеш, че всяка майка, която кара дъщеря си да се усъвършенства по този начин, за да си намери съпруг, греша?

— Мога да говоря само от мое име и от името на приятелите ми, но бих казал, че пропастта между половете е огромна по отношение на

това. Все още обаче ни остава около час да го обсъдим, преди да пристигнем в пристанището — подигравателно продължи той и посегна към бутилка бренди от шкафа. — Позабавлявай ме с твоите очаквания.

— Моите очаквания нямат нищо общо с привличането на подходящи съпрузи, за което знам, че си ми благодарен — шеговито каза тя. — Възнамерявам да рисувам, нямам големи амбиции, но ти първо трябва да хапнеш — загрижено добави Сирина, защото смяташе за нездравословно денят да започне с бренди.

— Ти да не би да готвиш? — В погледа му проблесна весело пламъче, когато махна корковата тапа от бутилката и я поднесе към устата си.

— Не и на борда на кораба, но бих могла да ти донеса това, което ми остана от закуската. И Реми ли стреляше? — изведнъж попита тя, защото се замисли как темпераментният млад готвач реагира на морските битки.

— Не можем да си позволим да го загубим. Стои си в кухнята.

— Разбирам — прошепна Сирина, а изражението ѝ веднага се промени.

Той съжали, че толкова необмислено ѝ го беше казал.

— Може ли да ми дадеш някоя филийка с говеждо? Ще изразиш ли благодарността си, като ми сервираш? — Усмивката му беше топла.

Тя се опита да му отговори, но съзнанието ѝ все още беше неспокойно от спомена за битката.

— Обеща да ми сервираш да ям — нежно я подкани той.

— Да, разбира се. — Тя с усилие пренасочи мислите си, а погледът ѝ срещна неговия. — Какво искаш?

— Няма значение, стига да ми правиш компания.

Погледна го в добре осветената каюта, а тихият му глас я върна към по-приятни спомени — за други времена и други места, за същата малка каюта, когато за пръв път го беше видяла. После почувства как сетивата ѝ се обливат от някаква топла вълна, някаква необяснима радост. Той беше щастлив с нея, както и тя с него, а това щастие като по чудо премахваше всичко, което я тревожеше.

— Трябва така да ми позираш и в Минорка — тихо каза тя, защото искаше да запечата на платното същината на красотата му,

очевидната му мъжественост, хубавата усмивка, силното му и младо тяло — любовта, която изпитваше към него.

— И те предупреждавам, че възнамерявам да прекарам доста време в пиене, докато сме на брега.

— Няма да се оплаквам — спокойно отвърна тя. — Идеално ме устройва един почиващ си модел.

После Сирина разбра как Бо се възстановява след битка... Просто заспа...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Няколко часа по-късно, след като целият екипаж на „Сирена“ вече беше слезъл на брега, след като на английския главнокомандващ в Порт Махон лично му бяха връчени пратките на Деймиън и след като се бяха разпоредили за ремонта на „Сирена“ при една компания във форта, Бо откара Сирина с малка карета до едно отдалечено селце с изглед към морето. Малка живописна вила се издигаше на един хълм над водата и се открояваше на наситеносиньото небе. Многобройните ѝ отрупани с цветя тераси и сводове бяха радост за окото — приличаше на миниатюрен дворец, построен за игра. От крайбрежието пътят леко криволичеше нагоре по хълма между лимонови горички и цъфнала мимоза, а ароматът на цветята и морето беше толкова силен, че Сирина си пое дълбоко дъх — мислеше си, че сънува.

След като слязоха от каретата и разседлаха конете в павирания двор, в средата на който имаше обрасъл с мъх фонтан, Бо свали куфарите и въведе Сирина в покритото със сини плочки фоайе.

— Няма прислужници, които да ни се пречат, нямаме официални задължения, които да ни отнемат времето, само тишина и спокойствие. Да се надяваме, че кухнята е добре заредена — добави той със слънчева усмивка. — Умирам от глад.

Не беше ял от предишната вечер, като се изключат оскъдните остатъци от закуската на Сирина, а още повече беше изгладнял от брeндитo, което не щадеше.

— Чия е тази къща? — попита Сирина, очарована от вилата бижу.

Двете малки приемни от двете страни на антрето бяха красиво мебелирани и си личеше, че в това имаше пръст жена. Стълбищата, които водеха към втория етаж, бяха с парапет с дърворезба на увивни рози, а на площадката имаше портрет на дама, облечена по европейска мода отпреди двайсeтина години, която определено приличаше на англичанка.

— Джилиан беше приятелка на баща ми. Почина млада и му остави къщата си — маман твърди, че го е направила, защото била любимата му любовница. Татко обаче си спомня, че тя нямала семейство, за което да се грижи...

— Много романтично — тихо отбеляза Сирина, омагьосана от атмосферата. — Как е починала?

— Местните хора разказват, че от разбито сърце. Татко ми каза, че била меланхоличка.

— Оставам с впечатлението, че е героиня от комедия дел арте.

Той любопитно я изглежда, какъвто си беше прагматик като баща си.

— Мисля, че беше родена в Съсекс.

— Може би когато вече се позаситиш — весело отбеляза тя, — и на теб ще ти хареса романтичната атмосфера. — Макар че не познаваше лично баща му, Сирина беше слушала много истории за него, докато работеше за семейство Тодъм, и сега гледаше на вилата в подчертано романтична светлина.

Само след няколко минути Бо беше приготвил обяд от запасите в килера. Наля вино и с жест покани Сирина да седне на селската маса в кухнята, където хапнаха студена шунка, маслини и хляб. Простият им обяд освободи Сирина от обещанието да готви и Бо от необходимостта да яде експерименталните ѝ ястия.

— Да се опитам ли да постопя храната? — попита тя, защото си беше наумила, че трябва да предложи да приготви нещо по-питателно. — Може би ще се намери някоя готварска книга.

Той повдигна вежди с престорен ужас и кимна към чашата си.

— Просто ми налей още малко вино, скъпа. Това напълно ме устройва. Ти не се храниш, какво има?

— Яде ми се торта.

— Има два вида в килера — предложи ѝ той и си отрязва още малко шунка.

— Защо не ми каза?

Бо изненадано вдигна поглед.

— Най-вече защото не мога да чета мислите ти и също така, защото ти беше прекалено захласната по прекрасните емайлирани

плочки около прозорците. Затова забравих. Освен това има и най-различни сладкиши — добави той. Още преди да беше свършил изречението, Сирина вече се беше запътила към килера. — Донеси още една бутилка вино — извика Бо, — щом си тръгнала натам.

Ахкането, което достигна до слуха му от съседната стая, го накара да се усмихне и той си повтори занаяпред да не забравя да споменава сладкишите. Когато Сирина излезе от хладния килер, под мишница носеше бутилка вино, а в ръцете си държеше два подноса със сладкиши.

— Тези са направо чудесни — каза тя със сияйна усмивка.

— Личи си — мило отвърна той, винаги очарован от радостта ѝ от простичките удоволствия. За да достави подобна радост на любовниците си от обществото, трябваше да купи поне едно-две скъпи бижута. — Така, дай да ти помогна — предложи той и стана от стола, после взе подносите и ги постави на масата.

— Мисля, че тази е със сироп от карамел и ром — каза Сирина и посочи към ниската торта с овална форма, после остави бутилката. — Я виж тези сладки черешки от марципан — посочи ги тя и си взе едно захарно плодче от върха на втората торта.

На него му се прииска да задържи този миг във времето, да запази очарованието и топлината на красотата на Сирина — нещо, което доста би озадачило преситените му приятели. Носеше една от семплите си старомодни рокли, която подходеше на селската къща на Джилиан, разрошената ѝ коса блестеше на слънчевата светлина, която заливаше кухнята, а когато му подаде черешката, го погледна с такова неподправено щастие, че той се замисли над възможността да остане в Минорка за неопределено време.

— Опитай я — подкани го тя и се наведе през масата с марципановата черешка в ръка.

— По-скоро теб бих опитал.

— Но ти вече ми знаеш вкуса — каза му тя без преструвки и пъхна сладкиша в устата си.

Изведнъж го обзе нетърпение, сякаш апетитът му беше приел друго измерение.

— Искам те сега — тихо каза той и рязко се изправи, пресегна се през масата и я хвана под мишниците. После я вдигна, обзет от непреодолимото желание да я притежава. Заобиколи малката маса, взе

я на ръце и бързо излезе от кухнята, сякаш му оставаха само няколко минути живот.

— Скъпи Бо, вече си мислех, че никога няма да ме помолиш — прошепна Сирина, обзета от силно влечение по него — слабост, копнеж, неутолимо желание.

Той се изкачваше по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж, а цялото му съзнание беше обзето от мисълта за нея.

— Съжалявам — промълви той, докато преминаваше през коридора за спалнята с изглед към морето. — Прости ми за себичността. Ще ти се отплатя.

— Хубаво е, че отново сме заедно — измърка тя, разбрала за неимоверната съсредоточеност, която се изискваше, за да се справи с врага, с екипажа, с последиците.

— О, да — прошепна той, пламнал целият, после рязко отвори вратата на спалнята. — Тук съм.

Подлуден и нетърпелив, той дори не я съблече и след секунди беше върху нея, като първоначално леко забави оргазма си заради нея. Той я облада още два пъти диво и ненаситно, преди да си свали дрехите, а после и нейните, сякаш единствено мигновеното облекчение щеше да прогони от съзнанието му спомените за неотдашната битка. И макар че нейните мотиви не бяха същите, тя също изпитваше нужда от него и му отвърщаше със страст, желаше го пламенно, нуждаеше се от допира, от близостта му, от блажения екстаз, без да знае защо желанието се подклажда от желание, а с всеки оргазъм те още повече жадуваха един за друг.

Късно същата нощ, когато разгорещените им страсти най-после се поуспокоиха, те останаха прегърнати, а луната обливаше стаята в сребърна светлина.

— Караш ме да изпитвам нещо... не знам какво е... — Той отново се усмихна. — Но е много хубаво.

— Нали — прошепна Сирина и леко го погали с пръст по мускулестото тяло, като си мислеше за неописуемото удоволствие, което беше открила, за любовта, която беше обзела тялото и съзнанието ѝ.

Той леко я целуна по челото, а после нежно попита:

— Спи ли ти се?

Тя поклати глава, все още порозовяла от удоволствието, което беше изпитала. Имаше чувството, че никога няма да ѝ се приспи. Искаше да се чувства все така, като дете, което желае сапуненият му балон да е вечен.

— Искаш ли да поплуваш?

От четири години не беше плувала — откакто беше починал баща ѝ. Тя се извъртя и легна на гърдите му, после се усмихна.

— С удоволствие. Макар че се чудех... дали не можем — искам да кажа, възможно ли е във водата?

— И много вероятно — палаво се усмихна той.

— Тогава да тръгваме? — прошепна тя с провокативен поглед.

— Предпочиташ да не забавиш следващия си оргазъм?

— Обожавам новите преживявания — измърка тя.

На следващата сутрин спаха до късно, защото новите и очарователни начини на плуване бяха доста изтощителни и почти по светло се бяха прибрали във вилата. След като спокойно се наобядваха с плодове, кифли и кафе, което Бо беше направил, защото Сирина всъщност никога преди това не беше варила вода, тя занесе платното и боите си на терасата с изглед към морето. Бо ѝ достави удоволствието да ѝ позира гол на една стара пейка, загорялото му тяло се криеше под сянката на пълзящ жасмин, а бутилка с бренди стоеше на удобно разстояние.

Сирина първоначално нахвърли грубата композиция в бледожълто, очерта небето и морето в светлосиньо и зелено, набеляза покрития с цветя зид, а после се съсредоточи върху красотата на мъжа пред себе си.

Почти цял час тя работи без да проговори, внимателно очертаваше контурите на фигурата, широките му плещи и едрата конструкция, леко наклонената му глава, докато слънцето се отразяваше в тъмните му къдри. Ръцете му бяха силни, красиви, щедро доставяха неописуемо удоволствие. Тя ги нарисува с подчертано внимание. А когато се зае с лицето, играта на светлосенките, чистата линия на костната му структура, правия нос и чувствени устни, тя заработи трескаво, твърдо решена да запечата образа му, преди светлината да се е променила. Постара се много и при очите,

наслагваше пластове боя в желанието си да покаже дълбочината на характера, веселието му, донкихотовския темперамент, който очароваше и привличаше. Най-накрая добави шевовете над дясното му око със съвсем малко боя, сякаш да ѝ бъдат за спомен от морската битка.

Бо пресуши половин бутилка, докато тя работеше, учтиво питаше колко остава, когато му се предоставеше възможност, от време на време се размърдваше, променяше позата си, но учудващо за толкова енергичен мъж се подчиняваше.

— Лицето е почти готово — утешително каза Сирина, когато Бо попита за последен път. — Сега започвам с тялото. Няма да продължи толкова дълго.

— Еротично ли ще го направиш? — попита той с усмивка.

— Не и ако искам да те покажа някъде.

— Ще го показваш като портрет?

— Анонимен, скъпи. Освен ако не искаш да те види целият свят.

— Не съм свикнал много с подобни работи.

— Набъбваме, а? — закачливо попита тя.

— Отчасти — шеговито отвърна той. — Свърши ли вече?

Сирина се засмя.

— Стой мирно още петнайсет минути, а после мога да продължа и без теб.

— Познато ми звучи.

— Тихо — каза тя. — Прекалено съм заета с това.

Бо си наля още и се отпусна с въздишка. Малко по-късно обаче той внезапно се изправи.

— Извинявай, имам нужда от почивка. — После се приближи, застана зад нея и заразглежда картината, докато тя продължаваше да работи по цветовете. — Ти си добра като Гейнсбъро — каза той след няколкоминутно наблюдение. — По-добра си дори от Рейнолдс и Ромни. Виждам как в бъдеще ще спечелиш много пари.

— Благодаря. Имаш набито око. Рейнолдс е скучен като мъртвия мрамор, който имитира.

— Много съм наблюдателен, нали?

Тя чувстваше присъствието му зад себе си и усети леката му целувка по тила.

— А тази красива художничка на терасата е най-талантливата — прошепна той.

— Позволи ми да свърша с тялото, преди светлината да се е променила — настоя тя. — Ще мога по-късно да поработя над фона.

— Добре. — Той се отдалечи, за да погледа морето.

Много скоро обаче Бо се върна като дете, което не го свърта на едно място, и я погали с тяло, за да почувства възбудата му.

— Утре светлината ще бъде същата. — Той взе четката от ръката ѝ. — Ела да ти покажа гледката от западната тераса, където сянката е по-приятна. — После остави четката ѝ настрана, хвана я за ръка и я поведе по стълбите към терасата с шезлонгите.

— Нямах търпение — тихо му се скара тя и се отдалечи, за да се полюбува на гледката.

— Само за някои неща — прошепна той, докато наблюдаваше как тя ходи боса по стария мрамор.

— За секс — каза тя и се обърна към него.

— Това е едно от тях — отвърна той.

— Доста дълго време си го получаваше.

— Да не ми се сърдиш, че те откъснах от работата?

— Не — отговори тя и дълбоко вдиша ароматния въздух. — Винаги предпочитам да съм с теб.

В нея нямаше преструвки, а на него това му се струваше очарователно.

— Бих могъл да побързам.

— Стига това да не се отрази на моето удоволствие.

Той килна глава назад и закачливо я изгледа.

— Ти всеки път ли очакваш удовлетворение?

— Всеки път — заяви Сирина и размаха ръце като щастливо дете. — В противен случай ще трябва да си намеря нов партньор за танци.

— Ще им се наложи да се изправят пред пистолетите ми за дуел.

— В такъв случай ще трябва да си потърся мъже, на които мерникът им е изключително точен.

— Прекалено нахална си. Не знам дали това ми харесва у една жена.

— Единственото нещо, което ти харесва у една жена, скъпи, е нейната достъпност.

— Хубаво качество. Споменах ли голота? Ти си прекалено облечена.

Тя се засмя и свали свободната си рокля, после протегна ръце към него.

За миг той я изгледа, поразен от радостната ѝ забрава, като се чудеше как е оцеляла толкова дълго в домакинството на Тодъм. Доволен беше, че беше избягала при него.

А когато протегна ръце и я привлече в обятията си, за миг му се стори, че чува Джилиан, която го посреща в дома си.

— Хайде да останем завинаги тук — прошепна Сирина с брадичка, опряна в гърдите му, прекрасна и със сини очи като лятно небе.

— Ако войната свърши, бихме могли.

— Нека и така останем дълго време.

— Да — каза той, макар да знаеше, че заповедите, които трябваше да предаде в Палермо, не търпяха отлагане. — Кажи ми какво искаш да правиш.

— Да се любя с теб и да рисувам. Земен рай.

— Моят рай може да мине и без рисуване.

— Ти си ограничен.

— С теб да. — После я целуна по начин, по който никога не беше целувал жена, с неподправена обич, с наслада, която нямаше нищо общо със страстта. Беше ново и хубаво чувство. Бо беше изненадан.

— Мислил ли си някога за деца? — попита тя, когато той все още се наслаждаваше на чувството от целувката.

Почувства как го побиват тръпки.

— Може би, но след много време — отговори той.

— Разтревожих ли те? — Беше усетила внезапната промяна в гласа му.

— Не, но хайде да намерим сьонгерите. Днес не възнамерявам да ставам баща.

Когато се върна, тя лежеше на шезлонга, а тялото ѝ изпъкваше с белотата си в сянката на храстите.

— Съжалявам, че така те обезпокоих.

— Не е безпокойство.

— Страх?

— Точно така — каза той и се усмихна. — От мен би излязъл ужасен баща и още по-лош съпруг.

— Това да не би да е предупреждение? — По погледа ѝ личеше, че е развеселена.

— Хайде да сменим темата. Не се отразява добре на възбудата ми.

— Като ново противозачатъчно средство?

— Точно така. — Той седна до нея и нервно се излегна. После сложи пакета със сюнгерите на корема ѝ. — Като че ли няма да мога да го направя.

— В такъв случай ще трябва да те предразположа или да те изкуся, или и двете — шеговито подхвана тя, после взе малката муселинова кесийка и я развърза. Извади парченце сюнгер, което тя самата беше изрязала в подходяща форма, и му го показа. — Хайде, погледни то. Ще се успокоиш — предложи му тя. — А сега внимавай, скъпи — весело заяви Сирина. — Вземам този непропусклив сюнгер — продължи тя с усмивка, — и си го слагам тук. Тя бръкна с пръсти във вагината си и напъха сюнгера навътре. — Искаш ли да провериш дали ми става? — тихо попита тя.

За миг той я изгледа, а после погледът му се плъзна надолу по тялото ѝ.

— Искам да пийна нещо — поклати глава Бо.

— За кураж?

— За отлагане.

— Останах с впечатлението, че нито една от твоите дами не те е питала за деца?

— Така е.

Той съвсем се беше умълчал, беше добил сериозен вид. Тя се изненада от внезапната промяна у него.

— Нека аз ти донеса брeндитo — каза Сирина и се изправи. — И престани да се тревожиш. И аз не искам дете. — Усмивката ѝ беше приятна и успокоителна. — Просто от любопитство попитах — това е.

— Добре — каза той, но не ѝ се усмихна в отговор.

По-късно обаче, когато тя тръгна надолу по стълбите и попадна в неговото полезрение, смръщеното му изражение отстъпи на широка и пленителна усмивка.

— Така ли си представяш изкушението?

— Алкохол, голота и сладкиши. Как да сбърка човек? — Тя бавно се изтегна на няколко крачки от него, вдигнала бутилката към него в знак на поздрав, а на фона на бледата ѝ кожа блестяха две марципанови черешки, закрепени на връхчетата на гърдите ѝ — вкусно допълнение за едрите ѝ зрели гърди.

— Сега въпросът е какво да направя най-напред — закачливо отбеляза той.

— Да не би вече да не си в евнухско настроение?

— Ярочервеното е много привлекателно — учтиво каза той, а усмивката му говореше съвсем друго нещо.

— Реших, че може да ти харесат черешките. Споменах ли ти, че са накиснати в бренди?

— Умна жена — прошепна той.

— И на него му харесва — тихо промълви тя.

Погледна към набъбващия му член.

— Марципанът му е любим.

— Първо обаче трябва да пийнеш нещо, преди да ме докоснеш.

— Сега ли? — лениво проточи той.

— Ако искате да изпитате всичко, лорд Рошфор, бих ви го препоръчала.

— Чувал съм този израз много пъти по бордеите по света. — В гласа му се беше прокраднала предпазлива нотка. — Какво ще ми струва това?

— Нищо, което да не можеш да си позволиш. Просто искам да го използвам — нежно каза тя и с празната чаша посочи към силно възбудения му член. — Едно питие. Как може да ти навреди, когато вече си пресушил половината бутилка? — Тя наля чашата и му я подаде.

За част от секундата той се поколеба. Опитваше се да е предпазлив, след като толкова много жени бяха искали от него нещо, които той не желаше да им дава.

— Не съм опасна — каза Сирина.

— Да и не — отвърна той и взе чашата. Щеше да бъде далеч по-безопасна, ако беше пожелал да се отърве от нея след два дни обичайни занимания.

— Сега я изпий.

— Да не би да има отрова?

— Има любов — измърка тя и се усмихна.

— Каква любов?

— Любов за секс.

Той веднага се усмихна с познатата топла усмивка.

— За ваше здраве, мадамозел — уточни Бо и поднесе чашата към устните си.

— А сега мога ли да те докосна? — закачливо попита тя.

— Заповядай — каза той с махване на ръка и внезапно променено настроение. А когато тя го възседна миг по-късно, той нежно докосна марципановото ѝ зърно.

— Десерт — каза Бо.

Той се облегна в шезлонга и бавно изпи брендито, наслаждаваше се на вида и аромата ѝ, протягаше се и нежно я докосваше, галеше с пръсти изпъкналите ѝ гърди, плъзгаше ги нагоре зад ушите ѝ, по челюстта и по устните ѝ.

— Способна си да докараш до оргазъм дори и евнух — прошепна той и погали пълната ѝ долна устна.

— Помислих си, че може да ми се наложи.

— Моментен пристъп на ужас.

— Мина ми.

— О, да — дрезгаво прошепна той.

Чувстваше ерекцията му зад себе си, а топлата му и нежна кожа леко се потриваше в нея в бавен ритъм. Когато се наведе напред, за да вземе празната му чаша, пенисът му леко се плъзна в нея.

— А сега за десерт — прошепна тя, остави чашата настрана и леко повдигна гърдата си, за да може яркочервената черешка да достигне до устните му. — Не бързай — прошепна тя пламенно.

Той така и направи. Дълго време смука сладкиша, а после облиза сиропа, който беше останал след него по зърната ѝ, плъзгаше се между издадените ѝ напред гърди, стриктно демократичен с вниманието, което отделяше на двете, и толкова умел в докосването, че тя стигна до оргазъм и яростно и задъхано потръпна.

— Толкова е лесно с теб — закачливо ѝ каза той и плъзна език по долната страна на гърдите ѝ, преди отново да се отпусне на меките възглавници. — И безопасно.

Очите ѝ бяха затворени, въздухът беше като коприна за горещата ѝ кожа, а тялото ѝ пулсираше и пееше като жуженето на пчели в горещ

летен ден. Тогава се почуди, едновременно доволно отпусната и разтревожена, дали изобщо някога щеше да му се насити. После думите му достигнаха до съзнанието ѝ.

— Безопасно? — попита тя и отвори очи.

— Не би могла да забременееш по този начин.

— Ти си обсебен от тази мисъл.

— А как иначе — прошепна той, защото разговорите за бебета и любов бяха като пирон в мозъка му.

Тя се раздражни и това сложи край на блажената ѝ замечтаност.

— Нямам никакво намерение да се омъжвам за теб.

— И преди съм го чувал.

— Не ме интересува какво си чувал преди — каза тя и гневно го стрелна с поглед. — Значи повече няма да се любим? Това ли искаш да кажеш?

— Господи, Сирина, по-спокойно.

— Намирам за обидно да ме сравняваш с всичките ти префърцунени любовници от миналото. И не искам да отнеса вината за техните грехове.

— Да отнесеш вината? — Думите сякаш поставяха бариера помежду им. — Да не би да си говорим за някаква норма?

— Не, предполагам, че не, но...

— Господи — каза той и се ухили, — изпаднал съм в нирвана. Да не би да искаш още да се чукаш?

— Не знам дали искам още, но не можеш да очакваш от мен да опитам това приятно забавление, а после просто да спра.

— Убеди ме. — По погледа му личеше, че е развеселен.

— Какво искаш да кажеш?

— Не знам дали ми се иска отново да се любим — каза той.

— Сериозно ли говориш?

Той повдигна вежди и сви рамене.

— Бо... — разгорещено започна тя.

— Сигурно би могла да ме наведеш на друга мисъл. — Гласът му беше изкусително кадифен.

— О! — Разбрала го беше. После се усмихна и лениво се отпусна. — Позволи ми да си помисля за нещо — прошепна тя. — За нещо безопасно.

— Стига това да ти доставя радост ли искаш да кажеш? — Той леко се усмихна.

— Не е ли именно това целта? — В погледа ѝ се четеше самата невинност. — Ще можеш ли сега със сантиметър просто да се преместиш по-надолу — каза тя и леко потупа възглавницата на шезлонга, — а аз ще продължа да търся щастието.

А когато Бо вече се беше плъзнал по-надолу на шезлонга, Сирина се изправи на колене и каза:

— Погледни нагоре.

Той се засмя, когато видя гениталиите ѝ точно над лицето си.

— Да не би това да е за мен? — весело попита той.

— Само две са.

— Виждам, а освен това са много красиви. — Тя беше пъхнала две марципанови черешки между краката си. — Ако искаш да ги опитам, ще трябва да се приближиш още малко — прошепна той.

Приблжиха един към друг, а на терасата стана изключително горещо, докато той ближеше и опитваше сладостта на Сирина Блайд и марципановите сладкиши. Оргазмът ѝ този път с трепет се спусна по бедрата ѝ, после в съзнанието ѝ пламна чувствен пожар, а той я задържа, за да не падне.

— Моля — каза Бо, когато тя му благодари.

После тя заблиза корема му на мястото, където преди това беше седяла и където марципанът се беше разтопил, спусна се надолу по тялото му, като следваше мъхестата следа на окосмението му през пъпа и по-надолу, като най-накрая се спря на върха на твърдия му член.

За миг той престана да диша, когато тя с устни докосна влажния му връх, после за част от секундата Бо разбра, че Сирина прекалено дълго време беше останала без мъж, поне пет часа, придърпа я нагоре, претърколи се върху нея и независимо от последиците, продължи да изпълнява неуточнената, но очаквана норма.

Той с такава лекота се плъзна в нея, че изпита чувството, че се прибира у дома.

— Благодаря — каза тя отново с шепот, който още повече го възбуди, опиянен като с любовен еликсир от невинността ѝ, от неприкрития ѝ глад за секс, за него...

Тя беше на негово разположение, жадуваше за това, което той може да ѝ даде, но Бо не беше особено сигурен, че и той самият не

беше пристрастен към нея. Вече беше решил да остане във вилата колкото може по-дълго. В момента дори не го беше страх и от бащинството, унесен в ритъма на собствените си тласъци, а се чудеше как да измисли някакъв друг начин да изпрати съобщенията до Палермо.

— Искам постоянно да си вътре в мен — прошепна тя после, а възможността за подобна продължителна еротична игра изтри от съзнанието му всичко, освен най-трескавите усещания.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато Сирина рисуваше Бо, един лакей остави пощата на голямото бюро в Сет Хаус. После вратата тихо се затвори след него, а херцог и херцогиня Сет се усмигнаха един на друг над вестниците си. Навън ръмеше, дъждът се стичаше по прозорците, а на бюрото, където Синджън и Челси преглеждаха докладите за чистокръвни жребци, светеха лампи. Огледът на следващия ден в Татърсолс изглеждаше обещаващ — предлагаха се някои много хубави жребци.

— Писмо от Деймиън — каза Синджън и вдигна един сгънат лист от купа с писма. — А ето и едно за теб от Джейн Максвел — добави той и ѝ го подаде през бюрото. — Сега ли искаш да видиш поканите? — След като тя отказа, той остави няколко писма настрана и продължи да преглежда пощата. — Защо ли ни пише Едуард Дъферин?

— Предполагам, че за някоя ловна хайка — каза Челси и разчупи восъчния печат на писмото от Джейн с малък сребърен нож. — Знаеш ли, че Вивиан отново е в Лондон?

Деймиън вдигна поглед от отвореното писмо на Деймиън.

— Отново? — За миг погледът му остана замислен, преди да прогони любопитството си. — Стига да не ми се налага да я виждам, не ме интересува къде е. Още по-добре за Деймиън, бих казал. — Той отново се съсредоточи над писмото от брат си. — Много жалко, че не иска да се разведе с нея — прошепна той. — Бо се отбил в Лисабон, пише Деймиън. Ти знаеше ли, че ще се отбива там?

— Не ми спомена. И Джейн е в Лисабон — отбеляза Челси, прочела първите няколко реда от писмото ѝ. — Мислех, че тя и Том все още са в Хамънд Хил.

— Той беше преназначен в посолството в Лисабон миналия месец — каза Синджън, чийто поглед бързо следеше изумителното съобщение на Деймиън. — Я чуи това, скъпа. Бо очевидно се е привързал към една млада дама и възнамерява тази вечер да танцува с нея, тоест преди шест, не, седем дни вече — добави той, след като провери датата на писмото. — Деймиън ми се струва разтревожен или

загрижен — не мога да реша кое от двете. Освен това пише, че това момиче ще пътува с Бо до Италия.

Челси престана да чете и изненадано повдигна вежди. За нея поучудващо беше не това, че синът ѝ се отказва от продължителния си облог за танците, а фактът, че на борда на „Сирена“ има жена.

— Той нали се ужасяваше от жени по време на дълго пътуване по море?

— И аз си спомням, че така каза — иронично отбеляза Синджън. — Деймиън описва този еталон за жена с голям ентузиазъм и Бо сигурно е на същото мнение, щом се е съгласил да пътува с нея през цялото време.

— Коя е тя?

— Някаква госпожица Сирина Блайд от Глостършир. Обедняла аристократка, казва Деймиън, макар че след като е очаровала Бо, подозирам, че е подобрила финансовото си състояние.

— Толкова си циничен, скъпи. Да не би да твърдиш, че преследва богатството му?

— Това най-напред ми идва наум.

— А след него?

— Развратница с въображение. — По красивото му лице се изписа бегла усмивка.

— Значи не мислиш, че някое момиче с потекло би могло да плени нашия син?

— Смятам, че определено избягва момичета от добри семейства. Това отчасти се дължи на възрастта му. Младите жени, които държат да се задомят, трябва да се избягват, когато си на двадесет и две.

— А това би било неимоверно трудно на борда на „Сирена“.

— Нали? — тихо попита Синджън. — Много изобретателно от страна на госпожица Блайд.

— Както и от моя, когато се запознахме.

— Твоето предложение наистина беше, ъ-ъ, малко шокиращо — отвърна Синджън, а споменът го накара да се усмихне.

— Може би е нужно някакво подобно вдъхновение, за да се привлече вниманието на Свещения ерген — прошепна тя с игриво пламъче в очите. — Човек трябва да отдаде заслуженото на госпожица Блайд за нейната дързост.

— А това силно е привлякло нашия буен млад син, предполагам. Макар че докато Бо се прибере, госпожица Блайд със сигурност ще бъде забравена.

— Ти обаче не ме забрави.

— Но, скъпа, на света няма друга като теб — каза той, а в гласа му пролича обичта.

— Ти с месеци ми се противопоставяше.

— Докато не ме убеди с доза отрова. — Той се усмихна, като си спомни как му беше сипала любовния еликсир в коняка онази нощ в Сет Хаус.

— Изобретателността не е само глостърширска черта, скъпи.

— Затова се смятам за най-големия късметлия. Жалко, че Деймиън нямаше такъв късмет. Но пък той беше прекалено мил с жените — спомни си за отношението му херцогът.

— За разлика от тебе.

Херцогът сви рамене с нещо като извинение или съгласие. Представата му за миналото и жените в него беше реалистична.

— Търсех други неща.

— Знам какво търсеше, скъпи, както и цяла Англия знае. Смяташ ли, че Деймиън изобщо е бил влюбен във Вивиан?

За миг Синджън се загледа през прозореца, сякаш се опитваше да си спомни.

— Не бяхме толкова близки, когато Деймиън се ожени — каза той най-последно. — Не съм сигурен.

— Предполагам не съществува и капчица съмнение, че Вивиан се е стремяла да сложи ръка на богатството на Деймиън.

— Тя не се ожени по любов — отвърна Синджън, а по острия му тон проличаха отрицателните чувства към снаха му. — Дано Деймиън се разведе с нея някой ден. Този път е добавил и името на Ема в края на писмото си. Но може би той просто...

— Така ли? Покажи ми го!

— ... проявява учтивост — довърши Синджън и подаде листа на жена си.

Тя му хвърли недоверчив поглед.

— Деймиън не е прочут със спонтанността си. Боже господи — възкликна тя, когато видя подписа, а после широко се усмихна. —

Мисля, че трябва да предупредиш семейните адвокати да започнат да събират подкрепа в парламента.

— Дай отново да го погледна. Хмм. — Той се завзира в подписа, сякаш очакваше от него да проговори. — Ако си права, вече е крайно време — каза той и остави писмото. — След като вече синовете му са отрасли и са поели собствения си път, защо да не си позволи малко щастие. Освен това Ема ми харесва, тя се отнася добре с него.

— Всички ще са доволни, ако се ожени за Ема. Той обаче ще трябва да се откаже от поста на посланик — един развод няма да се приеме добре в чужбина.

— Може би Вивиан би могла да почине при злополука — прошепна Синджън.

За миг Челси се ококори, преди укорително да изгледа съпруга си.

— Не се занасяй, Синджън.

— Кой се занася? — небрежно проточи той.

— Макар че ще се намерят доста хора, които да са на твоето мнение — съгласи се тя, — не би било благоприлично.

Той леко сведе поглед.

— За мен благоприличието винаги е било много важно!

— Синджън!

— Няма, няма, обещавам — веднага я успокои той с широка усмивка. — Няма опасност да й сторя нищо, стига да не ми се мярка пред очите. Повече от това не мога да гарантирам. Справедливо ли го намираш? — закачливо попита той.

Макар че бяха женени от години, на Синджън му се струваше, че сега обича жена си повече, отколкото беше смятал за възможно в младостта си. Затова не възнамеряваше да скандализира милия ѝ нрав, макар и да беше на мнение, че жестокостта на Вивиан заслужава да бъде наказана.

— Смятам, че Деймиън е достатъчно зрял, за да се справи сам с жена си.

— Вероятно и той смята, че е така, скъпи, макар на теб да ти се иска да е обратното.

— Не ме гледай така — каза той, — толкова разтревожена и загрижена. Обещавам да се държа прилично. — Той обаче възнамеряваше още на следващата сутрин да се срещне с адвокатите

си. Никога не беше излишно човек да е подготвен, ако Деймиън най-после реши да се отърве от злата си жена.

— Боже господи, и Джейн е видяла Бо — отбеляза Челси, докато разглеждаше дългото писмо на Джейн Максвел. — Тя е по-дискретна от Деймиън в реакцията си. Споменава само, че е срещнала Бо и госпожица Блайд при някаква модистка.

— Госпожицата от Глостършир сега ще бъде много по-добре облечена. И предполагам, че има и няколко нови бижута. — Синджън добре познаваше красивите млади дами, които умело увеличаваха паричното си състояние. Сметките при модистки и ювелири в младостта му винаги разпалено се разискваха от bankerите му.

— Том и Джейн също са били в посолството вечерта, когато Бо е танцувал — каза Челси. — А госпожица Блайд е била облечена с изумителна рокля. Джейн пише, че била с цвят на рози.

— Споменала ли е цената ѝ? — саркастично запитва Синджън.

Жена му малко раздражено вдигна поглед.

— Джейн просто учтиво ни уведомява, че синът ни е по-влюбен от обикновено.

Госпожица Блайд сигурно много си я бива в леглото, помисли си Синджън. Влюбен не беше дума, която се използва за мъж.

Синджън си даваше сметка, че е било нужно нещо изключително, за да се съгласи синът му да се откаже от облога. На дамата сигурно много ѝ се е танцувало, а и е знаела как да го убеди. Може би трябваше да поръча на адвокатите си да проверят коя е и самата госпожица Блайд.

— Искрено се надявам — каза той със загриженост в гласа, когато се сети колко време тази жена и Бо щяха да прекарат заедно до Неапол, — че няма скоро да станем баба и дядо. Едно дете би било голям повод за пазарлъци.

— Смяташ ли, че Бо има сериозни намерения по отношение на тази жена? — Челси любопитно гледаше мъжа си.

— Мисля, че жената може би има сериозни намерения по отношение на него, а това ме тревожи повече. Ще пиша на Деймиън и ще го накарам да разкаже повече подробности.

— Може би Бо е открил жена, която обича.

— Не съм зле настроен към любовта му, независимо коя е дамата. Не ми харесва обаче това, че някоя хитруша може да се

възползва от него.

— Той прекалено много прилича на теб, скъпи — направо е безпощаден спрямо жените. Съмнявам се, че ще се намери жена, която с хитрост ще съумее да се промъкне в сърцето му — изтъкна тя, като се надяваше госпожица Блайд да не се беше влюбила, защото чувствата на сина ѝ никога не траеха дълго. — Като стана дума за хитрите жени обаче, трябва да ти направя едно признание — тихо каза тя.

— Само не ми казвай, че вече си поканила Вивиан.

— Не. Става въпрос за нещо по-лично.

— Вече си похарчила средствата си. — Той се усмихна. — Това не ме интересува. Знаеш го. Ще кажа на Бъркли да ти отпусне още.

— Не става въпрос за пари.

— Купила си арабската кобила, за която не бяхме на едно мнение.

— Трябваше да я купя, но не го направих, а сега е при Кендъл. Става въпрос за нещо друго. Спомняш ли си нощта в Оукъм, когато решихме да останем в странноприемницата, вместо да се върнем в ловната база?

— Спомням си го. С удоволствие. — Погледът му омекна при спомена.

— Наистина ли не искаш да имаш повече деца?

— Какво искаш да кажеш? — Той избута настрани книжата по бюрото си, сякаш имаше нужда от чисто пространство помежду им, за да разбере подтекста на това, което му беше казала. — Каж ми! — Тя беше впила поглед в него. — Не искам да рискуваш живота си. Някои жени могат да раждат без проблеми всяка година, други не могат. Ти не можеш. — Беше загубила първото им дете, а и последната ѝ бременност се беше оказала трудна.

Сърцето ѝ вече силно биеше и когато заговори, гласът ѝ прозвуча глухо.

— Онази нощ в Оукъм не си сложих от гръцките сюнгерии.

— Ти си ме излъгала? — Тонът беше хладен като погледа му.

— Всичко се разви прекалено бързо. Не проявих разум в онзи момент. Съжалявам.

— Бременна си значи. — Той бавно си пое въздух и я прониза с очите си.

Тя кимна, неспособна да отвърне на ужасното обвинение, което се четеше в погледа му.

— Искам да си радостен за това — бавно-бавно промълви накрая Челси.

— Не — гневно отвърна той. После си пое отново дъх и се размърда на стола, като машинално зарови с пръсти из черната си коса. Бебе! Испита неописуем ужас. Тласкан от вълнението, той рязко стана, направи две крачки, спря и се обърна.

— Господи, Челси — каза той с недоверие в гласа. — Господи! — Погледна я, а в съзнанието му цареше хаос, мислеше си само за опасността, на която се излагаше. — Можех да измисля някакъв друг начин, за да ти доставя удоволствие онази нощ. Защо не ми каза?

— Този път няма да яздя — обеща му тя задъхано. — Няма и да обучавам конете. Ако не бях яздила в онези надбягвания, може би нямаше да имам проблеми, когато Сали се роди.

— Не знаеш дали е така. Може би ездата няма нищо общо — каза той и се намръщи. — Да не си мислиш, че искам да те загубя? Сигурна ли си? Да не е някаква грешка? — дълбоко развълнуван попита Синджън.

— Сигурна съм. — Гласът ѝ беше нисък и разстроен. — Но Сали е вече на пет години, скъпи. Искам още едно дете.

Той се обърна и се отдалечи, после застана неподвижно на прозореца, напрегнат и суров, с поглед към мокрия от дъжда площад. Голите клони на дърветата тъмнееха на фона на сивото небе, мокри и премръзнали от зимния хлад. Навяващият меланхолия ден беше идеален за подобна новина.

— Не трябваше сама да вземаш решението — каза той и докосна хладното стъкло на прозореца. Чудеше се как ли би се почувствал, ако я загуби.

— Не бях го планирала предварително. Нямаше да останем там, ако времето беше по-хубаво. Съжалявам, не проявих благоразумие. Съжалявам! — прошепна тя. Защо не можеше да се зарадва така, както и тя се радваше?

— Раждането ще е през септември — прошепна той на площада отвън. Спомняше си онази нощ в странноприемницата. Тогава валеше сняг. — Искаш ли детето? — Той говореше прекалено ниско, за да бъде чуто, но после се обърна и повтори въпроса си.

— Не ме питай с такъв студен поглед в очите. — Самият факт, че можеше да отнеме цялата ѝ радост, я караше да се гневи. — Не ме интересува какво мислиш — каза тя разпалено. — Радвам се за бебето.

— Искам да наемеш акушерки. Искам още утре да са тук — рязко заяви той, сякаш тя не беше проговорила. — И ти забранявам да яздиш.

— Да не си посмял да ми даваш заповеди. — Тя стана от стола и яростно го изгледа, а в погледа ѝ се четеше силно раздражение. — Когато си готов да проявиш разум по този въпрос, ела и ще си поговорим. — Тя се обърна и тръгна да излиза от стаята.

Синджън яростно се втурна след нея, хвана я за ръката и я завъртя, преди да се беше отдалечила и няколко стъпки от бюрото, а очите му блестяха от гняв.

— Как да проявя разум, по дяволите! — грубо отвърна той. — През септември може вече да си мъртва. Кажи ми как да не мисля за това и да ти кажа, че съм щастлив — каза той с леден глас и поглед.

— Причиняваш ми болка — наежи се тя и цялата почервеня.

Той я пусна, а по челюстта му потрепна мускул.

— Не излизай.

Стояха само на сантиметри един от друг, а напрежението, което цареше помежду им, изпълваше цялата стая.

— Нищо друго не ме плаши така — тихо каза той. Беше безпомощен, а това го караше да страда, колкото и богат и властен да беше. — Искам поне да намаля рисковете.

— А аз искам да се радваш за нас — прошепна Челси, бременна с тяхното дете.

Той въздъхна и вдигна поглед към тавана, към един предишен херцог Сет, алегорично изобразен като триумфиращ воин в колесница на път за рая. Тази картина го правеше нещастен в момента. Той бързо отмести поглед и се върна към жена си, която обичаше повече от всичко на света.

— Не мога да бъда щастлив точно сега — прошепна той с желанието онази нощ в Оукъм никога да не беше настъпвала.

— Не можеш ли да се опиташ? — нежно попита тя и докосна силната му десница. Любовта им беше рядкост в привилегирания свят, където браковете се уреждаха за пари и политическа власт.

Той стисна ръката ѝ толкова силно, че тя неволно изпищя от страх, но той не я отпусна напълно.

— Ако се опитам да се справя с това, ще слушаш ли акушерките?

— Колко акушерки? — попита тя и леко се усмихна.

— Колкото успея да намеря. — Усмивката му все още беше тъжна.

— Ще се опитам.

— Ако нещо ти се случи?

— Тихо, ще уплашиш бебето.

Той се хвана, че се опитва да си представи бебето за пръв път, откакто му беше споменала за него.

— Сали ще ревнува.

— Тя най-много теб обича. Ти ще трябва да прекарваш повече време с нея.

— Нел, разбира се, ще бъде ужасена. Как можа да ми причиниш подобно нещо, би казала. — Той леко се усмихна при тази мисъл. — А Джак?

— Няма да му обърне никакво внимание. — Всеки път, когато той заговореше за бебето, тя изпитваше още по-голяма любов към него. — Безразличието на Джак поне е по-добре от негодувание — каза тя, — освен това можем да наемем нов италиански учител по танци за Нел. Всяко младо момиче забравя за всичко останало, когато около него има красив млад мъж.

— Само при положение, че ти не се заглеждаш по него.

— Сигурна съм, че жена с четири деца няма да му направи впечатление.

— Независимо от това ти забранявам да се заглеждаш — рязко заяви той. На тридесет и една години, жена му все още беше една от най-красивите жени в Лондон. А той беше спал с достатъчно женени жени в миналото, за да е наясно, че жена с деца не слагаше преграда пред любовните авантюри.

— Да, скъпи — мило прошепна тя. — Смяташ ли в такъв случай, че петото ни дете може да спре някои от преследващите те дами, които постоянно се опитват да привлекат вниманието ти?

— Какви дами? — Погледът му беше старателно безизразен.

— Онези, които все още ти изпращат любовни писма.

— На Пимс съм наредил да ги изхвърля.

Той знаеше. И как можеше да не знае? На четиридесет и една той все още привличаше женските погледи с красотата и маниерите си.

— Успокоих се.

— А и така трябва, при положение че имаш верен съпруг.

— Знам, че е рядкост. Благодаря ти.

— А сега трябва да внимаваш и да не рискуваш. — Той стисна юмрук, за да се справи със страха, който сковаваше съзнанието му. — Обещай ми.

— Обещавам.

— Никаква езда.

— Никаква езда.

— И возене в карети само по добре поддържани пътища.

— Да, скъпи.

— Ще наредя да преместят конете в Енфелд.

— Но това не е необходимо.

— Не ми се противопоставяй — твърдо заяви той. — Освен това не трябва и да ходиш. Ще те нося.

Тя се засмя на угриженото му изражение.

— Моля те, скъпи, чувствам се напълно добре, но след като се роди бебето, можеш да го носиш колкото си искаш.

— По-скоро бих носил теб.

— Знам — прошепна тя и го погали по ръката, а той я привлече към себе си. — А сега искаш ли да ме отнесеш до спалнята? Закопняла съм за целувки.

— Само целувки — предупреди я той, погълнат от мисълта за бременността ѝ.

— Разбира се, само целувки — излъга Челси. — Изведнъж се почувствах толкова уморена, а ти си толкова силен — мъркаше тя — и от снощи не сме се любили.

— Не трябваше.

— Но аз се чувствам много добре.

Тя го целуна, той я понесе по коридора, а прислужниците се кискаха и изчервяваха, докато минаваха, но херцог Сет не ги чуваше, те сякаш не съществуваха за него в къщата, която се обслужваше от осемдесетчленен персонал. А и на Челси не ѝ правеше впечатление, защото беше погълната от страстта си.

Писмото на лорд Дъферин остана неотворено на бюрото. Но пък и херцог и херцогиня Сет вече знаеха, че най-големият им син е безразсъден и лесно се пали.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато „Сирена“ бавно плаваше за Неапол, Бонапарт беше в Малмезон и Тюйлери с Дюрок, Лористон и Буриен и се подготвяше да нахлуе в Италия. Запасната армия се набираше в Дижон и от всички краища на Франция прииждаха войници. Шамбарлак дьо Лобспен, четиридесет и шест годишен бивш кралски офицер, замина от Париж начело на първа дивизия. Войските на Ватрен напредваха от Нант, а в Рен към тях се присъединиха подразделенията на Лоазон и дивизията на Шабран. От Карибския басейн пристигна Буда, родом от Бордо. Той пое командването на батальони, които се състояха от обучени войски и нови наборници. В Лион се събираше артилерията и провизиите.

Генерал Дюпон беше назначен за главнокомандващ щаба на Бертие, а Макдоналд беше повишен в старши генерал-майор. Генералите Виктор, Дюесъм и Лан бяха повишени в генерал-майори. Адютантът на първия консул Мармон ръководеше артилерията, а Мареско, генералът инспектор на френската армия, оглавяваше сапъорите.

Пристигането на Мура в генералния щаб в Дижон даде повод за всеобща радост. Той беше смел и изключително интелигентен млад мъж, успешно женен за Каролин, сестрата на първия консул. Помагаха му генерал д'Арвил и 2300 кавалеристи, предвождани от Шампьо и Келерман, син на валмийския викарий.

Цяла тълпа актьори и музиканти пристигна в Дижон, както и цирковият актьор Франкони с неговата труппа и Гарнерен-аеронавтът с балона си. Войските, разквартирувани в този район, много се забавляваха. Устройваха се балове в замъците, а всички млади офицери бяха радостни и в приповдигнато настроение. Само след няколко седмици Наполеон щеше да започне военните действия, а 60 000-на армия щеше да е готова да нахлуе в Италия.

Когато всичко бъде готово, Наполеон щеше да замине от Париж, за да командва лично запасната армия.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Палермо беше хладно и облачно, когато „Сирена“ пристигна през първата седмица на март. Трудно се намираха квартири, след като французите бяха изместили кралския двор от Неапол.

— Няма нужда да оставаме дълго — беше обещал Бо на Сирина, която се чувстваше неудобно от всяка близост с дворцовия живот. — Ще предам пощата на Деймиън на английския пратеник сър Хамилтън и дори той да предложи гостоприемството си, ще му откажа учтиво. Само след един ден ще можем отново да отплаваме.

— Добре — беше отговорила тя, макар че чувствата ѝ бяха раздвоени между желанието да замине и мъката от все по-малкото време, което им оставаше. След Палермо до флорентинското пристанище в Легхорн оставаха само два дни.

После мъжът, когото обичаше, щеше да я напусне.

Но на Бо не му беше минало през ума, че лейди Хамилтън проявява неимоверен интерес към красиви млади мъже и още преди да се беше измъкнал от дома на английския министър, вече беше обещал да доведе спътничката в дома на семейство Хамилтън.

— Просто не бива да пропускате тържествената ни вечеря за адмирал Нелсън, лорд Рошфор — беше настояла лейди Хамилтън, която имаше вкус към драматичното и това си личеше по гласа ѝ. — Той е спасителят на Англия!

И наистина беше така, както би потвърдил всеки, който поне малко се интересуваше от войната. Ако Нелсън не беше разгромил французите при Абукир през лятото на 1798 година, Наполеон щеше да продължи завоевателния си поход.

Англия тогава беше почти готова за революция, ширеше се недоволство, но безспорният разгром и унижение на Бони при Абукир бяха велико постижение. При Уимът, където най-напред беше научил новината, кралят беше прочел писмото на Нелсън четири пъти на различни благородници с нескрито въодушевление и облекчение. След

пет години неуспешна война с Франция, Англия отчаяно се нуждаеше от тази победа...

— Не мога да отседна при Хамилтън — запротестира Сирина, когато Бо се върна с поканата.

— Тук не става дума за протокол, скъпа. Само си помисли — Ема Хамилтън, дъщеря на ковач, е довереница на кралицата. В сицилийския двор не ти е нужен семеен герб. А ако обичаш да ходиш на лов, кралят непременно ще те хареса — това е почти единственото нещо, с което той се занимава.

— Колкото и свободни да са нравите им, в ролята на твоя любовница едва ли ще съм добре приета.

Не беше му минало през ума, че може да е толкова наивна.

— Повярвай ми, на никого няма да му направи впечатление — каза ѝ той направо. Обществото в Сицилия беше много по-свободомислещо от другите, макар че нямаше двор на континента, чиито метреси да не са видни личности в обществото.

— Няма значение, ще се чувствам неудобно.

— Но в посолството в Лисабон не се чувстваше неудобно. „Братовчедките“ с нищо не са по-различни тук.

— Нямам какво да облека — каза тя с женска категоричност, с която очакваше да сложи точка на спора.

— Имаш балната рокля от Лисабон, а ако тя е неподходяща, ще намерим нещо друго — заяви той. Бо знаеше, че целият гардероб от госпожа Мор е все още на борда на „Сирена“. Тя почти нямаше нужда от модни дрехи и изобщо от дрехи по време на пътуването им насам.

— Ти иди при Хамилтън. Аз ще остана тук — поклати глава Сирина.

— Не може. Пуснал съм моряците в отпуск, а Реми вече замина за Неапол. Опасно е да оставаш сама в пристанището.

— За всичко ли си се погрижил?

Усмивката му беше очарователна.

— Отвън ни чака карета.

Ема Хамилтън беше една от най-ослепителните красавици на времето си, великите художници Ромни и Лорънс я рисуваха по най-различни поводи, а портретите ѝ се показваха на тълпи обожатели на

изложбите на Кралското общество. А когато вече не беше в първа младост, на тридесет и осем, и започваше да наедрява, лицето и очите ѝ все още бяха най-изразителните на седем континента.

Маниерите и произходът ѝ бяха прекалено неприемливи за онези особи в английското общество, за които синята кръв представляваше най-ценното човешко качество, а на брака ѝ със застаряващия сър Хамилтън, чиято любовница беше с години, мнозина гледаха с презрение. Сирина обаче откри, че още от самото начало домакинята ѝ допадна.

— Влезте, влезте, скъпи младежи — възкликна Ема при пристигането им и изтича на двора, за да посрещне каретата. След като беше представена на Сирина, тя с мила усмивка се обърна към Бо: — Очарователна е като майка ви, лорд Рошфор. Спомням си как целият Лондон говореше за шотландското момиче, пленило сърцето на баща ви. — После погледът ѝ отново се върна на Сирина. — Хареса ли ви Минорка? — попита тя. — Лорд Рошфор ми разказа, че сте прекарвали известно време там.

— Беше изумително — отвърна Сирина и се изчерви при спомена за страстните им ласки.

— Колко необичайно — каза съпругата на английския пратеник. — Тя се изчервява. Къде открихте тази очарователна млада дама, лорд Рошфор?

— Тя ми е далечна братовчедка, лейди Хамилтън. От Глостършир. Освен това обещах на госпожица Блайд да не я карам да се чувства неудобно от това.

— В такъв случай няма да повдигам отново този въпрос и ще се престорим, че госпожица Блайд ни посещава съвсем сама. Нямам нищо против това — каза тя и се обърна към Сирина. — Лорд Рошфор ми каза, че сте художничка.

— Не, искам да кажа, не е съвсем така... Но някой ден може би ще стана, лейди Хамилтън. Лорд Рошфор е много мил.

— Да, наистина — нежно отвърна тя. — И защо не с една толкова красива млада дама като вас? Можете да се оттеглите, лорд Рошфор, и да осведомите сър Уилям за тази ужасна война. — Тя с елегантен жест отпрати Бо. — А госпожица Блайд и аз ще си побъбрим за тоалетите тази вечер.

Бо въпросително вдигна вежди към Сирина.

— Може би лейди Хамилтън ще ми каже дали балната рокля е подходяща — каза тя.

— О, разбира се. А сега ни оставете да си побъбрим, лорд Рошфор. С мен тя ще бъде в пълна безопасност. Госпожица Блайд ще бъде в апартамента Помпей, когато вие с Уилям приключите с разговора.

Той все още се колебаеше.

— Сигурна съм, че има за какво да си поговорите със сър Хамилтън — каза учтиво и с усмивка Сирина. — Нямам нищо против.

Поклонът му беше най-грациозният, който някога беше виждала.

— В такъв случай до скоро.

Лейди Хамилтън придружи Сирина до апартамента Помпей, после с жест я поведе към масичка, на която беше сервиран чай, и я покани да седне. Две прислужнички разопаковаха донесения багаж, докато дамите си пиеха чая, а великолепната гледка от прозореца поглъщаше интереса и разговора им.

— Няма защо да се притеснявате за приема тази вечер — заяви Ема Хамилтън, когато разговорът премина към любимата тема на лейди Хамилтън — нейния любовник адмирал Нелсън. — Хорацио е най-галантният мъж, а компанията ще бъде весела и радостна. Кралицата обеща да дойде. Ще видите, че е очарователна като сестра си, горичката Мария Антоанета. Но моят скъп Хорацио спаси тукашното кралско семейство и изведе двора от Неапол по време на най-опасната нощ. Заслугата за оцеляването на кралското семейство е единствено на лорд Нелсън — заяви тя драматично, — независимо от това, което твърди ужасното адмиралтейство. Боже — възкликна тя и прекъсна обичайната си тирада за недалновидността на адмиралтейството, което настояваше лорд Нелсън да напусне Палермо. Погледът ѝ беше привлечен от многобройните рокли, нахвърляни из цялата стая. — Гардеробът ви е чудесен, госпожице Блайд.

Тъй като беше седнала с гръб към прислужниците, Сирина не беше видяла роклите, после се извъртя, за да погледне за какво ѝ говори Ема и се задави с чая. Лейди Хамилтън незабавно скочи от стола и започна да потупва Сирина по гърба, после със заповеднически тон нареди на прислужничките да донесат вода. Секунди по-късно,

след като беше изпила малко вода, Сирина възстанови дишането си, успя да се усмихне и да се извини.

— Няма нужда да се извинявате, скъпа — заяви Ема и отпрати прислужничките, а после отново седна на стола. — Няма нищо. Но непременно трябва да ми кажете как се казва модистката ви. Такива чудесни рокли! Сигурно са френски. Как успяхте да се сдобие с тях в тези бурни времена?

— Не, тоест, сигурна съм, че не са френски — започна да се запъва Сирина, която изумено гледеше роклите, натрупани по леглото и другите мебели. Тогава разбра защо Бо беше наел цяла каруца за багажа. — Искам да кажа... предполагам, че са дело на една модистка в Лисабон.

— Предполагате? — Малкият театър, който се беше разиграл пред очите на лейди Хамилтън, беше изострил интереса ѝ. Младата дама очевидно не беше виждала гардероба си преди.

— Толкова бързахме, когато тръгнахме от Лисабон, че не си спомням конкретно всяка рокля.

— Може би лорд Рошфор си спомня — мило каза лейди Хамилтън с поглед, прикован в събеседничката си.

— Той с големи подробности си спомня дамски тоалети — отвърна Сирина, която вече започваше да се дразни не само на авторитета му на ценител на дамските тоалети, но на наглото му незачитане на желанията ѝ. — Сигурна съм, че той ще си спомни всички подробности — каза тя малко кисело.

— Богатите млади мъже са много чаровни, не намирате ли? — шеговито попита лейди Хамилтън, която самата имаше голям опит с най-различни богати млади мъже.

— На моменти си прескачат сянката — хладно отвърна Сирина, макар че усмивката ѝ беше много мила.

— Но пък всички са такива деца, нали, скъпа — искам да кажа мъжете. Бих ви посъветвала да им позволявате да проявяват капризите си. Освен това трябва да ви призная, скъпа, гардеробът ви ще вземе акъла на всеки. Хайде да изберем рокля за тази вечер — весело заяви Ема и стана от стола. — Направо не знам откъде да започна — добави тя, докато ги гледеше. — Кой е любимият ти цвят?

На лейди Хамилтън като че ли най-много ѝ допадна една рокля в бледолилаво с перли, избродирани по ръкавите, и с голямо деколте с

яка тип Ван Дайк от безценна кремава дантела.

— Точно тази трябва да облечете — заяви тя, след като прегледа всяка една рокля поотделно. — На кралицата страшно ще ѝ хареса — възкликна Ема и погали фината материя. — И непременно трябва да си сложите перли. И на Хорацио страшно ще му хареса — каза тя. — Така, значи всичко е готово — произнесе се тя с авторитет, който я беше издигнал от скромното ѝ потекло до настоящото ѝ положение на довереница на кралицата. — Ще ви изпратя фризьора си, веднага след като приключи с мен. О, нали ще е много забавно! Мъжете ще се навъртат около вас като пчели.

След като домакинята излезе, Сирина си позволи да излее гнева си, като крачеше и се суетеше, а недоволството ѝ нарастваше с всяка рокля, която ѝ се изпречваше на пътя. Положението ѝ на метреса на Сейнт Джон накърняваше чувството ѝ на самоуважение.

Преброи десет, не, цели двацет рокли, а после, мили боже, тя ахна, когато отвори вратите на гардероба и видя още. Трийсет рокли! Гардеробът беше пълен, бельото, което в началото не беше забелязала, беше внимателно подредено в чекмеджетата, заедно с копринените чорапи, нощници и чудесни корсети. Харесват му, разбира се, гневеше се тя и беше готова всеки момент да избухне. За миг ѝ мина през ума да ги разкъса всичките, но после хладнокръвието ѝ надделя или може би я спря мисълта, че е грехота да се пропилява такава красота. Тя обаче презираше това, което беше направил — това, което ѝ беше причинил.

— Как се осмеляваш! — извика Сирина, когато Бо най-последно влезе в стаята.

— Видяла си роклите — спокойно отвърна той и заразглежда шарената колекция, пръсната из стаята.

— Това ли е всичко, което ще ми кажеш — че съм видяла роклите?

— Намери ли диамантите?

— О! — изпищя Сирина и цялата почервения.

— Наредих да ги донесат от яхтата в случай, че някой разбойник се качи на борда на „Сирена“ тази вечер, като се има предвид какво

представява Сицилия в момента — безгрижно заяви той и заразвързва връзката си.

— Проклет да си! Не си мисли, че може да ти се размине с това спокойствие! — Беше стиснала юмруци и цялата беше настръхнала.

— Когато забогатееш с поръчките на портрети, можеш да ми върнеш парите — каза той и си съблече палтото, невъзмутим пред яростта ѝ. — Не е чак толкова много, като се вземе предвид португалския обменен курс — продължи той в същия дух, — а и при положение, че кралицата ще присъства тази вечер, реших, че може би ще се зарадваш, ако можеш да си избереш рокля.

— Решил си, значи. — Тя трепереше от гняв. — Дали изобщо ти е минало през ума, че може да не съм доволна?

— Знам какво харесваш — тихо каза той и захвърли сакото си върху един зелен воален тоалет. — А след Минорка — лениво прошепна той — добавих още някои неща в списъка.

— Не всичко се върти около секса — изсъска тя.

Върти се около парите и властта, права си, цинично си помисли той.

— Знам, скъпа — прошепна Бо с успокоителен глас, докато грациозно сваляше вратовръзката от врата си. — И съжалявам, ако съм те засегнал.

— Съжаляваш? — Гласът ѝ почти беше заглъхнал. Беше останала без думи, яростта ѝ я разкъсваше отвътре, вбесена от неговото безразличие.

— Много, наистина много съжалявам — нежно каза той, отпуснато застанал на няколко крачки от нея. Силният му врат и гърди се виждаха от отворената риза, а изражението му беше мило или въпросително, или може би просто развеселено.

— Не съм ти курва.

— Знам, разбира се, че не си. — Той направи една крачка към нея.

— Какво правиш?

— Нищо. — Той се приближи с още една крачка и видя как тя отстъпва. — Хареса ли ти чаят с лейди Хамилтън?

— Не, да... беше просто чай, за бога. Не си мисли, че ще ме докоснеш — озъби му се тя и отстъпи зад една масичка.

— Не искам да спорим за някакви си рокли — тихо каза той и я последва безшумно с лъснатите си ботуши по скъпия килим.

— Нека поспорим за диамантите в такъв случай.

— Какви диаманти?

— Тези, които трябваше да върнеш.

— Не съм сигурен. Може би съм ги върнал — излъга той.

Тя очевидно не ги беше открила.

— Престани! — Сирина вдигна ръце с дланите нагоре.

После спря и той, разсеян от внезапния ѝ жест.

— Не искам — тихо каза Бо и се протегна към нея, взе я на ръце и я завъртя в една голяма прегръдка, а после ѝ се усмихна. — Ако искаш, нарежи дрехите на малки парченца, изобщо не ме интересуват, но не се ядосвай, сладурче — закачливо продължи той. — Извинявай за всичко, всичко. — После я целуна, а секунда по-късно се засмя на изненадата ѝ, после отново я целуна — първоначално със закачка, на шега, но малко след това прерасна в една разгорещена и алчна целувка, пълна с въздишки, задъхана и продължителна. А когато най-накрая я остави на земята, откри, че от раздразнението вече не беше останала и следа.

— Не искам да спорим — прошепна той и я целуна, като леко я галеше по гърба.

— А аз не искам да се отнасяш с мен като с най-новата си курва. — Сега в гласа ѝ се четеше нещо повече от раздразнение.

— Никога — прошепна той и докосна ъгълчето на устата ѝ с подобна на пеперудено докосване целувка.

— Накара ме да се почувствам неудобно.

— Съжалявам. — Той леко проследяваше с уста горната ѝ устна.

— Бо, чуй ме. — Тя се мъчеше да се освободи от прегръдката му.

— Слушам. Не искаш роклите, тогава ги изхвърли. Хмм, сладка си — прошепна той и я привлече плътно до себе си.

Както винаги тя го намираше за привлекателен и изкусителен, толкова изкусителен, че ѝ беше нужно доста време, за да събере мислите си.

— Лейди Хамилтън вече ми избра рокля за тази вечер.

— В такъв случай я задръж и изхвърли останалите. — Той леко помръдна и тя усети набъбналата му ерекция.

— Готов си на всичко, нали, когато се разгониш?

— Не на всичко. — В гласа му се четеше хумор. — Видя ли огледалото над леглото?

— Няма огледало.

Той леко я отпусна да надникне.

— Има огледало ей там под балдахина — прошепна Бо.

— Откъде знаеш? — Тя любопитно го гледаше.

— Сър Уилям ми каза.

— Много лъжеш, Рошфор.

— Истина е, не съм отсядал тук друг път.

— Да не би да очакваш да се забавлявам с това, което може да предложи едно огледало?

— Защо спорим? Толкова е маловажно, сладурче. Ако роклите са проблем, ще се отървем от тях.

— Не става въпрос само за роклите — каза Сирина и въздъхна. Чудеше се дали не очакваше прекалено много от мъж, за когото жените бяха просто обекти за удоволствие, новият ѝ гардероб — нещо съвсем маловажно.

— Знам. — Гласът му вече не беше закачлив.

— Така ли?

— Не взех под внимание... — кимна той.

— Реакцията ми?

— Не, чувството ти за уважение. И макар и да не сме на едно мнение за определението... — той беше живял прекалено разгулно, за да се притеснява за нечия репутация, — разбирам чувствата ти.

— Значи си прозорлив в крайна сметка.

— Просто не съм дебелокож, скъпа.

— Не, определено не си — тихо повтори тя. Този човек разбираше от изтънчени чувства повече от другите.

Той чу как гласът ѝ постепенно става по-спокоен, как недоволството ѝ видимо изчезва. Отдавна се беше научил да се възползва от спокойствието на дамите и я целуна с нещо средно между изкусителна и нежна целувка — нещо, което му беше дарба.

— И все пак, ще те накарам да си платиш — прошепна тя, когато той най-после отдели устни от нейните, а в тялото ѝ вече гореше желанието.

— Каквото пожелаеш — прошепна той. — На твое разположение съм.

— Тази вечер безмилостно ще флиртувам.

— Тогава и аз ще правя същото. — Подигравателният му поглед срещна нейния.

— Не ти се позволява. Трябва за наказание да ме наблюдаваш.

— В такъв случай, по-добре изтръгни сърцето ми — шеговито каза той. — Как мога да гледам как изкушаваш други мъже, когато аз те обожавам.

— Наистина ли е така? — Наивна и поласкана, тя забрави, че мъж с неговата репутация обожаваше жените, но никога за дълго.

— Така е, кълна ти се — прошепна той и я привлече към себе си. — Затова тази вечер трябва да останеш до мен, да не поглеждаш другите мъже и да не ме караш да се чувствам нещастен.

— В такъв случай и ти трябва да направиш същото за мен.

— Мъжете не ме привличат по този начин. — Погледът му беше закачлив, докато тя не го удари с юмрук в корема, от което му стана горещо. — А що се отнася до жените — тихо каза той, — предпочитам преди всичко теб.

Тя нямаше опит и не знаеше как да се справи с чара му, но и никоя друга жена не можеше да устои на красотата му, особено от толкова близо.

— Значи няма да поглеждаш други жени?

— Никога. — Той я целуна по тила, после по бузата, а накрая по устните. — Обещавам — прошепна той.

Миг по-късно Бо захвърли няколко рокли на земята, без да го е грижа за състоянието или за цената им, грабна Сирина и леко я остави на леглото. Наведе се над нея, вдигна полата ѝ, безпроблемно се настани между бедрата ѝ, предвидливо разкопчал панталона си предварително, а после леко се плъзна в нея.

— Добре дошла в Сицилия — промълви той.

Движеше се бавно и плавно и тя чувстваше как тялото ѝ се разтваря с такъв екстаз, че почти се удиви. Сирина се почуди дали той знае нещо за Сицилия, което на нея не ѝ е известно. Усещаше топлината на тялото му през фината материя на ризата, която сгряваше тялото ѝ, на меката кожа на ботушите му я галеше по краката. Мощният ритъм и безпощадните тласъци я караха да изпитва неописуеми усещания. Тя се задъхваше, искаше го, тръпнеше от

удоволствие — всичко това беше неразбираемо за съзнанието ѝ. Но с него винаги и неизменно го изпитваше.

Бо Сейнт Джон не беше сигурен, че не го беше направила непривлекателен за другите жени... Мисълта му се стори еретична и той бързо я отхвърли, за да се съсредоточи върху по-непосредствените усещания. Напираше все по-навътре, а тя викаше от удоволствие. После още по-навътре и Сирина свърши, както винаги — бързо и със задъхване, което го възбуждаше и го тласкаше още по-силно и по-бързо, докато и той не свърши, разтреперан.

Бо още два пъти я накара да стигне до оргазъм, крайниците ѝ накрая сякаш щяха да се разтопят в унеса ѝ, а после отново бавно и продължително я люби, не ѝ позволяваше да избързва, караше я да чака, докато не разбере, че повече не може да чака. И когато тя бурно и екзалтирано достигна до екстаза, Бо спря само за миг, преди отново да започне.

— Не, не — прошепна тя. — Не. — После в унес се загледа в него и видя отражението си в огледалото над леглото с мек и заситен поглед.

— Да — прошепна той и се върна в нея. — Само още малко...

Може би беше от значение, че тази вечер щеше да има мъже, които да я желаят, може би искаше да остави своя отпечатък върху нея по някакъв начин заради това или може би само искаше да я задържи в обятията си под него, прикована за мъжествеността му, защото удоволствието и блаженството бяха опияняващи.

А по-късно, когато вече не можеше повече, той я взе в обятията си и седна на стол до прозореца, а тя бавно се върна към по-хладната действителност и здрача на Палермо. Облачното небе се превърна в мрачносиво, после още повече потъмня, когато настана вечер, а той тихо ѝ говореше, сякаш тя беше сънливо дете, разказваше ѝ истории за служители и кралски особи, благородници и странни личности в сицилианското общество. От думите му кралският двор изглеждаше ту реален, ту странно нереален — като книжка с картинки, с която пред вас оживяват непознати земи. Той ѝ обясни как стоят нещата в домакинството на сър Хамилтън. Лейди Хамилтън и адмирал Нелсън, влюбени любовници, се радваха на приятелството и благоволенieto на съпруга ѝ. Сър Хамилтън, извънреден английски пратеник и пълномощен министър в неаполитанския двор от двадесет години,

шестдесет и девет годишен и в лошо здраве, беше наясно и с красотата, и с корупцията на света и знаеше, че е безполезно да ревнува.

Кралица Мария Каролина, „единственият мъж в Неапол“, според описанието на Наполеон, копнееше за мъст срещу французите откакто сестра ѝ, Мария Антоанета, загина на гилотината. Вече беше помолила зет си, австрийския император, да ѝ изпрати добър генерал, който да влее малко енергия в това, което минаваше за неаполитанска армия. Именно тя всъщност управляваше кралството, откакто съпругът ѝ беше занемарил кралските си задължения. Неговите страсти бяха ловът и развратът, а от тях му оставаше твърде малко време за управление.

— Кралицата е интелигентна, хитра и горда с бялата си кожа и бели ръце. Не е зле да ѝ направиш комплимент за това — каза Бо, — но избягвай изобщо да разискваш французите — предупреди я той.

Това, за което не я предупреди, беше невероятният брой жени, които изглежда лично го познаваха.

Когато същата вечер влязоха в приемната на кралския дворец, Бо веднага беше заобиколен от изпаднала в унес публика от захласнати жени, които го заразпитваха за плановете му. Колко дълго щеше да остане в Палермо? В Неапол? Откакто тълпата беше завзела властта, градът беше опасен. По-късно какво щеше да прави — да танцува или да играе карти? Спомняше ли си къде са се запознали? Можеше ли да бъде уговорен да седне до тях на вечеря?

Той здраво държеше Сирина за ръка и се бранеше от домогванията и въпросите, доколкото можеше. Тя направо кипна от гняв, когато графиня Ниоло безсрамно му напомни за срещата им в Капри миналата година. Бо не обърна внимание на Франческа и отговори, че няма да остане дълго нито в Палермо, нито в Неапол и че е обещал на госпожица Блайд да бъде с нея тази вечер. Въздишки на съжаление се чуха от всички страни, заедно с по-остри коментари за красивата и великолепно облечена англичанка, която вървеше до него — ледени погледи, гняв, презрение, нахални забележки за будоари и опит.

Бо веднага се опита да отрече, че са му били любовници, но мълчанието на Сирина му послужи за предупреждение, че е нужен

много такт, за да си върнат доброто настроение, на което се радваха доскоро.

— Казах ти, че не искам да идвам в двореца — изсъска Сирина, докато се опитваше да си освободи ръката, после изкуствено се усмихна на Ема, която им помахаше от другия край на стаята.

— Ако тази вечер не беше в чест на адмирал Нелсън, може би щяхме да откажем — каза той. — Ето ги. Сигурно ще можем да си тръгнем след три или четири часа... Адмирале, много се радвам да ви видя отново. Ема, ти изглеждаш зашеметяващо в синьо. — Роклята ѝ беше украсена с морски теми, в чест на постиженията на любовника ѝ. На лентата на челото ѝ беше избродирано „Нелсън“ и „победа“. — Позволете да ви представя госпожица Блайд, адмирале. Госпожице Блайд, адмирал Нелсън, най-великият английски герой.

Нелсън беше дребен, нямаше нищо забележително около личността му, макар че тази вечер беше облечен много официално и всичките му медали и отличия красяха униформата. Празният ръкав на дясната му ръка, ампутирана след битката при Санта Круз, беше закачен за гърдите му със звездата на ордена на Бат. Син на свещеник, който беше успял с храброст и кураж да се изкачи по опасната стълба на йерархията, той беше тих човек, независимо от високото си положение в обществото.

— За мен е чест да се запозная с вас, адмирале — каза Сирина с грациозен поклон.

— Не е ли прекрасна, Хорацио? — каза Ема, хванала под ръка адмирала. — Казах ти, че усмивката ѝ е много мила.

Сирина се изчерви от тази похвала.

— Освен това се изчервява. Не е ли чудесно?

— Като английска роза — каза Нелсън с очарователна усмивка, насочена към любовницата му, после се обърна отново към Сирина. — Опасявам се, че Сицилия ще ви се стори много различна от Англия.

— Но тя е наш сигурен съюзник — намеси се лейди Хамилтън. — Благодарение на присъствието на Хорацио.

— Нищо не може да успокои кралицата така, както обещанието ми да не ги напускам. — Адмиралът леко се усмихна. На четиридесет години той изглеждаше много по-възрастен, не се усмихваше широко, защото липсваха горните му зъби, зрението на едното му око беше непоправимо увредено от шрапнел, а другото беше с частично перде.

Косата му цялата беше побеляла. — Пролетта е най-хубавият сезон тук — продължи той. — Надявам се посещението да ви хареса.

— Благодаря, Ваше Височество. — Бо се обърна към него с учтивост, която се полагаше на новата му титла, херцог Бронте, която наскоро беше получил от крал Фердинанд.

— Лейди Хамилтън прави престоя ни изключително приятен — добави Сирина.

Докато Ема се усмихваше, адмиралът се обърна, за да чуе какво казва един флигел-адютант, а след малко той и лейди Хамилтън се отдалечиха, за да посрещнат кралицата.

— Не прилича на герой. Дребен е и говори тихо — каза Сирина, която беше забравила яда си в компанията на толкова велик човек. От години в Англия се славеха името и успехите на Нелсън, като се започне с победата му над испанската флота при нос Сент Винсент, скоро последвана от триумфа при Абукир. Кметът на Лондон беше дал банкет в негова чест, кралят го беше приел и му беше връчил ордена Бат, получил беше титла херцог, а после барон, компанията Източна Индия го беше наградила с десет хиляди лири, децата в училищата бяха пуснати във ваканция, когато новината за победите му стигна до Англия, биеха църковните камбани, имаше фойерверки, четяха се специални молитви и се композираха песни...

— Личните му качества като командир го издигат над другите — каза Бо. — Войниците му са готови да се бият за него независимо срещу кой съперник. Но и той обича ласкателството. Наблюдавай как Ема го хвали тази вечер. Доставя му удоволствие.

Вечерята беше великолепна, държаха се речи, пяха песни, четяха сонети в чест на адмирала и неговите победи. Кралицата му подари сабя с диамантена дръжка за спасението на двора в Неапол. Ема изпя с акомпанимента на дворцовия оркестър „Ето идва героят победител“. Няколко местни офицери изразиха благодарността си към адмирала с похвални речи. Вечерта завърши с фойерверки.

След вечеря Сирина беше представена на кралицата. Мария Каролина беше четиридесетгодишна, беше родила осемнадесет деца, само осем от които бяха оцелели, не беше впечатляваща, но и в най-добрия случай за Хабсбургите не можеше да се каже нищо повече от това, че са привлекателни. Тя обаче се държа учтиво със Сирина и още

по-учтиво с Бо, когото отведе за малко настрана, за да проведат личен разговор.

— Още едно завоевание? — попита Сирина, когато Ема и кралицата тръгнаха с другите гости.

— От години я познавам — спокойно отвърна Бо. — Имаме конюшни до Неапол и сме в добри контакти с неаполитанския двор.

— Познат на кралицата — отбеляза тя. — Това да не изисква някакви специални задължения?

— Тя обича млади мъже — отвърна все така спокойно Бо. — Тази вечер ще видиш, че е заобиколена от няколко, но аз не съм един от тях.

— Толкова мило от ваша страна, лорд Рошфор. Толкова сте сдържан! Но я ми кажи, има ли в тази зала жена, с която да не си спал?

Не очакваше да отговори на този въпрос, поне не искрено, а усмивката му беше по момчешки хубава.

— Преобразих се, откакто те срещнах, скъпа.

— Това не е съвсем точен отговор.

— Започва музиката. Искаш ли да потанцуваме?

— Мислех, че не обичаш да танцуваш.

— С теб обичам.

— Всички тези жени, които ти правят мили очи, също искат да танцуват с теб. Несъмнено много ще си търсен на дансинга.

— В такъв случай защо не потанцуваш с мен?

Как можеше да говори така за всички тези жени, как можеше да се прави, че не забелязва ревността ѝ? Това е в резултат на дълга практика, мислеше си тя, и още повече се ядоса.

— Подчертано не ми харесва графиня Ниоло — кисело каза Сирина, защото в момента пред погледа ѝ премина модната кокетка.

— Не трябва да обръщаш внимание на Франческа. Тя е прочута с нахалството си.

— Очевидно ти си ѝ обърнал внимание.

— Миналата година не съм те познавал. О, по дяволите — прошепна той. Въпросната дама сега се беше насочила към тях в бялата си ефирна муселинена рокля, която минимално прикриваше пищните ѝ форми.

— Скъпи — изгука тя с начервени устни и съучастническа усмивка, а с поздрава си даваше да се разбере, че не иска да обърне

внимание на никой друг, освен на Бо. — Знаеш как обичам да танцувам, велики мой. Ела! — подаде му ръка тя.

— Обещах този танц на госпожица Блайд — каза Бо с учтива усмивка.

— Защо ли пък аз да не поискам да потанцувам с младата госпожица — намеси се генерал Мак. Красивият австрийски благородник, изпратен от двора на Хабсбургите да командва неаполитанската армия, дотича по петите на графиня Ниоло.

— Идеално, Карл — измърка графинята и леко стисна ръката на генерала — жест, който не можеше да бъде сбъркан със случайно познанство. — Скъпият Бо и аз не сме се виждали от прекалено дълго време. Сигурна съм, че тази госпожичка много повече би предпочела да танцува с генерала.

— Не, не би го предпочела. — Тонът на Бо беше рязък и категоричен. Той познаваше барон Карл Мак фон Лайбрих. Беше развратник и пройдоха, който прекарваше повече време с жени, отколкото с войниците си.

— С удоволствие бих потанцувала — отвърна Сирина с поглед, насочен към генерала, и с красива усмивка.

— Извинете ни, Рошфор — каза армейският главнокомандващ с подигравателен тон. — Ще покажа на дамата как... — той за секунда се поколеба — се танцува валс в Палермо.

Бо беше стиснал устни и беше готов всеки момент да избухне. За миг впи поглед в Сирина, но тя размаха ветрилото под носа му и се отдалечи.

— Тя като че ли е своенравна, скъпи — чуруликаше графинята. — Предполагам, че до голяма степен на това се дължи привлекателността ѝ. Искаш ли да си го изкараш на мен тази нощ, скъпи, да се поотпуснеш малко?

— Добра идея, Франческа — измърмори Бо, приковал оглед в генерала и Сирина, които бяха във вихъра на валса. Русите им глави бяха прекалено доближени, а усмивките им прекалено свойски. Той почервения от ярост и стисна ръце в юмруци, за да обуздае гнева си.

— Потанцувай с мен — прошепна графинята. — Или още по-добре, ела с мен. Пожелах те в мига, в който те видях тази вечер. Знаеш какво да правиш с мен — онези дни в Капри... — Тя въздъхна и се приближи до него, за да го накара да почувства гърдите ѝ с ръка.

Трябва да вървя, помисли си той, и преди месец щеше да го направи без никакво колебание. Тогава за него всички жени бяха едни и същи, а същественото беше утоляването на сексуалния му глад и удоволствието, което получаваше.

Защо обаче не тръгваше?

Той бързо прехвърли поглед от Сирина на графинята, сякаш сравнението или липсата на такова щеше да даде отговор на въпроса му. Нищо обаче не си беше на мястото и той дълбоко в себе си усещаше, че не може да остави Сирина в ръцете на този развратник.

— Ревнуваш — изненадано отбеляза Франческа.

— Не ставай смешна — обърна се той към нея.

— Много е свежа. — Графинята не беше глупава.

— Не е по-млада от теб.

— Но въпреки това... — с разбиране прошепна дамата, която миналата година Бо беше любил цели две седмици на Капри. Тя погледна танцуващите: — Карл жива ще я изяде.

— Не съм на това мнение — Бо за пръв път се усмихна.

— Значи тя те държи под контрол — замисли се на глас Франческа. — Жена страшилище под това пастелно кадифе и руса коса.

— Поддържа интереса ми.

— Нещо много трудно за човек с твоите развлечения. Къде я намери?

— Тя ми е далечна роднина — без запъване отговори той.

— Предполагам много далечна. Колко си учтив, Рошфор, когато по принцип не си.

— Има нужда от защита — каза той и отново се загледа в танцуващите. — Не познава този свят.

— Още по-добре за нея. Каза ли й колко е скучен и как само мъже като теб доставят разнообразие?

Той шеговито я изгледа.

— Трябва да се омъжиш повторно, Франческа.

— Да не би да ми правиш предложение?

Той сведе поглед, полускрит от спуснатите му клепачи.

— Много добре ме познаваш. Обичам свободата си.

— Както и аз моята. Слава богу, че графът умря, преди да съм го убила. Беше ужасен мъж. Ако бях на твое място, скъпи, не бих

оставила тази млада госпожица прекалено дълго с Карл. Много жени е омаял с чара си на русокос красавец.

— Ти не би ли могла да се справиш с него тази вечер?

Тя предизвикателно килна глава.

— Като лична услуга?

— Като лична услуга.

— Ще очаквам подходяща отплата, когато тя, ъ-ъ, отиде там, където жените в живота ти отиват най-накрая. Имам ли честната ти дума?

— Честна дума!

— Е, добре тогава — каза тя и леко понагласи огромното деколте на роклята си, защото от всяко по-рязко движение имаше опасност пищните ѝ гърди да изскочат, — да видим дали Карл ще забележи новата ми рокля.

— Каква рокля?

— Именно. Колко приятно е, че на мода е разголеният гръцки стил, а аз съм достатъчно млада, за да се възползвам от него. И само за да е по-интересно — какво ще кажеш за един малък облог? Дали тези гърди ще могат да надвият на милата невинност?

— Това е единствено въпрос на време, скъпа — проточи Бо, запознат с предпочитанията на генерал Мак. — Обзалагам се на петдесет лири, че това ще стане за трийсет секунди.

— За двайсет секунди ще съм го обезвредила и в такъв случай ще искам една нощ специални забавления.

Той се поколеба, разбрал какво искаше да му каже с думата „специални“.

— Не е необходимо да е по време на това посещение, скъпи, по всяко време може — предложи му тя, защото най-хубавото ѝ качество беше умението да разбира мъжете.

— Готово.

Когато Бо съпроводи графиня Ниоло на дансинга, бяха изтанцували едва няколко такта, преди да засекат генерала и Сирина и да ги накарат да спрат.

— Карл, скъпи — възкликна гърлено графинята, — ти просто трябва да потанцуваш с мен. Не си ли спомняш, че танцувахме на тази песен миналото лято във Виена? — Тя направи физиономия, сякаш си спомняше най-опияняващото събитие в живота им, и така се изпъчи,

че имаше опасност гърдите ѝ да се разлеят от корсета, напращели под финия и прозрачен муселин на роклята.

Генералът беше като хипнотизиран. Изглеждаше като войник от окопите, на който са му предложили банкет.

— Не намираш ли Виена за прекрасна през лятото? — прошепна Франческа. — Тази страстна жега и битка сметана във всички студени напитки...

— Подчертано ми харесва битата сметана — намеси се Бо, защото генералът като че ли не можеше да отреагира.

— Карл и аз един ден отидохме в планината, нали, Карл — напомни му графинята и прокара пръст по златния ширит на яката на униформата му. — Беше толкова хладно и ободрително. Поплувахме. Спомняш ли си, скъпи? — продължи тя, защото знаеше, че не е забравил ласките им. Графинята го хвана за ръката. — Ако не възразявате, лорд Рошфор, бих искала да запазя Карл за себе си.

— Тя е почти гола — отбеляза Сирина с поглед към двойката, която се отдалечаваше. — И предполагам, че ти си скроил този номер.

— Стари приятели са — неутрално заяви Бо.

— Личи. Всички тези намеци за жега и битка сметана не бяха особено безобидни.

— Карл не е фин човек, за жалост. Но танцува добре, като всички в двора на Хабсбургите. Хареса ли ти?

— Няма нужда толкова да се надуваш с номера си. Мина ми през ума и аз да си покажа прелестите и да накарам горкия Карл да избира.

— Първо, нямаше да го допусна, и второ — каза Бо с широка усмивка и с поглед, прикован в пищните ѝ гърди, които се надигаха изпод модерното деколте, украсено с дантела, — решенията винаги зашеметяват генерал Мак, както би потвърдил всеки, който познава неаполитанската армия.

— Трябва значи да се задоволя с теб — усмихна се тя.

— Ще видя какво мога да направя, за да ти е забавно. — Той бързо премина с поглед из приемната, а изкусителната ѝ гръд го караше да си мисли за по-интересно прекарване на времето от ролята на дворцов джентълмен. — Искаш ли да останем или да си вървим?

— Ще забележи ли някой, че ни няма?

— Не и ако не се промъкнем първо на терасата.

Те предпазливо се заизмъкваха, като на лунна светлина стигнаха ръка за ръка до Палацо Палагоня през градините на кралския дворец.

— Прощавай, ако развалих вечерта ти — подигравателно проточи той и ѝ изви ръката, — но Карл нямаше да ти хареса. На сексуалния му репертоар липсва изисканост.

Тя вдигна поглед и видя как в профил Бо се усмихва в полумрака.

— Значи си ме спасил от скуката на едно отегчително сношение.

— Така излиза.

— Но аз така и не възнамерявах да легна с него — мило отвърна Сирина.

— Я виж ти! — Гласът му беше безизразен.

— Сигурно си мислиш за другите жени, които познаваш.

— Я виж ти. — Този път в тона му пролича учудване.

— Генералът е много красив, но прекалено празноглав, скъпи. А и постоянно ме наричаше госпожица Брейт. Много възискателна си ме направил спрямо другите мъже, Рошфор — закачливо прошепна тя.

— Я виж ти — каза той още веднъж, но този път толкова тихо, че тя не го чу. Освен това беше странно, че за мъж, за когото половото сношение беше хубав вид социално общуване, думите ѝ стоплиха сърцето му.

„Сирена“ напусна пристанището много рано на следващата сутрин, за да не може Сирина да промени мнението си за генерала. Ако го попитаха обаче, Бо би казал, че е било необходимо да вдигнат котва рано, за да хванат прилива.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На пети март, същия ден, в който „Сирена“ отплава за Легхорн, Бонапарт най-после разкри плановете си пред своите генерали. Генерал Масена, главнокомандващ италианската армия, получи следните нареждания:

„Събирам запасната армия от Дижон, която лично аз ще ръководя. След осем или десет дни ще ти изпратя един от моите адютанти с плана на действията за предстоящия поход. Ще разберете, че ролята ви е важна и не надхвърля възможностите ви. През март и април бих ви посъветвал да изпратите около четири-пети от армията ви, приблизително 40 000 войници, в Генуа. В такъв случай няма да се опасявам, че врагът ще превземе града. Май и юни са друг въпрос, но дотогава ще сме започнали похода, а наставленията, които ще ви изпратя след десет дни, ще ви послужат за помощ. Най-накрая повтарям: смятам, че сте в силна позиция. Възползвайте се максимално от това. Предвид характера на завзетите позиции, ние не можем бъдем победени, ако наистина искаме да спечелим. Спомнете си за великите ни подвизи! Впуснете се срещу врага с всички сили в мига, в който той направи ход...“.

Планът за френско нахлуване в Италия вече беше пуснат в действие.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

По време на пътуването им до Легхорн Сирина чувстваше, че безценното време, прекарано с Бо, вече идва към своя край. Откри, че се вглежда в него с по-голямо внимание, искаше с точност да запомни как изглежда, когато стои, ходи или лежи, как се усмихва, как хваща руля на „Сирена“ със силните си ръце със същите грациозни движения, сякаш гали тялото ѝ, как я гледа с обич, със страст. Имаше нужда от спомените, които да я поддържат в пустошта на предстоящата ѝ самота.

От време на време го докосваше, за да се успокои, той я поглеждаше как се усмихва, а сърцето ѝ сякаш се късаше от мъка. Прекалено рано той щеше да изчезне от живота ѝ.

А когато на втория ден оживеното пристанище най-накрая се показва, тя беше обзета от отчаяние.

Дали щеше да успее спокойно да се сбoguва с него? Щеше ли да съумее да се държи учтиво и неутрално, според очакванията, както се изискваше от отхвърлените любовници?

Когато видя Легхорн, в гърдите на Бо също забушуваха необикновени чувства, чувства на недоволство и безпокойство, появили се без някакъв специален повод или обяснение, нови усещания за мъж, който винаги с облекчение се сбoguваше с любовниците си. Сирина наистина щеше да му липсва, размишляваше той, донякъде изненадан, и не само красивото ѝ и изкусително тяло. Само след минути щяха да се сбogуват — това не го радваше особено, докато не го осени една неочаквана мисъл, която го накара да преосмисли мотивите и избора, който му се предоставяше.

— Искаш ли да те изпратя до Флоренция? — попита той и докато говореше, се чудеше дали не е все още пиян от снощи — толкова нехарактерно му се струваше поведението му.

— О, да — отвърна Сирина, а мрачният ѝ свят изведнъж се озари от златен лъч. — Много бих се радвала.

— Добре — лаконично каза Бо, удовлетворен, не, опиянен — усещане, което несъмнено се дължеше на плътските му желания, и вече си представяше най-близката странноприемница с голямо легло.

Пътуването до Флоренция, на разстояние от шейсет мили, продължи няколко дни, защото провинциалните странноприемници бяха далеч по-привлекателни от каретата и прашния път, а любенето — далеч по-изкусително от сбогуването. И на двамата не им се искаше да приключат хубавата си връзка.

Най-накрая, дори и с мудната скорост, с която пътуваха, те се озоваха във Флоренция. Когато пристигнаха в дома на семейство Кастели обаче, откриха, че домакините на Сирина бяха заминали за Рим за два месеца. Съседката прояви разбиране, но нямаше позволенията им да се разполага с апартамента. Много съжаляваше, може би хазяинът щеше да позволи на Сирина да влезе, но той в момента бил в Пиза на гости на дъщеря си.

— Не са очаквали да ме видят преди юли — с въздишка каза Сирина и вдигна поглед към затворените капаци на прозорците, изведнъж изтрезняла при мисълта, че ще остане сама в непознат град. Това, което най-много я тревожеше обаче, беше, че без Кастели тя нямаше достъп до ателиетата, където искаше да учи.

— Ще трябва да ти намерим квартира — веднага каза Бо. — Коя страна на река Арно предпочиташ?

— Поне мога да си позволя квартира — заяви Сирина и бегло се усмихна, окуражена от деловата реакция на Бо, — благодарение на теб.

— Не, благодарение на уменията ти. Предлагам ти северната страна — там ще си по-близо до всичко. — Той я хвана за ръка и я стисна за кураж. — Ще кажа на кочияша да ни чака на Пиаца дела Синьория, докато потърсим апартамент. — Той нае карета, която натовариха с багажа и едва не препречиха улицата. — Реших да поостана още няколко дни, докато се установиш.

— Наистина ли ще го направиш? — задъхано отвърна Сирина, но после осъзна колко неподходяща е била реакцията ѝ към човека, който постоянно беше заобиколен от обожавачи го жени. — Макар да се опасявам, че така само ще те използвам — каза тя.

— Да не разискваме кой кого ще използва, защото може да се замисля за съвестта си — каза той и се усмихна. — Що се отнася до престоя ми, ще ми е приятно. — Бо погледна надолу по павираната улица и се зазяпа в сградите, които скриваха слънцето. — Сега ми кажи какво смяташ, че можеш да си позволиш? — добави той, като съобразяваше финансовите ѝ възможности.

Три часа по-късно, изкачили безброй стъпала и пребродили няколко квартала и тесни улички, те застанаха в салона на един слънчев апартамент с изглед към Арно. Отляво се виждаше мостът на ковачите, следобедното слънце къпеше в злато бавнотечащата река под тях, а зелените хълмове на хоризонта бяха като рамка на живописната картина, сякаш аранжирана за тяхно удоволствие.

— Не мога да повярвам, че е на толкова умерена цена — щастливо отбеляза Сирина и заразглежда новия си дом. — След всички квартири, които гледахме, които при това бяха и по-малки.

— Като че ли хазяйката те хареса или ѝ е приятно, че в къщата ѝ ще живее английска дама. — Бо беше застанал зад нея, доволен, че и тя е доволна. Парите, които беше дал на хазяйката, за да превъзможне нежеланието си да предостави стаята само за два месеца, определено бяха свършили работа. „Хайде да ви платя за цяла година“ — беше казал той, докато Сирина разглеждаше малката кухня в дъното. „Това би ли ви склонило?“

Определено.

Когато Сирина се появи от задния коридор, насреща ѝ излезе хазяйката с грейнало изражение и безброй съвети за близките пазари, църкви и магазини. Тъй като италианският на Сирина беше безупречен, хазяйката много хареса тази английска донна, говореща с флорентински акцент, и накрая разговорът им продължи надълго и нашироко с разпит за семейството на майка ѝ.

— Тя като че ли наистина познава всички на север от Рим — отбеляза Бо, веднага след като хазяйката си беше тръгнала. — Няма да ти липсва човек, с когото да си бърбриш — добави той с усмивка.

— Дори може да ми помогне да науча малко повече за семейството на майка ми. Татко почти нищо не знаеше.

— Мъжка работа — каза той и така сложи край на разговора за семейните предци. — Отивам да докарам каретата с багажа. Ти можеш да намериш място на статива. И си помисли как ще пренаредиш спалнята. Ще видя дали хазяйката няма още едно легло.

— Не ти ли харесва това?

— Ако бях една глава по-нисък, може би щеше да ми хареса.

— Значи оставаш? — Настроението ѝ веднага неимоверно се повиши.

— Поне няколко дни и не искам да страдам.

Тя беше сигурна, че синът на херцог Сет не беше страдал много през живота си. Освен това добре разбираше, че малкото легло няма да му е удобно.

— Попитай хазяйката и къде ще можем да хапнем.

— Ако си гладна, хапни си от хляба и сиренето, което купихме в Бадия. Ще донеса нещо за вечеря. Чао, скъпа — каза той с въздушна целувка.

Сирина минаваше из стаите, доволна от разположението на мебелите и размера на апартамента. Салонът беше голям, с миниатюрен балкон с изглед към реката, от него се влизаше в малък салон, подходящ за кабинет или всекидневна. Спалнята беше достатъчна за нуждите ѝ, от кухнята се излизаше на малка веранда, а от градината миришеше на лилии. Можеше да рисува в салона — светлината беше чудесна. Това беше първият ѝ истински дом след Фолуд, но останала сама в тази непозната страна, тя беше по-щастлива от всякога. Не съвсем сама, размишляваше тя, и на това се дължеше доброто ѝ настроение.

Освен това в бъдеще нямаше да допусне да мисли за заминаването на Бо.

Той се върна след два часа, изтича по стълбите, предупреди я, че си е дошъл у дома и накара сърцето ѝ да запее от щастие. Беше използвал думата „дом“.

И макар че знаеше що за човек е, за нея тази дума беше много важна.

Следваха го няколко носачи, нарамили легло на части, багажа, цветя и вази.

— Това легло не е от хазяйката, ново е. Не мога да си го позволя
— тихо каза тя с желанието да се намери някакъв начин да го задържи.

— По-късно ще се караме — прошепна той с блеснал поглед, —
когато сглобят леглото. Ще те оставя да ми надвиеш.

— Ако спечеля, ще го върнеш ли?

— Ако спечелиш, ще ти позволя да го купиш от мен.

— С какво обаче?

— Реших, че можем да си разменим по нещо — каза той
похотливо, но въпреки това чаровно.

— Имам ли избор?

Бо се престори, че за миг се замисля, а после се усмихна.

— Всъщност не. И преди да си зафучала от гняв — добави той
нежно, забелязал розовината, плъзнала по бузите ѝ, — донесох нещо за
вечеря.

— Да не би да не ми се позволява да споря?

— Не и преди да е сглобено леглото. — Гласът му беше спокоен,
а по лицето му играеше закачлива усмивка.

— Невъзможен си — каза тя. — Като подивял овен. — После
дълбоко въздъхна. — Значи ще продължиш да увърташ, за да не
говорим за това, а? — Невъзможно беше да му се сърди. Той не
обръщаше никакво внимание на гнева ѝ, а доброто му настроение и
нагъл чар оставаха непомрачени.

— Хайде да поговорим за това, след като се нахраним —
предложи той мило.

Той обаче нямаше да го направи и беше глупаво от нейна страна
дори и през ум да ѝ мине да се опълчи срещу щедростта му.

Докато се хранеха и пиеха вино, и наблюдаваха как слънцето
залязва зад ниските хълмове, заобикалящи града, работниците
сглобиха леглото.

— Ако останеш дълго, отново ще ме разглезиш, като ми угаждаш
така — отбеляза Сирина.

— Ще имаш достатъчно време да работиш, когато си тръгна.

Думата „тръгвам“ сякаш увисна във въздуха между тях. Испита
чувството, че я изоставя и се ужаси, а това ѝ се стори неразбираемо,
при положение, че винаги беше знаела — само временно е с него.

— Но аз ще остана известно време — прошепна той, усетил, че е
разстроена. И неговите чувства бяха объркани. — Ако не възразяваш.

— За мен ще е удоволствие — тихо отвърна Сирина, защото беше неспособна да кокетничи.

— Така значи. — Той дълбоко си пое дъх, сякаш беше пробягал няколко километра. — Какво да правим утре? — попита Бо с усмивка.

Той остана още една седмица и всеки ден се разхождаха с часове из улиците на ренесансовия град, прекарваха часове в разглеждане на съкровищата на изкуството, изкачиха се до върха на Дуомо, за да разгледат града, който се простираше под тях, минаха през безбройните коридори на двореца Пити и криволиचेщите пътечки на заобикалящите го градини Боболи, насладиха се на изключителните врати на Гиберти към храма за покръстване, застанаха със страхопочитание пред Давид на Микеланджело — очите му бяха толкова живи, че мраморът изглеждаше топъл. Палацо Вечо, пропит със стотици години флорентинска история, напомни на Сирина колко бързо минава животът, както и Уфици, пълен с шедьоври, събирани от Медичите, хора със силни страсти и власт, всяка зала беше изпълнена с толкова ценни произведения на изкуството, че девойката направо немееше пред тях.

Те често излизаха да поездят извън града, разгледаха римските и етруските развалини във Фиезоле, както и манастира, проектиран от Микеланджело, по възвишенията на север от града. Пиеха и се хранеха, и се любеха като всички влюбени — напълно погълнати един от друг, ненаситни да опитат всяко удоволствие, всяка чувствена наслада.

Късно една нощ Сирина усети, че започва месечният ѝ цикъл. Бо стана от леглото след нея, запали свещ и безмълвно загледа как измива кръвта от бедрата си и взема необходимите мерки. Когато приключи, тя си облече нощница и отново легна до него, напрегната и сдържана.

— Боли ли? — Той я взе в обятията си.

— Малко.

— Искаш ли бренди?

Тя отказа и отново потъна в неестествено мълчание.

— Да не би да си мислеше, че може да си бременна?

— Тревожех се. — Тя говореше тихо, но щадеше думите си.

— След... ами след толкова време — каза той неясно, — помислих, че може да си забременяла.

Забелязал беше, помисли си тя. А дали щеше да е от някакво значение, мрачно размишляваше Сирина.

— Както виждаш — тя се насили да се усмихне, — в пълна безопасност си.

— Тъй като невинаги бяхме... практични — каза той завоалирано за редките случаи, когато бяха прибягвали до противозачатъчни, — направо имаме късмет.

— Особено аз — хладно отбеляза тя, докато се чудеше колко ли пъти на Бо Сейнт Джон му се беше налагало да се измъква от отговорността за предстоящо бащинство.

— Щях да се погрижа за теб, ако беше забременяла — тихо каза той, чул упрека в гласа ѝ.

— Предполагам, че би го направил. Ти си много щедър мъж.

Но тонът ѝ говореше много повече. И преди това го беше чувал — не за дете, защото обикновено внимаваше, но за многобройните му забежки по женски будоари.

Той не отговори. Знаеше колко безполезни са в момента думите, но продължаваше да я държи в обятията си, защото искаше и тя му позволяваше. Някакво необяснимо тъжно чувство изпълни съзнанието му, сякаш беше загубил нещо, а от това чувство беше невъзможно да се отърси, дори и да беше човек, който обикновено не обръща внимание на чувства, отнасящи се до жени и любов.

Трябваше да изпита облекчение, че е дошъл месечният ѝ цикъл, мислеше си Сирина в обятията на Бо, и наистина беше така, когато се допиташе до разума. Но в мечтите си, където копнежът и потребностите бяха на първо място, тя тъгуваше за бебето, което можеше да е заченала. Можеше да роди детето му, за да го обича, когато той си тръгне от живота ѝ. Но това вече беше невъзможно, а сълзите ѝ бяха истински.

Той почувства влагата по гърдите си, чу как тихо ридае, но не беше сигурен дали иска да научи причината за сълзите ѝ. Беше станал подозрителен и прекалено предпазлив заради всички жени, които го преследваха.

Безразличието на Бо дълбоко я нараняваше, а мълчанието му говореше по-красноречиво от думите. Изведнъж тя се обля в сълзи, рязко се отдръпна и стана от леглото. Бо разбра прекалено късно, че тя възнамерява да си тръгне и я сграбчи за китката, точно когато докосваше пода с крака.

— Какво ти сторих?

Проблемът беше в това, което не беше сторил, помисли си тя, докато подсмърчаше и бършеше сълзите си с другата ръка.

— Нищо не си направил — излъга тя. — Просто от неразположението се чувствам така. Много плача, когато съм... — Гласът ѝ затрепери и тя замълча.

— Позволи ми да ти помогна. Да направим ли нещо, да отидем някъде?

Тя прехапа устни и поклати глава. Чувстваше се изоставена, а нямаше основание, защото той никога не ѝ беше обещавал нищо.

— Сигурна ли си? — Погледът му беше мил и озадачен.

Тя се опита да се усмихне, но устните ѝ затрепериха и той откри, че необяснимо защо започва да го гризе съвестта. Бо легна, привлече я до себе си, галеше косата, лицето, гърба ѝ с тяло, плътно прилепнало до нейното, шепнеше ѝ успокоително и нежно.

— Всичко ще се оправи, не плачи — шепнеше той. — Не плачи, тук съм.

Но не можеше да остане за дълго, отчаяно си мислеше тя, а от това още по-необуздано зарида.

— Из-в-в-винявай, че плача.

— Не се извинявай — прошепна той, докато леко галеше косата ѝ. Искаше да ѝ даде нещо — само така знаеше да се извинява, после си заблъска ума и се зачуди какво би могъл да ѝ купи посред нощ. — Нека ти купя нещо — каза той, като си помисли, че до сутринта обещанието можеше да ѝ стигне, но му беше ясно, че то не е достатъчно и просто не знаеше как да я успокои.

— Не... можеш. — Хлипаше тя и още по-силно зарида, изливаше мъката си, без да се притеснява какво ще си помисли той или какви ще бъдат последиците за самата нея.

— Кажи ми. Всичко ще ти купя. — Нямаше нещо, което да ѝ откаже.

Тя го погледна с премрежен от сълзи поглед, поразена от красотата му, зашеметяваща, дори и когато беше завоалирана от мъглата на отчаянието.

— Теб... искам — изрече с мъка Сирина, а думите ѝ отекнаха в тишината като артилерийски залп. Тя самата беше не по-малко изненадана от дързостта си, раздвижи се на гърдите му, изтръгна се от прегръдката му, после скочи от леглото и побягна от стаята.

Той лежеше напълно неподвижен и слушаше възбуденото ѝ дишане в съседното помещение, мислите му бяха погълнати от думите ѝ — те неизличително се бяха отпечатали в съзнанието му. Както всеки път, когато някоя дама пожелаеше нещо подобно, щяха да кажат по-циничните му приятели.

Той шумно въздъхна.

После се надигна от леглото и потърси панталона си. Този разговор изискваше някакво минимално облекло. Когато влезе в салона, Сирина вдигна поглед от ъгъла на дивана, където се беше сгушила.

— Нямам извинение — твърдо заговори тя. — Не трябваше да го казвам. Чувствай се свободен да си вървиш. Ако искаш, и сега можеш да го направиш.

Той седна на стол в другия край на стаята. На безопасно място, помисли си тя. И преди беше постъпвал така.

— Не искам да си вървя — прошепна Бо. — Но не мога и да остана завинаги.

— Както искаш. — Вече не плачеше, а на мястото на сълзите ѝ беше дошло чувството за унижение.

— Харесва ми да съм с теб. — Гласът му беше плътен, нисък, искрен.

Той обаче не помръдваше от мястото си, забеляза тя, предпазлив беше, след като толкова много жени го бяха умолявали да остане.

— Невероятно ми се струва, че го казах. — Тя придърпа колене към брадичката си и го погледна.

Той намираще открития ѝ поглед за очарователен.

— Сега си по-емоционална заради...

— Месечния ми цикъл — каза тя, за да му се притече на помощ.

Успяла беше да успокои чувствата си и сега беше в нещо като нормално състояние.

— Заради това. — Усмивката му беше ослепителна на лунната светлина.

— Да се престорим, че не се е случило. — Тя последва примера му и дори се усмихна.

— Така би било много удобно. — Той се изтегна и се отпусна на стола.

— А аз имам опит с твоето удобство — каза тя с познатата шеговита саркастична нотка в гласа си. — С всичките му двайсет сантиметра.

— На твое разположение съм, когато се почувстваш по-добре — лениво проточи той. — Междувременно какво ще кажеш да те заведе утре на пазар?

— Пак ли ще изкупуваш женски сълзи, Рошфор? — Иронията беше мека, а погледът ѝ — весел.

— Ще успокоявам съвестта си.

— Не мислех, че имаш съвест.

— И аз така си мислех — тихо отвърна той.

На следващия ден отидоха на пазар, защото той я убеди, че е безполезно да се съпротивлява. Трябваше вече да ѝ е станало ясно.

Още няколко дни щеше да му позволява да си успокоява съвестта, защото безполезността от упорството ѝ по отношение на неговите желания скоро щеше да бъде поставена под въпрос, а принципите и моралът ѝ бяха загубили значението си снощи, когато ги беше удавила в порой сълзи. Съвсем ясно беше станало след сърдечния им и шеговит разговор посред нощ, че след като си тръгне, вече нямаше да се върне.

Купи ѝ цяла дузина чехли в различни цветове, два меки багдадски килима, дивани, столове, огледала и маси, които не беше посмял да купи в деня, когато беше донесъл леглото. После купи и гоблена, изобразяващ „Примавера“, на който тя се беше възхитила. На него русата красавица на Ботичели му приличаше на Сирина Блайд от Глостършир. След това, независимо от протестите ѝ, защото макар и вече да не зачиташе принципите си, тя не можа да приеме невероятно високата цена, Бо ѝ купи огърлица от злато и перли с голям рубин.

— Мисли си за мен, когато я носиш — каза той.

Щеше да си мисли за него всяка секунда, независимо дали носеше или не огърлицата, тя беше убедена в това. Можеше да си спести парите.

Той остана още почти две седмици в луксозно обзаведения ѝ апартамент, а после един следобед Бо се обърна към нея от прозореца, където известно време беше стоял да наблюдава реката.

— Може би в Палермо ме чакат съобщения, които трябва да занеса в Англия.

— Разбирам.

— Искаше ми се да остана по-дълго.

— Знам.

— Ако сър Хамилтън няма новини, ще се върна.

— Ще се радвам да те видя — каза тя, но знаеше, че той няма да се върне.

— Нали всичко ще бъде наред, докато си дойдат Кастели?

— Ще започна да рисувам. Така ще мога да показвам творбите си, преди да отида в някое ателие. — Нямах да плаче, можеше да сдържи чувствата си.

— Имаш ли си достатъчно бои?

— Да, благодаря. — Беше изкупил два магазина.

— Какво ще правим тази вечер? — Опитваше се да прозвучи небрежно, но му беше трудно.

— Мислех си да те скапя от чукане.

Той се засмя и се почувства по-добре:

— Жена със сърце като моето.

Ако имаш сърце, скъпи, мислеше си тя, разбрала защо човек като Бо Сейнт Джон не се беше оженил досега.

— Добра партия сме в такъв случай, защото ми харесва члена ти.

Той вече се беше приближил до нея, после я грабна за раменете, като едва не я повдигна от стола, наведе се да я целуне с настървение, а пръстите му се впиха в плътта ѝ. Само миг след това той вече я беше оставил на пода, където беше пръснал рисунките ѝ и яростно я облада, отвори устата ѝ с неговата, напъха езика си в гърлото ѝ, а съзнанието му се разяждаше от гняв и недоволство. Не искаше да си помисли, че Сирина може да използва същите думи с някой друг мъж. Тя беше негова...

Или поне тази вечер беше негова, реши Бо, когато страстите му утихнаха. Взе я на ръце и влезе в спалнята.

Останаха будни цялата нощ, и двамата не искаха да пропуснат нито миг от часовете, които им оставаха да прекарат заедно. Нежно се любиха, бавно и сладостно, а накрая, когато се зазоряваше, вече горяха, сякаш изпепелени от последния миг, от неминуемия край на връзката им...

Бо каза, че не иска закуска, когато тя го попита.

Бързо си стягаше багажа, хвърляше дрехите в куфара, а когато вдигна поглед към нея, той беше учудващо безизразен.

— Ако стигна до Легхорн до вечерта, мога да отплавам с вечерния прилив. — Гласът му също беше безизразен.

— Искаш ли да ти приготвя нещо за обяд?

Тогава той се усмихна — частица от човека, когото познаваше.

— Ако можеш, бих приел. — Тя все още не беше усвоила и най-елементарните кулинарни похвати. — Но благодаря, че ме попита.

— Бих могла обаче да ти помогна с багажа.

— Почти съм готов. Виждаш ли си часовника ми?

— В салона е, ще ти го донеса.

Когато се върна в спалнята, куфарът му беше затворен и той си обличаше тъмнозеленото палто.

Взе часовника, прокара верижката през илика на жилетката и го пусна в джоба.

— Благодаря ти за всичко — каза той, застанал на крачка разстояние, но с глас, който вече беше чужд.

— Моля, моля. Но ти беше далеч по-щедър от мен. Длъжница съм ти. — Тя говореше спокойно и не му отстъпваше по любезност.

— Разбира се, че не си. — Думите му бяха накъсани и резки. После за миг я погледна в очите. — Желая ти всичко хубаво — тихо добави той, после протегна ръка към нея и я привлече към себе си. — Целуни ме — прошепна той, — макар че ненавиждам целувките за сбогом.

— Не повече от мен — прошепна тя и се повдигна, за да го целуне, като се напрягаше да не се заплаче.

А когато устните им се срещнаха, светът отново се изпълни с чудо.

Тя беше единствената жена, от която ще си тръгне със съжаление, помисли си той. Ухаеше зашеметяващо и страстно, но въпреки това Бо нямаше намерение да се обвърже с една жена, колкото и изкусителна да беше.

Той се откъсна от нея.

— Сигурно следващия път ще се видим на вечеря на Кралското общество. Рисуващ божествено.

— Ще ти изпратя покана за първата ми изложба. — Надяваше се, че и тя говори, без да влага чувства, като него искаше обаче да си тръгне, преди да се е унизила да го помоли да остане. — Приятно пътуване! — каза Сирина.

Той още веднъж я погледна с непроницаемо изражение, после се обърна, за да вземе куфара си. Изправи се, усмихна се, леко наведе глава за поздрав и секунда по-късно вече си беше отишъл.

— Погледни в най-горното чекмедже на скрина — подвижна ѝ той, преди да затвори вратата на апартамента. После го чу как тича надолу по стълбите.

Изтича до прозореца и се загледа как влиза в каретата, после изчака, докато не изчезна от погледа ѝ. Върна се в спалнята и отвори чекмеджето. Червените кожени кутийки бяха напъхани сред копринените ѝ чорапи, а върху най-голямата имаше бележка. „Всяка дама има нужда от диаманти“, беше написал той със свободен разтеглен почерк. Беше я подписал: „С обич, Бо!“.

Тя отвори елегантните кутийки една по една, а ослепителната колекция от диаманти беше предостатъчна, за да ѝ осигури години спокоен живот — огърлицата, обиците, гривната, осеяни със стотици огромни диаманти, блестяха ослепително. Бо Сейнт Джон не можеше да даде сърцето си, но във всичко останало беше най-щедрият мъж.

Тя плака цяла сутрин, после спа два дни, за да избяга от болката и нещастieto в мекото легло, което Бо ѝ беше купил, а когато най-после реши отново да се завърне към света, Сирина започна да рисува. Работеше, сякаш животът ѝ зависеше от това и може би наистина беше така в началото — почти не спеше, нито ядеше. Рисуваше с ярост,

страст, с плам и гняв. Рисуваше високи, красиви, тъмнокоси мъже във всички възможни пози, жанр и настроение, понякога плачеше и заливаше платната с боя, ядосана от житейската несправедливост. В други дни обаче изпитваше такава всепоглъщаща любов от радостните си спомени, че се усмихваше, докато работеше и си тананикаше весели мелодийки.

Но най-лошото идваше нощем и тя често рисуваше по това меланхолично време, когато отчаяно ѝ се искаше Бо да я държи в обятията си. И тогава, когато беше беззащитна срещу болката от загубата, тя се надяваше, вече напук на самата надежда, че може би е бременна. Но и следващия месец цикълът ѝ дойде отново и яркочервената кръв се подигра на мечтите ѝ. Не можа да рисува цяла седмица, толкова дълбоко беше отчаянието ѝ. Знаеше, че вече я беше забравил.

Докато Сирина с рисуване се опитваше да се отърси от меланхолията, Бо се напиваше до забрава в безполезния си опит да потисне горещите картини, които изпълваха съзнанието му, русата ѝ коса и синьо-зелени очи, сцените на страст и желание. Беше си поръчал бутилка бренди, когато се качи на борда на „Сирена“ и оттогава не беше престанал да пие, седеше на палубата през първата нощ в открито море, не говореше с никого, отхвърляше предложенията на Реми за храна.

На следващата сутрин се изми и се избърсна, облече чисти дрехи, но усети, че вътре в него беше настъпила промяна, нещо го беше погълнало. Никой от моряците не знаеше как да реагира на новата кисела нотка в тона на работодателя си. Гласът му беше различен, когато говореше, забележките му бяха цинични, а всяка дума беше белязана с мрачно разочарование.

Беше мъртво пиян, когато стигнаха в Палермо, а когато се върна от посещението си при лорд Хамилтън и кралския двор един ден покъсно, графиня Ниоло го беше хванала под ръка. Имението на Франческа, Бакате, граничеше със земи на рода Сейнт Джон. Тя демонстративно се беше самопоканила под претекст да наглежда имотите си.

— Чудесно — беше отговорил Бо с леко саркастичен поглед, когато тя го попита. — Ще те спася от републиканците, а ти можеш да ме спасиш от скуката.

И двете имения бяха достатъчно далече от Неапол, за да им се размине разрухата на градската отбрана, но когато пристигнаха във вилата на Бо, Ди Кавалли, зеленият провинциален пейзаж се простираше недокоснат от войни и революции.

— Няма нужда веднага да ходиш в Бакате, нали? — каза Бо, докато помагаше на Франческа да слезе от коня в двора на вилата.

— Искаш ли да остана? — попита тя предизвикателно.

— Бих желал да те чукам една-две седмици, Франческа — проточи той. — Проявяваш ли интерес?

— Очарователно предложение, Рошфор — отвърна тя двусмислено.

— Искаш или не искаш?

— Не съм сигурна, грубиян такъв.

Търсеше забрава, а не любов, и никога не беше подвеждал Франческа по отношение на намеренията си.

— Както искаш. Имам нужда да пийна нещо.

— Трябва да обърнеш внимание и на мен — каза тя, — а не само на брендито си. — Франческа беше пряма жена, която обичаше да си угажда и винаги знаеше какво иска.

— Не се тревожи, скъпа, ще получиш цялото внимание, което искаш. — В сегашното мрачно настроение, в което беше изпаднал, мисълта да се скапе от чукане наистина го крепеше. — Надявам се, че ще можеш да ми смогнеш.

— Звучи интригуващо... — Очите ѝ блеснаха.

— Възнамерявам здраво да те накарам да се заинтригуваш, скъпа — каза той с тих и мек глас.

И го направи, а тя наистина беше заинтригувана. И двамата не забелязаха, че беше изминала цяла седмица. Той пиеше от мига, в който се събудеше сутрин, а на нощното му шкафче винаги предвидливо стоеше бутилка алкохол. Но Бо си оставаше угрижено трезвен, независимо, че прекаляваше, сякаш жлъчните му мисли изгаряха алкохола, сякаш всепоглъщащата му потребност от Сирина разреждаше силата на брендито. А Франческа де Бруни, графиня

Ниоло, се наслаждаваше на страстното възнаграждение от яростта и недоволството на Бо.

Щом графинята замина за известно време, за да види имението си, той си намери прислужница, която да му топли леглото, а когато Франческа се върна и откри красивата девойка в обятията му, като всяка изискана жена и тя се присъедини към тях.

Бо вече нямаше представа кой ден е. Не го и интересуваше. Просто искаше да забрави русата красавица, която присъстваше във всички негови мисли, които не му даваха мира.

А след един месец откри, че абсолютно нищо не го интересува.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато в имението на Сейнт Джон заживяха две жени и един мъж, далече на север започна австрийската офанзива и бързо напредна срещу французите по всички фронтове. На източния фланг генерал От плени Реко и Монте Беко и така принуди френското дясно крило да отстъпи до Нерви, на пет мили източно от Генуа. В центъра на атаката Хоенцолерн щурмува важния проход Кадибона и проникна до брега при Вадо, като по този начин раздели войските на Султ и Сюше. След три дни непрекъснати битки Мелас покори всички първоначално набелязани цели и изтласка французите от предните им позиции по гребена на лигурианските Апенини, макар и с цената на много жертви. Масена жестоко се съпротивлява, но австрийците го превъзхождаха числено пет пъти.

Въпреки че обитателите на Ди Кавали прекарваха април в себични удоволствия, в покрайнините на Генуа австрийският натиск продължи, а французите постепенно бяха изтласкани през Волтри и Сестри, под непрестанния обстрел на англичаните, които обсаждаха брега. На 20 април френският ляв фланг се изтегли до устието на река Полчевера, само на три мили западно от Генуа. По десния фланг се оттеглиха до река Стурла, докато в центъра държаха укреплението и отдалечените постове на север и на изток от него. Генерал Масена в Генуа беше напълно откъснат от базата си в Ница и от корпуса на Сюше.

На 24 април адмирал Кийт от флагманския кораб „Минотавър“ изпрати на Масена посредник, който го призова да се предаде предвид безнадеждността на положението му. В противен случай, обяви адмиралът, ще му се наложи да бомбардира Генуа. Масена незабавно изпрати отговор: „Генуа ще се брани до последно“ и незабавно откри огън по английските кораби от батареята Лантерна. В същия ден Масена изпрати майор Франчески, един от адютантите на Султ, да премине през блокадата и да занесе писмо на Бонапарт, в което изложи развитието на военните действия до този момент и посочи, че като

намали дажбите на войниците още повече, ще издържи „още десет или дванайсет дни, може би и петнайсет“...

Капитан Бери пристигна в Ди Кавалли към края на месеца с писма и новини. Откри Бо и малкия харем на двора, жените се бяха излегли на шезлонгите в градината и пиеха шампанско със замечтани погледи, насочени към Бо. Той обядваше един от конете, които беше пренесъл от Тунис. Множество цветя освежаваха зелената градина, а във въздуха се носеше силният аромат на розите.

— Искате ли питие? — попита Бо, когато Бери се приближи до манежа, слезе от седлото и подаде юздите на конярчето. Предложи на капитана една малка манерка от джоба на жилетката си.

— Благодаря, сър, с удоволствие ще пийна. Беше много горещо и прашно на идване насам.

— Тук във вътрешността беше още по-горещо. Изпий я цялата. Има още ей там — добави Бо и посочи с жест дамите. По кожата му имаше малки капчици пот. Носеше само ботуши за езда и кожени бричове, а жилетката със задължителния джоб за манерката беше разкопчана заради жегата. По загорелите му ръце, раменете и едрите му гърди блестеше пот, а контрастът между мъжката му сила и изящната бродерия на ленената жилетка беше поразителен.

Капитанът пресуши манерката и му я подаде обратно.

— Ако си имате други ангажименти, сър... — започна капитанът с усмивка. Той погледна към жените, седнали на шарена сянка под цъфналата ябълка, облечени в дантелени будоарни роби, през които всичко се виждаше. От тях неприкрито лъхаше на чувственост. — Ще изчакам в кабинета ви.

— Имам си други ангажименти — саркастично промърмори Бо, — вече от седмици. Няма да им липсвам много, ако те заведе вътре. Запознахте ли се с графиня Ниоло?

— Да, едно време, но само за кратко — на Капри.

— А... да, ами, ела и се поклони, а после ще се оттеглим, на хладно в кабинета. — С леко кимване той пусна Бери да върви пред него.

Градината беше само на няколко крачки, а когато представи жените, Бо се отнесе към тях с еднакво почитание, независимо че едната беше графиня, а другата — негова прислужница. Графинята съвсем леко кимна по посока на капитана. Според нейните разбирания

за йерархия, човек с неговия ранг заслужаваше само такава форма на почитание. Тибия, красивата прислужница, скочи и поздрави капитана с открита и топла усмивка.

Трябваше да се погрижи добре да я възнагради, когато си тръгне, помисли си Бо, развеселен от чаровната ѝ усмивка.

— Бихте ли ни извинили, дами — каза той учтиво, сякаш двете полуголи жени бяха на прием с кралицата. — Капитанът трябва да ми достави някои съобщения.

— Не се бави — каза Франческа, която се наслаждаваше на преувеличено чувство за превъзходство след един месец, прекаран с Бо.

— Доста време ли ще ни е нужно, Бери? — проточи Бо. — Графинята е нетърпелива.

— Не съм сигурен, сър. — Макар да смяташе, че новината е достатъчно сериозна, за да прекъсне отшелничеството на Бо, той имаше заповед да не го безпокои.

— Дългът повелява, Франческа — заяви шеговито Бо, защото разбираше, че Бери не би дошъл, ако нямаше сериозна причина. — Защо не се позабавляваш с един от конярите в мое отсъствие? Препоръчвам ти горещо оня с красивата брада.

Тибия се кискаше в шепата си.

Графинята за миг изгледа Бо с вледеняващ поглед.

— Открих, че му липсва нещо, скъпи, не си ли спомняш? — каза тя.

Франческа никога не се притесняваше от скандали. Красотата ѝ я предпазваше от злите езици, пазеше я и щедрото завещание на покойния ѝ съпруг.

— В такъв случай ще се опитам да побързам — отвърна той.

Капитан Тръбридж, един от заместниците на Нелсън, беше завзел островите Иския и Капри, съобщи му Бери, седнал на ръба на стола в кабинета на Бо. Той развълнувано и припряно му разказа за похода с подробности. Англичаните отново бяха установили контрол в неаполитанското пристанище.

— Пит не иска да пуска пехотинци — каза Бо, седнал срещу него. — Как смятат да изгонят французите от Неапол?

— Руфо е поел на поход със своята Армия на светата вяра.

— Кървавата божа ръка на Фердинанд. Плячкосването сигурно вече е в разгара си.

Бери прие твърдението с гримаса.

— Освен това в Генуа се говори, че с Масена е свършено.

— А Бонапарт?

— Никой не знае.

Бо изгледа капитана с остър и прям поглед.

— Може би някой трябва да разбере.

— И аз съм на това мнение, сър.

— Трябва ли в такъв случай да се откажа от забавленията си? — Той за миг се облегна назад с бегла усмивка на лице, а новото вълнение заличи априлската му скука.

— Позволих си да накарам слугите да опаковат багажа ви, сър.

— Графинята никога няма да ми прости — весело отбеляза Бо.

— Мисля си, че ще го направи, сър, като се има предвид как я напуснахте на Капри миналата година. Изглежда ви е простила за тогава.

— Наистина ли си тръгнах ей така?

— Тя издаваше ужасни писъци, сър. Ясно си спомням как си заминахме.

— Сигурно съм й изпратил нещо.

— Две диамантени огърлици, сър.

— Предполагам, че си се сетил да донесеш някоя и сега?

— Кутията с бижутата е в стаята ви.

Бо се ухили. Организационните умения на Бери бяха безупречни.

— Предполагам, че и маршрутът ни е планиран.

— Първо Палермо, сър, после...

— Генуа.

— Да, сър.

— До Палермо трябва да съм изтрезнял.

— Лок ще ръководи операцията, сър — спокойно отбеляза Бери, който знаеше, че Бо е компетентен и в трезво, и в пияно състояние. — Сър Хамилтън е официално отзован.

— Значи слуховете най-после са стигнали до краля.

— Има хора, които се отнасят към скандала сериозно, милорд.

— За щастие това не ме интересува.

— Точно така, сър.

Бо и капитан Бери напуснаха Ди Кавалли след един час, графинята се отказа да направи сцена, когато ѝ предложиха да си избере нещо от кутията с бижута. Беше алчна, както предположи Бо, и направо побесня, когато той подбра две бижута и ги връчи на Тибия. Беше наредил стюардът да даде на младата жена и солидна сума, веднага след като Франческа си тръгне, в случай че престоят на Тибия в леглото му беше накърнил непоправимо репутацията ѝ. Стюардът не беше на това мнение, защото спомена, че младата жена отдавна не зачиташе почтените порядки — към двама от лакеите хранеше особени чувства.

Тази информация позволи на рицарското чувство на Бо да не пострада от угризения и той се метна на коня в много добро настроение.

Миналият месец беше успял да превъзмогне най-дълбоките си копнежи по Сирина и почти можеше да си повярва, че с времето напълно ще я забрави. Нямаше желание сериозно да се замисля за брак, а не можеше да предложи нещо друго, ако искаше постоянна връзка. Дори и дъщеря на виконт би могла да бъде убедена да се примири с положението на държанка. Той не беше сигурен дали би могъл да се откаже от ергенските си навици, а като си спомни нрава на Сирина, разбра, че тя за нищо на света не би се съгласила да му стане любовница.

Разбира се всичко беше в сферата на догадките, защото и най-малкият знак за постоянство го караше да се чувства неловко.

— Защо не пожела да се ожениш? — попита той Бери, докато се бореше с хаотичните си мисли.

Бери леко се завъртя на седлото, учуден накъде биеше Бо.

— Просто питам — разясни Бо.

— Не открих жена, която да обикна — каза Бери.

— И аз така си помислих — прошепна Бо.

Когато пристигна в Палермо, Бо отиде на посещение при Чарлс Лок, английския генерален консул, който изпълняваше функциите на заместник, докато пристигне пратеникът, който щеше да заеме мястото

на Хамилтън. Семейство Хамилтън и адмирал Нелсън бяха заминали с кораб до Малта и Сиракуза, преди да започнат дългото си пътуване назад към Англия, каза икономът на посолството, когато Бо се поинтересува. Всички говореха за успеха на кардинал Руфо в похода към Неапол, доложи майордомът, докато се изкачваха до кабинетите на първия етаж.

Имаше признаци, че французите се изтеглят от Неапол, обясни заместник-консулт, когато си размениха задължителните любезности.

— Несъмнено по заповед — каза Бо и се настани на един удобен стол.

— При положение, че Генуа е под обсада и в ужасно положение, Масена има нужда от подкрепление, предполагам. — Чарлс Лок нервно подръпваше джобчето на часовника си. — Но няма никакви вести за Наполеон. Обичайните ни източници нещо са се умълчали...

— Походът на Наполеон несъмнено ще започне скоро, особено като се има предвид, че Масена и войските му са в безизходица.

— Моро е нападнал при Крей в Прусия миналата седмица.

— В такъв случай, да не би да смятате, че Бонапарт обмисля поход в Германия? Дали ще остави Масена сам да се оправя?

Консулт сви рамене.

— Никой не знае, най-вече проклетият съвет на премиера, даже не знаят как да водят война.

— И на австрийците не може да им се вярва. Тугут си има свои териториални планове.

— От самото начало — въздъхна Лок.

— Възнамерявам да отида в Генуа и да поговоря с някои адютанти от австрийския щаб, които познавам. Бери и аз можем да тръгнем на север и да видим какво можем да научим.

— Всички ще бъдат благодарни, Рошфор — каза Чарлс Лок, а по челото му се изписа угриженост. — Нямаме абсолютно никаква информация. След като лорд Хамилтън си тръгна, а сър Джон Актън замина на меден месец, повечето от източниците ни са несигурни.

— Сър Джон наистина ли се ожени за тринайсетгодишната си племенница? — Бо леко повдигна вежди.

— Свършен факт, колкото и ужасяващ да изглежда.

— Колко му струваше папската благословия?

— Очевидно е успял да си я позволи. Момичето се опитало да избяга, облекло се като момче с панталони и хукнало. Хванали я обаче и сега „щастливата двойка“ — саркастично отбеляза Лок — е на борда на „Фудроян“ с Нелсън и всички останали.

— Сър Джон е ужасно стар.

— На шейсет и четири е.

— Не мога да си представя да причиня такова нещо на дете — намръщи се Бо.

— Семейство Актън са твърдо решени да запазят наследството в рамките на рода.

— Някой адвокат или малко политически маневри в парламента биха могли да свършат същата работа...

— Нито един от нас не е на шейсет и четири... — тихо отбеляза Лок. — Още бренди?

— Не! — Бо вдигна ръка, за да не позволи на консула да му налее. — Изтрезнявам. Бери ми каза, че ще трябва да съм в идеално състояние за експедицията на север.

— Ако има човек, който може да го направи, Рошфор, това си ти — каза генералният консул с топла усмивка. — Не искаме да те обременяваме, но всички разчитаме на теб.

Бо стана от стола също усмихнат.

— С тази потискаща мисъл — лениво рече той, — ще ти кажа довиждане. Ще изпратим обратно докладите на ескадрона на блокадата, за да се опресни информацията ви. Желая на премиера късмет в убеждаването на австрийците да застанат на наша страна.

— Трябва да имаме собствена армия в Средиземноморието. С главнокомандващия Стюарт сме на едно мнение по този въпрос. Кампанията в Холандия беше пълен провал, това и едно дете би им го казало.

— Ще видя какво мога да направя, за да убедя Пит да изпрати сухопътни войски в Италия.

— А аз наистина ще предам съобщението ти по възможно най-убедителния начин.

Междувременно същата нощ в Париж, шести май, в четири часа сутринта Бонапарт и секретарят му Буриен бързо се спуснаха по

стъпалата на Тюйлери до вътрешния двор и влязоха в черна карета, теглена от впряг пощенски коне. Портите се отвориха и каретата премина с шеметна скорост. Нямаше да пътуват дълго — просто рутинна проверка, би казал човек.

Пътуваха с бясна скорост...

Пристигнаха в Авалон в седем и половина вечерта — изминаха сто и петдесет мили за петнайсет часа. На седми май Наполеон пристигна в Дижон, а късно през нощта на осми беше в Женева, където Бертие работеше на пълни обороти, за да може придвижването на запасната армия да започне на десети, в съответствие с плана на първия консул. Имаше тридневна закъснение, докато чакаха артилерията, а през това време Наполеон преглеждаше войските и изнасяше речи, с които искаше да заблуди австрийските агенти за направлението на запасната армия.

После започна изкачването на Алпите и прохода Големия Свети Бернар.

По това време на годината проходът представляваше огромна маса лед. Пътеката за мулета беше покрита със сняг десет месеца в годината. Петдесет и пет хиляди войници, шестдесет оръдия и триста каруци трябваше да се придвижат в долината Аоста, като изминават по двадесет и три мили през безплодни долини, клисури, скали и снегове в сезон, когато студът и вятърът все още бяха ужасяващи, а лавини падаха всеки ден. Докато се подготвяха за пътуването, на всички войници им беше раздадена деветдневна дажба и четиридесет патрона. От Мартини пътят, който беше достатъчно широк, за да може по него да мине малка карета, започваше да се изкачва по брега на дивата и бурна река Дранс, която течеше в близост до пропасти без парапети, прекосяваше слаби и изпотрошени мостове и най-накрая стигаше до Бур Сен Пиер. Оттам път нямаше. Имаше пътека, по която се стигаше до Сен Реми, първото село по италианския склон.

Колкото повече се изкачваше армията, толкова по-неравен и тесен ставаше пътят. В Бур Сен Пиер механиците свалиха оръдията, преброиха кутиите с патрони и колелата, опаковаха провизиите и ги натовариха на мулета, а бъчвите с барут на кухи дънери и шейни. Теглеха ги войниците на Ватрен и Лоазон. По сто човека бяха впрегнати за всяко оръдие, а по десет човека носеха механизмите на

носилка. Когато стигнаха до снега, ледът започна да прорязва обувките им и затова трябваше да ги сменят на всеки три или четири мили.

След десетчасов поход през дива пустош, урагани и сняг, развалини и дървени кръстове, войниците достигнаха до манастира, където монасите бяха приготвили масите, отрупани с храна, както беше наредил Бонапарт, който предварително беше изпратил пари и вино. На шестнадесети май войниците пируваха с варено солено говеждо, овнешко задушено, сухи зеленчуци, козе сирене и старо бяло вино.

После запасната армия започна слизането, което се оказа още по-трудно от изкачването.

На четирнадесети май Бо пристигна в предния щаб на генерал От в Ривароло ди Сопра. Корабите на адмирал Кийт всяка нощ бомбардираха Генуа от близко.

В отчаянието си Масена се беше опитал да пробие обсадата на единадесети май, но войниците му бяха прекалено изтощени физически, за да се бият. Така самият Масена прикриваше оттеглянето им обратно към обсадения град.

Австрийците нямаха вести от Наполеон, но бяха на мнение, че французите биха се придвижили, за да отбраняват Прованс след падането на Генуа, а Генуа със сигурност щеше да падне.

На следващия ден Бо и Бери отпътуваха от Ривароло и тръгнаха на север. Ако нямаше слухове за френски войски и ако нямаше следи от тяхното присъствие в околностите на алпийските проходи към Франция, може би в крайна сметка Германия щеше да се окаже сцена на летните сражения на Наполеон.

На шестнадесети май авангардът на наполеоновата запасна армия слезе от прохода, пристигна в Аоста и я завзе. На следващия ден Лан се справи с още хиляда и петстотин австрийци в Шатийон.

На двадесет и първи австрийците бяха изтласкани от село Бар, но четиристотинте войници в гарнизона на форта с двадесет и шестте си оръдия успяха да отблъснат отчаяните нападения на Лан.

Командирът на форта незабавно беше известил генерал Мела в Торино за френското нашествие. Ако реагираше незабавно, генералът можеше да спре напредването на французите.

Бо и Бери се срещнаха с пратеника на главнокомандващия Бернкопф от Бар, който носеше новини за френското нашествие. Наполеон действително беше постигнал невъзможното, ако беше успял да прекара цялата си армия през заснежения проход. Бо изпрати една своя бележка, в която предаваше неочакваната информация на адмирал Кийт, а после двамата с капитана тръгнаха за Бар. Имаха нужда от цифри, с помощта на които да преценят дали напредъкът на Наполеон е сериозен. Дали само неколцина войници бяха преминали през прохода Сен Бернар или цяла армия напредваше към Генуа?

Когато приближиха поста два дни по-късно, в далечината се чуваше тътенът на оръдия, а като се приближиха на достатъчно разстояние, пред тях се откри гледка към цялото село, пълно с френски войници. След малко повече изчисления откриха, че нападението не разчита на многобройна войска.

Прекараха остатъка от деня в околностите на селото, а по-късно същия следобед намериха две пътеки, които заобикаляха поста откъм запад. Мълчаливо стояха на конете и със страх наблюдаваха безмилостните доказателства, че през тясната клисура е преминала цяла армия.

— Тръгнали са на изток — каза Бери.

— Като че ли гръм е паднал — прошепна Бо и се намръщи при вида на утъпканата земя, по която бяха преминали хиляди войници. — Колко са и за къде са тръгнали? — тихо продължи той умислен, а в съзнанието си вече беше започнал да прехвърля възможностите.

— Не и за Генуа, бас хващам — каза Бери. — А къде е артилерията му?

— Предполагам на другия край на поста. Не биха могли да преминат артилерията по тези пътеки.

Вечерта вече стигнаха до Ивреа, където като че ли се разиграваха най-важните събития. Те не знаеха, че Наполеон си беше в леглото по това време и спокойно спеше със съзнанието, че врагът все още е напълно озадачен по отношение на местонахождението му.

Същата нощ Бо и Бери прекараха по възвишенията, защото трябваше да се развидели, за да могат да пресметнат числеността на армията. Призори френската армия напусна лагера и продължи на изток.

— Господи, има поне четиринадесет или петнадесет дивизии. — С бинокъл Бо разглеждаше войските, които се простираха с километри надолу по пътя. — Предполагам, че са тръгнали за Милано. Бонапарт ще остави Масена да загине.

— Бонапарт има нужда от артилерия, за да може да воюва.

— А австрийският арсенал е само на деветдесет мили от Милано. По дяволите! — изруга Бо.

За рекордно време изминаха четиридесетте мили до Торино, като често спираха, за да купуват свежи коне. Когато обаче стигнаха в генералния щаб на Мелас, седемдесетгодишният главнокомандващ цели два дни се чуди как може една толкова голяма армия да се придвижи по този начин в долината на река По.

Бо призова всички, които пожелаха да го изслушат, да побързат, удивен от бюрокрацията в австрийското командване. Но едва на сутринта на първи юни, когато двама от командирите на Мелас предадоха доклади за френски нападения, върховният главнокомандващ изпрати заповед на От веднага да преустанови обсадата на Генуа и да тръгва на север, за да го настигне. Трябваше да се действа, защото французите вече приближаваха Милано и Торино.

В Генуа От току-що беше получил съобщение, че Масена е съгласен да разгледа условията за капитулация. Той пхна заповедта на Мелас в джоба си и не й обърна внимание. След осем седмици обсада нямаше намерение да се оттегли, точно когато беше на крачка от победата. Щеше да накара Масена да капитулира. Масена обаче бавеше преговорите и така позволи на Наполеон до четвърти юни да напредне доста. Последните условия по капитулацията бяха подписани същия ден.

Но тогава Наполеон беше влязъл в Милано и напредваше безмилостно на фона на оттеглящите се австрийци.

Когато научи, че Милано е в ръцете на Наполеон, Бо се ужаси. Скоро цяла северна Италия щеше да пламне във война. А Сирина беше във Флоренция. Определено я заплашваше опасност.

Докато той и Бери бяха пътували в търсене на врага, му мина през ума, че Флоренция може да пострада, но това му се струваше крайна възможност. Може би можеше да се направи нещо Наполеон да бъде спрял в богатите долини на По, Венеция и подалпийските райони, които предлагаша изобилие от богатства на завоевателите. Но след като Милано толкова бързо беше завзет, цяла Италия скоро можеше да бъде погазена.

Доколко беше загрижен или отговорен за безопасността на Сирина? Да не би да й беше нещо като закрилник?

Беше направил това, което беше дошъл да направи — да предупреди адмирал Кийт и Чарлс Лок, мислеше си той с чувство на изпълнен дълг. Останалото не беше негова работа. Никой не го задължаваше да спасява Сирина Блайд.

След като се сбогува с адмирала, Бо отплава за Палермо, а оттам, след кратък престой в Ди Кавали за конете, „Сирена“ заминаваше за Англия. Но с приближаването на кораба до Легхорн Бо ставаше все по-неспокоен. Крачеше по палубата мрачен и мълчалив. Бери го забеляза, но не каза нищо, защото знаеше, че Бо нямаше да се вслуша в съвета му.

Подминаха пристанището, откъдето в далечината се виждаше градът с оживени крайморски улички; там беше центърът на английската търговия в Италия.

Бо изведнъж слезе от палубата.

Влезе в каютата си, запъти се направо към шкафа с напитките, а ръката му леко трепереше, докато наливаше. През изминалите седмици не си беше позволявал да размишлява за лични чувства. Той и Бери така или иначе постоянно бяха в движение и макар че от време на време се сещаше за Сирина, нямаше възможност за дълги размишления, тъй като беше изправен пред по-належащия проблем за оцеляването си.

А през последните няколко дни почти беше забравил за чувството си за дълг.

Когато обаче съзря Легхорн, той откри, че мислите му отново се въртят само около това. И независимо че се мъчеше да прогони картините от съзнанието си, те се връщаха изкусителни и провокативни, караха го да я желае. Не можеше да си обясни защо беше така. Мислеше си, че след Ди Кавали вече я е забравил.

Мислеше си, че отново започва със старите си навици, че отново е безгрижен и приема без претенции себе си и своя свят.

Ами ако ей така реши да се поддаде на изкушението, размишляваше той с поглед, впит в брендите, и изведнъж да се появи на вратата на Сирина, какво ли щеше да й каже?

Тази мисъл го накара да потръпне, сякаш се поддаваше на някакво непознато, нежелано и неясно чувство, на което винаги инстинктивно се беше противопоставял.

Той пресуши чашата, алкохолът прогори гърлото му и отново си наля. Пиеше гневно, а в съзнанието му бушуваха чувства. Беше се излегнал на стола и гледаше леглото, където за пръв път беше любил Сирина. Желаше я отново, сега, и с всеки момент желанието му се усилваше.

Образът ѝ го изкушаваше като чаровно привидение, а с всяка погълната чаша бренди изкусителното ѝ очарование още повече го завладяваше. Представи си, че отново я среща и когато застане на прага ѝ, просто ще каже: „Бъди моя любовница. Ще ти дам каквото поискаш и ще те спася от французите“. Или може би, цинично размишляваше Бо, разгневен и недоволен от неутолимия си глад, когато действителността разкъса булото на илюзията, би могъл да каже нещо по-практично: „Не мога да се ожения за вас, госпожице Блайд, но каквото друго си поискате, ваше е. Къща, имение, бижута, достъп до Кралското общество“. В този подкупен свят от него нищо друго не се искаше. Независимо че някои дами ламтяха за титлата, в крайна сметка винаги избираха богатството му.

Но не и Сирина, помисли си той и недоволно изръмжа.

Тя не се продаваше. Бо не можеше да го проумее, това го измъчваше.

По дяволите! Отвори още една бутилка.

Едва след като започна третата бутилка, той стана от стола, излезе на слънце и въздух на палубата и бавно се заразхожда с походката на човек, попрекалил с чашките.

— Къде сме? — проточено попита Бо и застана до капитана със зареян в далечината поглед.

— Наближаваме Пиомбино, сър.

— Нови заповеди, Бери — каза Бо с усмивка, макар че погледът му беше стоманен. — Връщаме се в Легхорн.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Семейство Кастели се бяха върнали във Флоренция преди един месец и сега Сирина се беше записала в две ателиета — на моден портретист и на изтъкнат пейзажист. Беше доста заета, пристигаше в ателиетата много рано сутрин и след края на работния ден често рисуваше отново вечер у дома.

Беше разбрала, че наемът ѝ е платен за цяла година, когато отиде да каже на хазайката, че ще се премести, щом се върнат Кастели. Така беше решила да остане в собствения си апартамент, а не да се натрапва на приятелите си. Беше много мило от страна на Бо и очите ѝ се изпълваха със сълзи, когато си спомняше за предвидливостта му. Вярно, че го презираше заради егоизма, заради това, че беше повърхностен, но щедростта му не можеше да се отрече.

Джулия и професор Кастели я бяха представили на всички техни приятели през изминалия месец, когато салонът им се пълнеше всяка седмица с интелектуалци, с дългогодишни приятели, с най-различни братовчеди и роднини. Сирина направо беше засипана от ухажори. Един млад адвокат упорито я преследваше от първата им среща, а братовчедът на Джулия, Сандро, прочут скулптор, предложи сърцето си — в случай че тя го поиска, беше казал той с ослепителна усмивка. Двамата по-млади синове на местен граф, великолепни в австрийските си униформи, не пропускаха да посетят салона на Кастели и да изразят почитанията си на Сирина. Местният префект всеки ден ѝ изпращаше цветя, а един млад свещеник се бореше със съвестта си по отношение на синьорина Сирина. Така тя не остана без забавления и приятели и се възползваше от разнообразието, което ѝ се предоставяше. Обаче никога не предлагаше на ухажорите си нещо повече от лек флирт. Никой не можеше да плени сърцето ѝ като Бо.

От време на време все още плачеше за него, но сега дните, в които изпитваше меланхолия по несподелената си любов, бяха по-малко. С времето го забравяше все повече или поне загубата не ѝ се

струваше чак толкова ужасна. Работеше постоянно, за да не забелязва липсата на Бо Сейнт Джон от живота ѝ.

Всички във Флоренция чуха за триумфалното нахлуване на Наполеон в Милано, а пълното поражение на австрийците в Маренго дванайсет дни по-късно означаваше, че Италия е отново под контрола на Франция... Флорентинците, които имаше за какво да се страхуват от французите, започнаха да си стягат багажа или да крият ценностите си. Домакинството на австрийския ерцхерцог например, настанено в двореца Пити, и онези местни служители, които бяха под управлението на австрийското правителство, напуснаха града.

Джулия разказа историята за френското нашествие във Флоренция от 1799 година и след като предупреди Сирина за вероятността от масови вълнения, които можеха да бъдат избегнати, като вечер човек си стои вкъщи, тя отбеляза, че ритъмът на живот на обикновените хора общо взето с нищо не се беше променил.

Тъй като френската армия все още не маршируваше из Флоренция, а войната се водеше далече на север, един следобед в средата на юни Сирина се изуми от внезапната поява на група френски войници в Трибуната на Уфици.

Тя се упражняваше заедно с още няколко студенти от курса по портретна живопис, а стативът ѝ беше поставен в Трибуната, където копираше една от картините.

Офицерите, които вървяха начело, бяха разкошно облечени хусари, наметнати с палта от леопардова кожа, с кожени шапки, украсени с пискюли и ширити, носеха богато избродирани мундири, позлатени мечове и колани.

Групичката се придвижи бързо в осмоъгълната зала, без да забелязва удивените погледи на студентите. Старшият офицер посочи една от картините на стената, а после още една. Някакъв писар бързо записваше в тефтерче, докато войниците сваляха избраните платна от стената и ги изнасяха...

Офицерите се спряха пред картината, която копираше Сирина, за да ѝ се полюбуват.

— Тази също — каза един военен на чиновника до себе си. Когато обаче свали поглед от картината, мъжът видя Сирина.

Той се спря, с жест накара и мъжете след него да спрат, после се полуизвърна, за да прошепне нещо на колегите си.

Всички великолепно облечени хусари впериха взор в Сирина. После младият началник се приближи до нея с леко почукване на шпорите, което изведнъж наруши настъпилата тишина.

— Бонжур, мадмоазел. — Той учтиво се поклони. — Много ми приличате на жена, която познавам.

— Сигурно грешите, сър — каза тя учтиво на френски, като се опитваше да си даде вид, че е спокойна. После остави четката, за да не видят, че ръката ѝ трепери.

— Говорите френски? — попита офицерът изненадан.

— Това е езикът на Европа, сър — неутрално отвърна тя с надеждата, че няма повече да я разпитва. Искаше ѝ се той да се обърне и да си тръгне така внезапно, както се беше появил.

— На генерал Масена ще му хареса това, че говорите френски. Тя говори френски — повтори той, като се обърна към останалите офицери. — И нея ще вземем!

— Не! — извика Сирина.

— Няма да ви сторим нищо лошо, мадмоазел — нежно заяви той, когато отново насочи поглед към нея. — Генерал Масена обича блондинки. — Той не спомена, че тя страхотно приличаше на графиня Гончанка, която миналата година беше доставила голямо удоволствие на генерала в Цюрих. В Европа, където всичко се разграбваше, красивите неща бяха лесна плячка...

Той кимна на войниците да я вземат.

— Къде ме водите? — Гласът на Сирина трепереше, а войниците, които я държах за ръцете, я поведоха към вратата.

— При генерала — тихо отговори офицерът.

— Трябва да съобщя на семейството си. — Тя се опитваше да не закрепчи истерично. — Поне ми позволете да изпратя бележка.

— Разбира се, мадмоазел. — Все едно искаше да използва носна кърпичка — толкова естествен беше тонът му. — Кажете на Франсоа какво желаете. Той ще се погрижи да получат бележката ви.

Отведоха я почти обезумяла. Вървеше с придружителите си след войската мародери, които грабеха съкровищата на Уфици, сякаш бяха ябълки на пазара. Долу на площада тя видя десетки покрити каруци, в които товареха платната. Преди да я качат на една карета, писарят тичешком се приближи и после ѝ позволиха да продиктува кратко

съобщение — „Отведоха ме при генерал Масена“, написа тя на приятелите си. „Моля ви да ми помогнете!“

В бележката, която Джулия получи след няколко часа, пишеше само: „Отивам да се срещна с генерал Масена“. Подписът отдолу не беше на Сирина.

Всичките им молби до местните власти за помощ останаха без отговор. Авангардът на генерал Масена, новоназначения главнокомандващ на италианската армия, не влизаше в правомощията на местното правителство.

Когато Бо се появи в апартамента на Сирина няколко дни по-късно, хазайката се хвърли в обятията му със сълзи на очи и молба за помощ.

— Няма я, французите я плениха. Слава богу, че дойдохте. Дълго се молих това да стане.

Бо нежно я отблъсна, защото това, което му говореше, беше страшно. Дори първоначално си помисли, че не я е чул правилно. Задържа я на ръка разстояние, после се опита да потисне тревогата си.

— Говорете много бавно! — каза той.

Тя му разказа това, което беше чула, отговори на кратките му и резки въпроси, повтори всичко, което знаеше десетина пъти.

Минути по-късно той вече чукаше на вратата на семейство Кастели и Джулия веднага го разпозна като обекта на многобройните картини в апартамента на Сирина. Девојката ѝ беше разказала съвсем малко, но Джулия предположи, че по време на пътуването от Англия между тях е имало нещо. Той беше невероятно красив. Сега разбираше защо Сирина се беше поддала на чара му.

Когато Бо се представи като приятел на Сирина, двамата Кастели го поканиха да влезе. Той се извини, че нахълтва така и веднага поиска информация за пленяването ѝ.

С угрижено изражение изслуша краткото им обяснение на оскъдните факти, с които разполагаха, после разгледа бележката и наум се прокле, че не беше дошъл по-рано. Когато разбра, че Сирина е в ръцете на врага вече от четири дни, стомахът му се сви при мисълта как се забавляваха мародерите.

Джулия говореше с нисък и спокоен глас и описваше всички хора, с които бяха разговаряли — студентите, които бяха видели как я отвеждат, работниците, които бяха помогнали при натоварването на каруците, момчето, което беше донесло бележката от писаря. Докато тя говореше, Бо остави настрана безсмислената тревога и започна да планира как да намери Сирина.

Когато с няколко думи им съобщи какво възнамерява да прави, Джулия предложи да му съдействат.

— Позволете ни да помогнем. Ще дойдем с вас.

— Щабквартирата на генерал Масена е в Милано — добави професор Кастели. — Там имаме приятели, които могат да ни помогнат.

— Оценявам предложението ви — учтиво отвърна Бо, — но сам ще стигна по-бързо. — Те щяха да му пречат.

— При положение, че Англия е във война с Франция, с нас бихте пътували по-безопасно — изтъкна Джулия.

— Често пътуваме до Милано, за да установяваме автентичността на картини. — Професор Кастели беше дребен човек, малко по-висок от дъщеря си. — Мога да стрелям точно и се оправям със сабя, милорд — продължи той и се изправи в цял ръст. — За мен ще е чест да ви помогна.

— Благодаря ви, но с по-малко хора се върви по-бързо. А ако Сирина се върне по някакъв начин по време на отсъствието ми — предположи Бо с ясното съзнание, че това не е много вероятно, — ще се чувствам по-спокоен, ако вие сте тук. Ще трябва да се видя с банкиер, преди да замина, и ако можете, помогнете ми да намеря пари — продължи той, докато набързо пресмяташе всичко, което щеше да му е нужно за пътуването до Милано, с надеждата, че главнокомандващият на щаба на генерал Масена е все още алчен. — Някой, който да ми предостави голяма сума на кредит. — Всички знаеха, че Солиняк е алчен. Някои твърдяха, че и Масена обича дукатите. Бо се надяваше това да е истина.

Макар че семейство Кастели не беше богато, те познаваха търговци, които имаха много пари, и още преди да се беше стъмнило, Бо беше събрал достатъчно злато, за да откупи цяла дузина жени от

генерала. Освен това от банкера беше получил книжа, които удостоверяваха, че е представител на банката Алори и синове.

Бо тръгна, когато се стъмни, по пълнолуние — подходящо време за кражби, както казваха в Йоркшир, мрачно си мислеше той. Беше тръгнал да си открадне една от дамите на генерал Масена — със значителна сума, ако беше възможно, ако не — със сила.

Щеше да си я върне, независимо от цената, закле се Бо. Независимо дали тя го искаше или не.

Не си задаваше въпроса как ще постигне целта си. Можеше умело да се възползва от всички предоставили му се възможности — беше се научил на това, докато служеше за свързка на Пит.

Повечето от задачите, които му възлагаха, по-страхливите мъже биха отхвърлили. Опасностите го опияняват, казваха противниците му, сякаш не го интересуваше какво щеше да стане с него. Тези, които го познаваха по-добре, разбираха, че е способен да постигне всичко, каквото пожелае.

На път за Милано към Сирина се отнасяха любезно, макар че често се отбиваха в богати манастири и метоси, където Солиняк, главнокомандващият щаба на Масена, събираше „помощи“. Където и да отсядаха, тя спеше в отделна стая, полковникът даваше нареждания да ѝ поднасят храна, още на първата сутрин след отвличането ѝ донесоха гореща вода заедно с добавки към тоалета, а Солиняк ѝ беше изпратил любезна бележка заедно с няколко книги, с които да убива скуката по време на пътуването.

Чувстваше се като гъска, която угояват за Коледа, и макар да беше доволна, че хусарите не я тормозят, си даваше сметка, че я пазят като бъдеща собственост на Масена.

Опитваше се да не мисли за края на пътуването, отказваше да се поддаде на страха, освен ако не ѝ се наложеше, а вместо това премисляше всяка възможност да се отскубне от създалото се положение. Дано в тези масово грабени територии се намереше жена, която да се хареса на Масена повече от нея. Вероятно тя дори сега беше настанена удобно в апартамента на генерала и Сирина щеше да се окаже излишна...

Това обаче не беше особено приятна мисъл, изведнъж осъзна тя, като се сети за многобройните младши офицери, които също така имаха нужда от женска компания. Като покровител, Масена беше за предпочитане пред другите възможности.

Колкото и да размишляваше обаче, тя не можа да отхвърли чувството на отчаяние, което смазваше духа ѝ. Облегна се на седалката на каретата и затвори очи, за да не позволи на сълзите ѝ да потекат. Чувстваше се самотна и обърквана, не знаеше какво я чака и беше обзета от безнадеждност.

„Защо аз?“, питаше се тя, а по бузите ѝ се стичаха сълзи. Какъв ли ужас щеше да преживее в бъдеще, отчаяно си мислеше тя.

Но когато спряха на север от Парма и изчакаха да махнат юздите на конете, Сирина видя една млада жена с две деца да проси милостиня край пътя и нейните собствени трудности ѝ се сториха нищожни в сравнение с това, което виждаше. За разлика от дрипавото и умиращо от глад семейство, нея я хранеха добре, обличаха я добре, полковникът направо я глезеше, за да пристигне при генерала в цялото си величие.

Тя свали перлената огърлица, която Бо ѝ беше подарил в Лисабон, после извика жената да се приближи до каретата и ѝ я подаде.

— Вземи я и нахрани семейството си.

Младата майка избухна в сълзи при вида на щедрия подарък, целуна ръката на Сирина и ѝ благодари със сълзи на очи и с думи, по които личеше вълнението ѝ. Опита се да приведе в ред изпокъсаните си дрехи и се извини, смутена от неугледния си вид.

— Ние не сме просяци, синьорина — тихо каза жената. — Или поне нямаше да сме, ако мъжът ми не беше починал. Но децата...

— Моля ви, разбирам — намеси се Сирина, която се чувстваше като еснафка в елегантната си рокля и изпитваше чувство на вина за собственото си самосъжаление, като виждаше, че жената почти нямаше с какво да се облече, нямаше храна, с която да се нахрани. — Не е нужно да се извинявате. Моля ви, доведете децата, за да ги видя — добави тя в желанието си да накара жената да се отпусне и видя как малкото момиченце стиска ръката на братчето си.

Тя изведе децата напред — слабичко момче и дребно момиченце, което плахо ѝ се усмихна — и ги подкани да ѝ благодарят.

— Благодарим ви, синьорина — сериозно каза момченцето. — Татко почина във войната. — Очите му се открояваха на изпитото лице, а краката и ръцете му бяха като вейки. Той обаче здраво държеше сестричката си за ръката.

— Татко умрял — припя момиченцето, което разбираше трагедията, но не и значението на думите. Очите на Сирина се изпълниха със сълзи при трогателните думи на децата.

— Джовани почина в битката при Маняно миналата пролет — каза младата майка. — И — устните ѝ потрепериха — много ни е трудно... — За миг гласът ѝ заглъхна. — Нямаме роднини и е трудно да си намеря работа с две малки деца — тихо довърши тя.

— Познавам човек, който ще ви помогне — каза Сирина, която се чувстваше задължена да подкрепи нещастното семейство. — Знаете ли как да стигнете до Флоренция?

Майката веднага кимна утвърдително, а Сирина бръкна в джоба си, защото си беше спомнила за флорина^[1], който винаги носеше за всеки случай. Извади го и го подаде на жената.

— Качете се на дилижанса и идете при професор Кастели в художествената академия. Кажете му, че аз ви изпращам. Професорът ще намери човек, който да купи огърлицата.

Надеждата, която проблесна в погледа на младата майка, поразил Сирина и я накара да забрави за собствените си проблеми. Преди полковникът да беше заповядал войската отново да потегли, Сирина беше успяла да упъти младата жена как да открие семейство Кастели.

— Кажете им, че съм добре и вероятно пътувам за Милано. Ще им пиша при първа възможност. — Сирина задъхано каза последните думи, защото каретата вече потегляше.

Децата ѝ помахаха и се усмихнаха, а искрените благодарности на жената отекваха в ушите на Сирина дълго, след като войската потегли.

Тя се чувстваше отново жизнена и бодра след срещата със злочестата майка и децата, ако изобщо беше възможно да изпита подобно нещо в създадите се обстоятелства. Оправи си полата, изглади гънките на елегантната рокля от жоржет, която полковникът ѝ беше изпратил, нагласи жълтите копринени панделки, които украсяваха ръкавите, сякаш се приготвяше за драматичната среща. Настроението ѝ беше почти ведро, когато погледна през прозореца на каретата и видя красивия летен пейзаж.

Не беше единствената дама в Италия, изправена пред перспективата да се примирява с новите завоеватели на страната, казваше си тя. Нито пък щеше да бъде последната, ако полковник Солиняк и сънародникът му продължаваха необезпокоявани да грабят.

И така, как да се сприятели човек с върховен главнокомандващ?

Очевидно не с обичайните похвати, откри тя, когато я въведоха в щаба на генерал Масена на следващия ден.

Той вдигна поглед от бюрото си, когато полковник Солиняк я въведе, огледа я за две секунди, през което време сърцето ѝ щеше да се пръсне, независимо от намерението да си дава вид, че е спокойна, а после веднага се зае отново с книгата:

— Заведи я в апартамента ми.

Още преди да беше излязла от стаята, той започна да диктува на секретарите си. В апартамента му в Палацо Момбело беше посрещната от прислужница, която ѝ показа гардеробите, пълни с женски дрехи в един от салоните и ѝ каза да си вземе каквото си поиска. После бързо се поклони, добави, че ще донесе закуска за синьорината и я подкани да се чувства у дома си в апартамента на генерала.

От обиграния тон на прислужницата Сирина разбра, че няма да е първата дама, живяла в апартамента на генерала.

Масена не изглеждаше според очакванията ѝ, помисли си тя, защото в представата ѝ генералите бяха стари и достолепни. Косата на Масена беше посребряла в резултат от глада, на който беше подложен по време на обсадата на Генуа, но имаше пронизателен поглед и беше слаб — приличаше на корсар. Очите му, светлосини и мразовити, бързо я бяха огледали нагло и небрежно. Тя си го обясняваше с това, че цяла Италия беше под негов контрол. Предположи, че известна доза нахалство беше присъща на ранга му. Той обаче не се кипреше подобно на другите генерали. Обикновеният му син мундир беше наполовина разкопчан, а ризата, която се показваше отдолу, по нищо не се различаваше от униформата му. Изглеждаше сякаш чужд на фона на разкоша в хотела.

След като се върна с подноса за чай, прислужницата се засуети из стаята, наля чай на Сирина, извади от куфара малкото ѝ лични вещи, които някой разсилен беше донесъл от каретата, постави

книгите на една великолепна маса близо до дивана в салона, в който Сирина беше предпочела да седне. Докато изпълняваше задълженията си, тя разглеждаше Сирина с нескрит интерес, сякаш искаше да ѝ намери мястото сред галерията от жени в живота на генерала.

— Генералът е много мил, синьорина — каза прислужницата, за да успокои дамата, която седеше на дивана сковано като ученичка.

— Радвам се да го чуя — отвърна Сирина, която говореше със спокоен глас, защото не знаеше дали прислужницата беше там, за да я обслужва или пази.

— Още чай? — Прислужницата се засуети около нея.

— Не, благодаря.

— Още една пастичка?

— Благодаря, не.

— Искате ли да ви намеря някоя по-удобна дреха? — попита момичето. — Генералът вечеря късно. Може да ви се наложи да го изчакате известно време.

— Не, чувствам се удобно — каза Сирина, на която все още ѝ беше трудно да играе ролята на куртизанка, а позата ѝ беше пълната противоположност на удобство.

— Много добре, синьорина. — Прислужницата оправи и последната възглавничка на канапето срещу Сирина, пак огледа стаята, за да провери дали няма още нещо да се върши, а след като видя, че всичко е наред, каза: — Позвънете, ако имате нужда от нещо.

Сирина прекара три часа в трескаво очакване на генерала, репетираше най-различни молби и увещания, учтиви и не чак толкова учтиви. Гневна и мила, търсеше най-добрия ход, за да извоюва свободата си.

Той обаче не дойде и вечерята мина без него. Сирина вечеря сама на една много голяма маса в огромна трапезария, позлатена, цялата в огледала и осветена от стотици свещи. Готвачът на Масена беше отличен, храната — превъзходна, а обслужването — достойно за крале.

Миг преди вечеря тя реши да откаже храната в знак на протест срещу пленяването, но беше невъзможно, след като прегледа изкусителното меню. Масата беше отрупана с майсторски приготвени вкусноти — десетина предястия, супи, ордьоври и хапки. Преди да опита от телешкото със сос, за миг се укори, че не държи на принципите си...

След вечеря се престори, че чете, а в десет часа отклони предложението на камериерката да ѝ помогне да си легне. Предпочитала да не си ляга и известно време да почете, каза тя на прислужницата и я освободи за през нощта, като възнамеряваше да не заспива — страхуваше се да не бъде събудена от непознат в леглото.

Заспа на фотьойла, докато всички свещи горяха.

Като малко дете, което го е страх от тъмното, помисли си генералът с лека усмивка, когато се прибра в апартамента към полунощ, за да вземе някакъв документ и да разгледа красивия подарък на Солиняк. Жалко, помисли си той със съжаление, че не може да остави належащата кореспонденция и вместо това да се понаслажда на изкусителното тяло на мадмоазел. После се върна в кабинета си и задържа секретарите до три часа. След като дремна за малко в салона, генералът стана призори, за да започне още един ден на належащи административни задължения.

Наполеон беше извикал Масена в Милано малко след разгрома на австрийците при Маренго, а после незабавно беше потеглил за Париж, където присъствието му беше необходимо заради непрекъснатите конспирации. На Масена се падна тежката задача да реорганизира и да осигури екипировка на седемдесет хиляди войници от запаса и италианската армия, на които не им беше плащано от шест месеца.

Сирина се събуди от сутрешната суматоха в съседния салон — някой се къпеше, чуваха се гласове и тя наостри слух. Какво трябваше да каже на генерала, когато дойде? Какво би могла да му каже, без да я е страх от възмездие? Гласовете обаче си останаха все така далечни, докато Сирина се събуди напълно и сковано се изтегна. Фотьойлът, макар и мек, не беше успял напълно да замени леглото.

Докато тя нервно очакваше развързката, Франко, генералският ординарец, забавляваше господаря си с последните новини, докато го обличаше, и така до слуха на Сирина от време на време достигаше смехът на мъжете през затворените врати. Всички пресни информации бяха представени на Масена, чиято осведоменост по местните дела винаги зависеше отчасти от разузнавателните доклади на Франко. След

като застаряващият прислужник изкара целия си репертоар от клюки, той с кимване посочи вратата към съседната спалня.

— Силви каза, че под никакъв претекст не могла да придума мадмоазел да си легне.

— Забелязах — прошепна Масена. — Изпрати ѝ някоя дрънкулка от мое име днес.

— Графинята обичаше смарагди.

— И как не. Е, изпрати и на тази смарагди. Младата дама на Солиняк наистина прилича на Натали, нали? — При спомена за графиня Гончанка на строгото лице на генерала се появи усмивка.

— Солиняк има набит поглед.

— Дано ми остане време да се порадвам на подаръка му — тихо се засмя Масена.

— Не е ваша вината, че армията е в такова състояние — изнедоволства разсилният, верен до гроб на генерала. Познанията му по армейска политика бяха изумителни след петнайсет години в служба на Масена. — Прекалено големи очаквания хранят по отношение на вас.

— Както обикновено, Франко. После започват да мърморят, когато поставя всеки на мястото му.

— Неблагодарни свине. — Той извади прана риза, целият почервенял от недоволство.

— Ти и аз го знаем — ухили се Масена и облече ризата, която му подаде Франко. — Но трябва да помислим и как да оцелеем.

— Наполеон нямаше изобщо да успее да стане пръв консул, ако не бяхте вие да му печелите войните.

— Нито пък аз щях да мога да върша работата си, без човек като теб, който да се грижи за мен — прошепна генералът, застанал неподвижно, докато Франко внимателно връзваше връзката.

— За мен е чест, сър.

— Ще се опитам да вечерям с младата дама тази вечер. — Масена намести маншетите си. — Ела и ми напомни в осем.

— Освен ако не пристигнат още стотина пратки днес следобед — прошепна Франко; беше му жал за господаря. Тревожеше се за натоварения му график, след като толкова скоро беше преживял обсадата на Генуа. И той получаваше същите оскъдни дажби като

войниците си, а здравето му още не беше напълно възстановено. — Трябва да се опитате да поспите повече.

— Ще се опитам — учтиво се съгласи Масена, а съзнанието му вече беше погълнато от най-належащия му ангажимент за деня. — Донеси ми кафе в кабинета — добави той и сам си взе шинела, после отпрати ординареца. — Погрижи се да е много черно и много сладко, Франко. — Вече почти беше стигнал до вратата. — Първо ще трябва да се срещна с монсеньор, а той винаги ми причинява главоболие.

— Обесете стария грешник! — За възторжения републиканец Франко папството беше излишно.

— От време на време наистина ми се иска да го направя, когато безочливо ме лъже — каза Масена с усмивка, а после облече шинела. — Но пък и френската хазна има нужда от парите, които той твърди, че няма.

Намирането на пари за заплатите на войниците винаги беше сериозен проблем, макар че на Масена не му беше за пръв път да се изправя срещу него. Френското консулско правителство беше наследило от Директората и Конвенцията принципа, че френската армия трябва да се нахрани, облече и да получи заплати за сметка на окупираните вражески територии. Ако обаче трябваше да сме точни, провинциите в Северна Италия, окупирани от армията на Масена, не бяха вражеска територия, а неутрални държави, с чието население френското правителство желаше да се помири и да привлече във френската политическа система като буферна зона срещу Австрия. Така още от начало стана ясно, че всички средства, изискани от местните правителства, няма да бъдат посрещнати с одобрение и ще бъдат недостатъчни, за да удовлетворят изискванията на френските войници.

Наполеон беше обещал, че всеки дефицит ще се компенсира с плащане в брой от френската хазна. Това, разбира се, никога нямаше да стане, Масена го знаеше. Затова най-голямата му трудност беше да събира пари от онези, които според него можеха да си позволят да ги дадат.

Прекара сутринта с местни правителствени служители, като се стараше да изглежда справедлив и разумен пред мъжете, които силно негодуваха срещу сумите, искани от тях.

Следобедът прекара в скучни и жлъчни спорове с австрийското командване по повод демаркационната линия, която трябваше да се създаде между Франция и Австрия посредством Александрийската конвенция, сложила край на похода — ход, който все още предстоеше да бъде ратифициран и от правителството в Париж, и от съвета във Виена. А заради неяснотата на условията, изложени в конвенцията от представителя на Наполеон Бертие и австрийския главнокомандващ Цах, противоречията щяха да продължат със седмици.

Веднага след като австрийците си тръгнаха късно следобед, Масена получи още цяла дузина пратки, а следващия път, когато вдигна поглед, Солиняк въвеждаше адютант на Наполеон. Двамата мъже се заусмихваха. Пратеникът от Париж беше донесъл девет милиона в злато за ковчежника на армията. Това трябваше да се отпразнува. Солиняк вече беше инструктирал готвача. Всички административни задължения да бъдат преустановени вечерта, предложи той дружелюбно, а когато подчинените му заръкопляскаха, Масена великодушно даде съгласието си.

[1] флорин (средновековен лат. florinous) — стара златна италианска монета. — Бел.ред. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

На Сирина ѝ беше заповядано, макар и с мили думи, да се появи в трапезарията в девет.

Същия следобед пристигнаха смарагдите от генерала — великолепна огърлица и обици, които Франко донесе и с грациозен поклон връчи на Сирина в златно ковчеже.

— С поздрави от генерал Масена — беше ѝ казал той.

Когато пристигна, за да я облече, прислужницата ѝ предаде съобщение от генерал Масена, в което се казваше, че той „би бил много щастлив, ако мадмоазел си сложи смарагдовите бижута вечерта“.

Колко дълъг път беше изминала от спокойния си живот в Глостършир, помисли си Сирина. Чудеше се какви щяха да бъдат другите заповеди, които трябваше да изпълнява, преди вечерта да свърши, и гледаше как прислужниците донасят медни кофи с вода за ваната ѝ. Тази вечер я готвеха да стане последната любовница на генерал Масена. А тя не знаеше какво да прави.

Ами ако му откаже? Какво щеше да се случи с нея? Тя потрепери от ужас. Може би трябва само да се съгласява и да се преструва, че не ѝ прави впечатление, как я третираят като куртизанка?

Тя не проговори, докато я къпеха и обличаха, чувстваше се като затворничка, която щяха да заведат до ешафода, а мълчанието ѝ очевидно не правеше впечатление на прислужницата, която с удоволствие заповядваше на подчинените си. Тя командваше, а те се подчиняваха, носеха сапун, кърпи и още вода. Прислужницата на два пъти не одобри шампоана, преди да се спре на подходящия аромат. Генералът очевидно предпочиташе жасмин, защото в банята силно ухаеше на него.

Прислужницата подбра и подходящо бельо, след като Сирина заяви, че не я интересува с какво ще се облече. Нежната коприна на шемизетата и воаленият корсет галеха тялото ѝ, разкрасено за удоволствието на генерала.

Корсетът служеше единствено да повдига гърдите ѝ над щедрото деколте на роклята от бял копринен муселин, през която всичко се виждаше. Нямаше съмнение за целта, заради която беше тук, облечена с подобни дрехи — бельо с телесен цвят, с което изглеждаше като гола, и което прилепваше по тялото ѝ, когато се движеше.

Косата ѝ беше вдигната по антична мода — русите ѝ къдри падаха надолу, хванати високо на тила ѝ. Смарагдовата огърлица лежеше на разголената ѝ гърд като чувствена покана за поглед, за допир.

Несъмнено ослепителна, беше заключението на двайсетината мъже, когато се появи в трапезарията. Всички се обърнаха да я изгледат, застанала на вратата, смарагдите привличаха погледите, а едрите ѝ гърди приковаваха вниманието им. Всеки офицер завидя на генерала, който се приближи, за да поздрави дамата, която Солиняк му беше довел от Флоренция.

— Добър вечер, мадмоазел — каза Масена, когато стигна до нея, и леко се поклони. — Солиняк ми каза, че се казвате госпожица Блайд. Добре дошла в Милано. — Той не се представи и Сирина се почуди дали това се дължи на наглост или срамежливост. За разлика от няколко негови офицери, облечени в официалните си униформи, целите позлатени, той носеше строга черна униформа без медали и отличия. — Смарагдите много ви отиват — добави той с безизразен глас.

— Не знам какво да ви отговоря, сър. — Да не би да трябваше да му благодаря за подаръка, след като му беше пленница, независимо че вероятно са били на някоя друга в близкото минало?

Той се усмихна и я хвана за ръка, после я въведе в стаята с елегантен жест — ръката му беше силна, загоряла, без бижута.

— Приятели, госпожица Блайд се съгласи да ни направи компания на вечеря. Моля, приветствайте я.

Всички бурно я аплодираха, особено по-младите офицери.

— Както виждате, госпожице Блайд — тихо каза той с лека усмивка, — присъствието ви се оценява високо. Позволете да ви предложа малко вино.

— Не, благодаря. — Опитваше се да прикрие, че гласът ѝ трепери, но ветрилото, което държеше в ръка, почти беше готово да се скърши.

— Няма да се възползвам от вас, госпожице Блайд, ако пийнете малко — развеселено отбеляза той, забелязал странната извивка на ветрилото от слонова кост и дантела. Повика един лакей: — Дамата желае чаша вино.

Лакеят се появи с пълна чаша и Масена ѝ я подаде, като наблюдаваше как му се подчинява и я вдига към устните си.

— Вечерта няма да ви изглежда толкова заплашителна след чаша вино — нежно отбеляза той. — Нямам намерение да ви навредя. А сега елате — продължи той по-сериозно. — Солиняк няма търпение да поговори с вас. Той е познавач на изкуството и ми каза, че рисунката ви била много добра. Ще ви говори неспирно за колекцията си, така че когато ви се стори, че се унася, просто си тръгнете. Вече го предупредих, че имате разрешението ми да не му обръщате внимание.

Тя се усмихна, защото знаеше, че той именно това очаква от нея, после генералът съвсем леко се наведе, за да може устата му да е по-близо до ухото ѝ и прошепна: „Така е по-добре“.

Може би виното наистина беше оказало очакваното въздействие или може би учтивостта на генерала и офицерите успокои най-големите ѝ страхове, защото след малко Сирина откри, че се отпуска сред веселата компания. На вечеря седеше до генерала и слушаше шеговитите разговори за семейства и коне, а не за войни. Говореха си за домовете, които бяха оставили след себе си, обсъждаха вероятността кой може да спечели най-много на карти. От време на време и тя откриваше, че се смее, а когато Масена я заговори, вече не мереше думите си, преди да му отвърне. Първоначално ѝ се струваше много странно, когато осъзна, че тези мъже почти по нищо не се различаваха от мъжете, с които вечеряше едно време в Глостършир. Дори за миг забрави, че не е гостенка, а пленничка.

След вечеря се оттеглиха в голям салон, който беше готов за карти, и докато няколко от офицерите играеха, генералът я покани да седне на неговата маса и да поиграе с него.

Подаде ѝ няколко златни монети и без да я пита, помоли раздаващия картите и тя да се включи. При създадите се обстоятелства да откаже би означавало да направи сцена.

Той, разбира се, го знаеше. Масена наблюдаваше как по време на вечерята тревогата изчезва от погледа ѝ, доставяше му удоволствие да

я ухахва. Искаше тя да играе карти, защото щеше да я остави да победи, а дамите обичаха да побеждават.

А после късно вечерта щеше да поиграе друга игра с нея. Игра, в която той щеше да спечели.

Не след дълго Сирина вече беше умножила дукатите. Дамата беше удивително вещица в играта, което накара Масена да се усъмни в престорената ѝ наивност. От опит знаеше, че жени, които ги биваше на карти, ги бива и в други забавления. Парадоксът между наивността и учудващите ѝ умения, които бяха характерни по-скоро за дама от обществото, изостриха любопитството му. Трябваше да разпита от какво семейство произхожда. Независимо дали беше графиня или прислужница, удоволствието, което му доставяше, беше еднакво. Масена не търсеше постоянна връзка, а само сексуални развлечения.

Пиха чудесни вина и започнаха още повече да се смеят с напредването на вечерта, когато празните бутилки се бяха умножили. Сирина се убеди, че генералът има право. Неизбежният край на вечерта щеше да е по-поносим с една-две чаши вино. А тя не хранеше илюзии по отношение намеренията на генерала.

Един ординарец прекъсна играта им малко след полунощ и се извини, след което предаде някакво съобщение на Масена.

Генералът прегледа съобщението, после каза: „Въведете го“, а след това раздаде картите.

— Някакъв търговец от Флоренция иска да обсъди дарение от Фиезоле — неясно отбеляза той в отговор на питащия поглед на Солиняк. — Четири хиляди ще искам.

— Кой от Флоренция? — попита Солиняк, който проявяваше предпазливост по това време на нощта.

— Синьор Алори. Банкер. Играеш ли, Солиняк?

Главнокомандващият щаб бързо погледна картите си и ги остави на масата.

— Солиняк пасува — отбеляза Масена. — Някой друг ще играе ли?

— Аз — каза Сирина. — Четири хиляди ли казахте или десет хиляди? — небрежно попита тя.

— Харесва ми, когато дамите играят смело — тихо отбеляза Масена. — Предполагам, че беше десет хиляди, госпожице — добави той и остави още няколко жетона в средата на масата. — А сега какво ще правите? — Погледът му вече беше омекнал и излъчваше някакъв своеобразен чар. Тя започна да разбира защо войниците му го следваха навсякъде, защо жените тичаха подире му.

— Смятам, че ще накарам джоба ви да олекне, мон генерал. Вижте — мило каза тя и бавно започна да обръща всяка карта, докато не подреди всички на масата, — четири кари и вале спатия.

— Удоволствие е човек да губи от красавица като вас, госпожице Блайд — прошепна Масена и остави картите. — Какво ще си купите със спечеленото?

Преди да беше успяла да отговори, нещо отвлече вниманието на Масена.

— Виждам, че банкерът е пристигнал — каза генералът и се наведе, за да прошепне нещо на Солияк. Той веднага извъртя глава и се загледа в човека, който се приближаваше към тях.

Сирина забеляза съсредоточените погледи на мъжете, после вдигна очи и ахна от изненада.

Вниманието на Масена беше привлечено от реакцията ѝ и той забеляза как Сирина цялата поруменя.

— Познавате ли господин Алори? — тихо попита той.

— Не, не съм сигурна... не, не. — Сирина започна да се запъва и да се опитва да не поглежда Бо, не желаше да го издава или да направи положението му още по-опасно.

Той вървеше бавно из голямата стая и привлече вниманието на всички не само с необичайния момент, в който се беше появил, но и с външния си вид. Целият беше в прах от пътуването, кожените дисаги, които беше праметнал през рамо, звучно подрънкваха, докато вървеше, а потропването на шпорите му рязко контрастираше с внезапно настъпилата тишина в салона. Стъпваше бавно, със спокойно изражение, съзнаваше, че го наблюдават с интерес. Беше виждал веднъж Масена при Леобенското примирие, спомни си Бо. Дали генералът го беше запомнил сред тълпата хора в Шлос Егенвалд в онзи ден?

Ординарецът, който вървеше пред него, го представи, когато приближиха до масата на Масена.

— Господин Алори, сър.

— Какво те води в Милано, Рошфор? — дружелюбно попита генералът. — При това толкова спешно. — Той спокойно заразглежда прашните му дрехи.

— Дойдох по работа, генерале — невъзмутимо отвърна Бо.

Генералът имаше забележителна памет. Леобен беше преди три години, в залата за конференции имаше над сто човека, освен това никой не ги беше запознал.

— Държавна работа? — спокойно попита Масена.

— Не. Частна. — Погледът на Бо беше привлечен от Сирина, облечена като куртизанка до генерала, или по-скоро разсъблечена като куртизанка, помисли си той, разгневен и мрачен. — Бижута ли събирате, госпожице? — прошепна той саркастично, когато забеляза смарагдите, които красяха пищната ѝ гърд. — Само руснаци правеха такива огърлици.

Сирина се сепна, сякаш я беше ударил, а после почервения като рак. Как се осмеляваше да си мисли, че по нейно желание е тук...

— А-а... — каза генералът, който внезапно се беше сетил. Той хладно огледа останалите офицери на масата и ги освободи с жест. Когато те излязоха, той кимна на Бо да седне. — Значи познавате госпожица Блайд? — небрежно попита Масена.

Гневът на Рошфор при вида ѝ беше толкова очевиден, че не беше нужно да пита.

— Много добре — шепот като плющящ камшик.

— Госпожица Блайд не беше сигурна, че ви помни, когато я попитах.

Бо за миг изгледа Сирина.

— Може би ще ми се предостави възможността да ѝ освежа паметта.

— А какво ли би ме накарало да ти позволя да го направиш? — Предизвикателството беше вече на лице.

— Защото възнамерявам да ви се отплатя за това — тихо отвърна Бо. — Дошъл съм да я купя от теб.

Масена за миг повдигна вежди, но когато заговори, тонът му беше мек.

— Друг път купувал ли си жени, Рошфор? Мисля си, че не ти се е налагало.

— Любовниците винаги струват пари, генерале. И двамата го знаем.

— Някои повече от другите — съгласи се генералът при спомена за скъпите предпочитания на графиня Гончанка, за разлика от вкусовете на красивата седемнадесетгодишна балерина, която се задоволяваше с няколко бонбона и нови рокли. Спомни си той с болка и съжаление Тео, която искаше само любовта му. А той ѝ беше изневерил.

— Знаех си, че ще ме разбереш — каза Бо и прекъсна мислите на генерала. — Кажу ми колко искаш, генерале, и ще те освободя от присъствието на госпожица Блайд.

— Не съм за продан, лорд Рошфор — ядоса се Сирина и гневно се наведе напред, побесняла от обидата. — Не съм кон или картина, или някаква скъпа вещ!

— Госпожица Блайд ти е била любовница? — запита Масена, отново приковал вниманието си в Сирина след издйническите ѝ реакции.

Тя не обръща внимание на сцената, в която играе главна роля, ядосано си мислеше Бо, а белите ѝ едри гърди почти изскочиха от прозрачния корсет, когато се наведе напред, за да му се скара. Искаше му се да прикрие голотата ѝ с мундира си, гневеше се, че други мъже нескрито ѝ се наслаждават.

— Аз я доведох тук от Англия — каза той, а по лицето му потрепна мускул. Единствено желязната му воля го караше да си остане на мястото.

— Значи си бил във Флоренция? Там е малко забутано за талантлив човек като тебе... — Масена знаеше, че Бо Сейнт Джон беше един от най-добрите и интелигентни млади помощници на английския премиер.

— Той ме напусна във Флоренция — жлъчно каза Сирина с вледеняващ поглед.

— Да не би да си загубил интерес, Рошфор?

— Винаги губи интерес — нахално се намеси Сирина, на която не ѝ харесваше безцеремонността му. Мразеше да я обсъжда така, сякаш не беше в стаята, а най-вече го ненавиждаше и за плътското му излъчване — само власт, власт, власт.

— Не съм сигурен, че дамата желае да замине с теб. — Проницателният поглед на генерала се спираше ту на Бо, ту на Сирина.

— Тя невинаги знае какво иска — бързо отвърна Бо с очи, които искряха от гняв.

— Май че ти е доста ядосана, Рошфор.

— Винаги съм успявал да я накарам да промени мнението си, ако проявя въображение.

Сирина се изчерви.

— Предполагам, че намекваш за секс — проточи Масена.

— А аз не съм вкусил от хубостите на госпожица Блайд. Опасявам се, че прекалено рано си дошъл, Рошфор. Не можеш да очакваш просто да ти я отстъпя... — Той леко сви рамене.

Дали наистина искаше Сирина или просто качваше цената, почуди се Бо. Не че тактът беше от някакво значение, след като Бо беше разбрал, че Сирина все още не е недокосната от генерала.

— Бих могъл да те накарам да промениш решението си — каза Бо, после се протегна да вземе дисагите и ги остави на масата, където шумно издрънчаха.

— Значи това не влиза в държавните ти задължения? — попита Масена. Той веднага промени мнението си за собствеността при вида на златото. На него постоянно му се налагаше да се пазари и уговаря, а победата изискваше повече циничност от воденето на война. Той с удоволствие би приел златото, което щеше да облекчи постоянните му финансови затруднения, които изпитваше при упражняването на службата си. А ако златото беше английско, още по-добре.

— Този въпрос е личен — заяви Бо. — Няма защо да спорим. Ще платя, независимо от цената.

— Почакай — недоволно повиши глас Сирина, засегната от безцеремонното разпореждане с тялото ѝ. — Само една минута, по дяволите!

И двамата мъже за миг я изгледаха, учудени от яростта ѝ. В мъжкия им свят жените изобщо нямаха право на глас.

— Имам едно предложение. — Тя наруши тишината, твърдо решена да поиска отмъщение за поведението на Бо Сейнт Джон. — Нещо по-интересно от тази парвенюшка размяна на злато.

Масена наклони глава, за да я изслуша.

— Хайде да поиграем на карти, за да разрешим този въпрос. Ако аз спечеля, тръгвам си от тук тази вечер. Ако не, оставам с победителя. — Гласът ѝ вече звучеше по-нормално, толкова се беше разгневила, че вече не изпитваше страх.

Масена и секунда не се поколеба. Едно от най-ценните му качества на стратег беше способността незабавно да взема решения. Той протегна ръка към тестето карти.

— Карти или нещо друго? — попита той. — Изборът е ваш, госпожице Блайд.

— Карти. — Тук нямаше равна на себе си, както Бо Сейнт Джон нямаше равен в секса.

— Това устройва ли ви, лорд Рошфор? — попита генералът с неизменна вежливост и добро настроение. Човек винаги се възбужда, когато играе на комар и наградата е дама. Освен това, имаше възможност да спечели два пъти — веднъж за себе си и веднъж от Рошфор. Ако Сейнт Джон спечелеше, пак щеше да го накара да си плати за удоволствието да отведе дамата. Това му харесваше.

— Чудесно — каза Бо и махна дисагите от масата.

Споразумяха се. На Масена му се падна да играе последен, а седналата отляво Сирина щеше да започне.

Раздадоха картите, по три на всеки, и десетка купа се оказа коз.

— Мисля, че пет хиляди дуката ще са достатъчни за начало — каза Масена, докато броеше — или еквивалентът им във флорини, Рошфор, ако предпочиташ така.

Играта започна.

Сирина имаше само един коз — поп купа — силна карта — но не беше ас. Дали да не започне с него, като разчита, че на никой не му се е паднало асото, или да играе по-премерено и да изчака, докато види какво имат другите? Трябваше да вземе две от трите ръце, за да спечели играта.

Ще рискувам, реши тя, и остави инстинктите ѝ да я водят. Започна с поп купа.

Масена я последва с дама купа.

Пулсът на Сирина вече се поуспокои. Беше спечелила първата ръка.

— Поздравления, мадмоазел. — Масена леко се усмихна, след като разбра, че тя е рискувала всичко и е започнала с най-силната си

карта. — Имате много късмет — добави той учтиво.

— Може би на жените им върви повече — ведро отвърна Сирина с повишено настроение, защото ѝ беше провървяло.

Бо се намръщи. Много смело го беше изиграла — не беше аматьорска работа.

— Някои хора не обичат да губят — мило каза Сирина и погледна Бо иззад картите.

— Имай го предвид.

— Разбира се, лорд Рошфор. Но вие имате още две възможности да спечелите, така че няма нужда да се мръщите.

— Деца, деца — шеговито ги укори Масена. — Не обичам противоречията.

— Приемете извиненията ми, сър — бързо се намеси Сирина, защото не искаше да разгневява човека, който можеше да я пусне да си ходи. — Напълно готова съм да започна.

Тя бързо погледна двете карти, които ѝ бяха останали в ръката. Понякога късметът може да се подуши, казваше баща ѝ едно време. Възбудено си пое дъх. Надяваше се, че на Масена не му бяха останали повече козове, защото иначе нямаше да си изиграе дамата; надяваше се, че Бо не дебне с асо купа, и започна с нейното асо спатия. Дано не предизвиквам съдбата, помисли си тя. Отчаяно имаше нужда този път да се получи. Другата ѝ карта беше слаба и ненужна.

По дяволите, игра неразумно, ядосано си помисли Бо, който независимо от това ѝ се възхищаваше — можеше да си загуби асото, ако някой имаше независимо каква купа. Той обаче трябваше да отговори на боята и изигра единствената си силна карта — поп спатия.

Масена игра спатия петица, а Сирина си позволи леко да се усмихне и втората ръка беше нейна.

— Благодаря ви, господа — каза тя учтиво, сякаш преди това не беше заложила всичко на този ход. — Беше ми много приятно.

— Направо да ви се чуди човек, госпожице Блайд — каза Масена, впечатлен от майсторството на дамата, демонстрирано за пръв път тази вечер. — Къде усвоихте тези умения?

— В скута на татко, генерале.

— Преди никога не си играла така — каза Бо с проникателен и хладен поглед.

— Да, но преди нямаше опасност някой да ме купува. А вие съвсем малко ме познавате, лорд Рошфор — пошегува се тя.

— Засега — процеди той.

— Завинаги, милорд — парира го Сирина и стана от стола. — А сега бихте ли ме извинили. Нямам търпение да тръгна за Флоренция.

— Ще ви изпратя ескорт. Солиняк! — Масена извика шефа на щаба си.

— Благодаря, сър. — Сирина не беше такава глупачка, че да му откаже. Сама жена на път беше лесна плячка за всеки.

— Госпожицата си тръгва, Солиняк — тихо каза Масена, когато дойде помощникът му. — Искам да я придружиш до Флоренция.

— Да, сър. — Изражението на Солиняк беше безизразно. Щеше да чуе подробностите по-късно.

— Подготви ескорта — заповяда Масена, — а госпожица Блайд веднага ще слезе.

— Благодаря ви, сър — каза Сирина, когато полковникът се обърна и си тръгна.

— Изборът на Солиняк невинаги е мъдър — отбеляза Масена и сви рамене. — Може би ще се срещнем отново.

— Оценявам вниманието ви.

— Вземи смарагдите като част от спечеленото на карти, както и аванса.

— Не мога.

— Настоявам. — Той леко смени изражението си, отново беше върховен главнокомандващ.

— Благодаря ви — отговори тя разумно. — Прекалено сте щедър.

— Напомни на Солиняк, че имаме нужда от него, когато пристигне във Флоренция. Знам какъв страстен колекционер е.

— Не мисля, че ще ме послуша, сър.

— Дамата е реалистка, а, Рошфор? — засмя се Масена.

Той хвърли един поглед на Бо, който се беше изтегнал на стола.

— И още как — измърмори той.

— Хайде сега, Рошфор, госпожица Блайд спечели честно. Дай й това, което ѝ се полага.

— Така и възнамерявам — отвърна той заплашително.

— А аз ще се сбогувам с вас, господа — весело каза Сирина и не обърна внимание на заплахата на Бо. — Приятно пътуване към Англия, лорд Рошфор, и благодаря, генерале. — Тя се поклони, а смарагдите заблестяха по красивите ѝ надигащи се гърди. След миг вече беше излязла, а след нея във въздуха остана само лекият аромат на жасмин.

— Рошфор, прекалено навътре го приемаш — пошегува се Масена. — Не си загубил чак толкова много — само няколко хиляди флорина, освен това има стотици други жени, с които можеш да замениш госпожица Блайд, колкото и красива да е. — В гласа му се беше прокраднала тъжна философска нотка, защото тази година твърдението му беше подложено на изпитание без Тео. — Има ли значение кого чукаме — каза той, — стига жената да иска и да е на разположение. Кажете на Пит това — той пие прекалено много и не чука достатъчно. Това го кара да затъпява.

— Бонапарт няма подобен проблем — саркастично отбеляза Бо.

— Точно това исках да кажа и аз. — Генералът като че ли отново се отпусна и заговори с познатия си безгрижен тон. — Кажете какво искате — още една русокоса хубавица? Лонд ще намери някоя, която ще разведри мрачното ти настроение. А сега, когато отново предстои да подпишем мирен договор с Австрия, дори няма да конфискувам златото ти. Поне заради това ми се усмихне — каза Масена с дяволита усмивка при спомена за неотдашните събития. Ако пожелаеше, можеше и да му вземе златото — можеше да го вземе цялото и дори да задържи Бо в плен, ако поискаше, при положение че Англия все още беше във война с Франция. Но в момента островното кралство беше без съюзници, защото примирието беше подписано, нямаше необходимата пехота и поне в близко бъдеще нямаше опасност да се окаже някаква сериозна заплаха. Можеше да си позволи да бъде великодушен.

Бо се усмихна на щедрия си домакин, на генерала, който беше най-даровитият главнокомандващ във Франция.

— Каква руса хубавица? — попита младият граф.

Масена се запревива от смях и помахна на адютанта си Лонд да се приближи.

— Лорд Рошфор ще бъде наш гост тази вечер, а той предпочита блондинки. Кажете коя от нашите ще му хареса?

Иполит Лонд с желание изпълняваше задълженията си на агент снабдител на Генералния щаб. Винаги се намираха дами, които бяха склонни да се възползват от услугите на победителите.

— Графиня Фильо определено е руса и е много страстна, сър.

— Можеш ли да я доведеш тук, да речем след един час?

— А за вас, сър?

— Доведи ми циганка. Изведнъж се уморих и не ми се занимава с ухажване. — Освен това станах жертва на разочарованието и меланхолията, помисли си Масена при спомена за Тео.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Лонд се появи на масата на генерала след един час, както му беше наредено.

— Дамите чакат, сър.

Масена погледна Бо през масата.

— Вече насити ли се на картите, Рошфор? — Мъжете пиеха и играеха на двадесет и едно, за да убият времето, и обсъждаха общи приятели от офицерските корпуси и на Франция, и на Англия. Масена беше служил четиринадесет години в Кралската английска армия преди революцията, познаваше хора и в Англия, и в лагера на роялистите, а Бо се беше запознал с много офицери през последните няколко години, докато служеше на Пит.

— Не трябва да караме дамите да чакат — шеговито каза Бо, — макар че след толкова време без почивка, тази вечер повече ми се иска да си поспя в леглото.

— Не и преди да си видял графиня Фильо, Рошфор — отбеляза Масена и се изправи на крака. — Съпругът ѝ беше много възрастен.

— Беше?

— Починал в леглото след изнурителна дейност. — Усмивката на генерала беше показателна.

— Достоеен начин да напуснеш този свят — прошепна Бо и стана от стола.

— Гарантирам ви, че ще останете доволен, лорд Рошфор — потвърди Лонд и с лек поклон ги упъти към двойната врата, която водеше към коридора.

— Да не би да си я пробвал? — тихо попита Бо.

— Иполит се гордее с изпълнението на задълженията си, нали, момчето ми? — Масена имаше чувство за хумор.

— Грижа се единствено дамите да са достойни за интереса ви, сър. — Очите на младия светлокос адютант бяха невинни, както и тонът му.

— Той върши много добра работа, Рошфор. Няма да се разочароваш. Доведе ли Делфин? — продължи генералът, когато тръгнаха един до друг по коридора, осветен от свещи и украсен с пана на олимпийски богове и богини.

— Тя беше наистина много нетърпелива, сър.

— Тя е доста алчна и то не само в едно отношение. Благодаря ти, Иполит. Мисля, че напоследък работя прекалено много.

— Винаги работите много, сър. Ще съобщя на Франко, че утре ще спите до късно.

— Какво ще кажеш за закуска в девет, Рошфор? — попита Масена. — Или ти е прекалено рано?

— Девет часа ме устройва. Утре се връщам в Легхорн. — Изражението му за миг помръкна при мисълта за безсмисленото му пътуване, за пропилените мисли по една толкова алчна жена.

— Предай поздравите ми на Маделина — каза Масена, застанал на прага на стаята си. — Иполит ще те заведе до твоята стая. — Очите му почти се затваряха от умора, но той любезно се усмихна. — Приятна авантюра, Рошфор.

В ролята си на изряден домакин, Лонд съпроводи Бо до вратата малко по-настрани, въведе го в стаята и го представи на графинята.

— Извини ме за външния вид — каза Бо, когато вратата се затвори след Лонд. — Първо ще се изкъпя.

— Ще се изкъпя с теб. Преди време се запознахме в Неапол. Не си спомняш.

Той изведнъж вдигна поглед — тъкмо щеше да остави дисагите на пода.

— Къде? — Подрънкването на златото сякаш подсили въпроса.

— В „Реал“, а после в апартамента ти в града.

— В моя апартамент? — Той се загледа в нея по-отблизо. — Сигурно не съм бил трезвен.

— Не, но беше забележителен — поясни тя с леко дрезгав глас.

— Съжалявам — каза той малко тъжно. — Демонът на алкохола и така нататък. Моите извинения. — Той се опита да си я представи сред множеството жени, които бяха преминали през живота му — дребна, със златна коса, красиви гърди...

— Не повярвах съвсем на Лонд, когато ми каза, че си в Милано. Но си струваше да дойда и сама да проверя.

— Е, радвам се, че подновихме запознанството си, графиньо — широко се усмихна Бо...

А когато тя се унесе в сън на сутринта, той откри, че не може да заспи, независимо от забравата, обзела го след сексуалното задоволство, независимо че се бяха любили с часове, а той от дни не беше спал. Един глас дълбоко в съзнанието му постоянно шушнеше нещо, което накрая започна да го тормози.

Последвай я, казваше гласът. Последвай я и си я върни!

Малко по-късно Бо усети, че бързо се облича, сякаш закъсняваше за някаква мисия. Остави бележка на Маделина — още едно извинение — и щедра сума злато за времето, което му беше посветила. Написа кратка бележка и за Масена, в която му благодареше за гостоприемството и само след минути вече беше на път за Флоренция.

Беше на пет часа път от Сирина, но тя пътуваше с каляска и той лесно можеше да я настигне. След като набързо си направи сметка, Бо реши, че до обед ще е настигнал Солиняк и каретата му.

Уморен до смърт и разяждан от сърдечна болка, той пришпори коня си.

Солиняк беше дал разрешение на войската си да си почине в околностите на Пиаченца, защото никой не беше спал предишната нощ, а дневната жегга беше непоносима. Докато мъжете си търсеха меки легла в конюшните, полковникът нае стая за себе си и Сирина в странноприемницата, а после веднага заспа, победен от умората.

На Сирина ѝ беше трудно да заспи, независимо че беше се нахранила добре и почти се беше успокоила от хубавата торта, която ѝ бяха поднесли. В летния следобед тя лежеше на едно селско чамово легло в стая с отворен прозорец, през който се чуваше жуженето на пчели в градината, но сън не я хващаше, независимо от сънливото време. Мислите ѝ бяха объркани, логиката ѝ се бореше с интуитивните потребности и емоциите. Права беше обаче, повтаряше си тя за хиляден път, след като напусна Милано, че натри носа на Бо Сейнт Джон. Разбира се, че беше права.

Той беше прекалено егоистичен и самонадеян: мислеше си, че може да откупи свободата ѝ и да си я върне. А самият той я беше напуснал. Да не би да мислеше, че ще го чака точно на мястото, където

я беше зарязал като порцеланова кукла, поставена на рафт, докато той отново се приготви да си поиграе с нея?

Очевидно именно това очакваше. Толкова по-зле за него. Нека другите хиляда жени, с които беше спал, му предложат тази услуга.

Но колкото и разгневена да беше, все пак нуждата ѝ от него я разсейваше. Беше достатъчно зряла, за да не се поддава на такива хаотични чувства. Той щеше да я нарани отново, точно когато се беше примирила със загубата.

Но все пак, той се беше върнал във Флоренция, сети се тя след миг и един лъч надежда стопли сърцето ѝ. Дали не беше се върнал за нея?

Но пък какво от това, неспокойно се питаше Сирина само след секунда с объркани чувства. Поведението му в Милано беше арогантно и грубо. А любовта, която очакваше от него, не пролича в нито един поглед или дума. Тя изведнъж се усмихна, когато си спомни за играта на карти, за удоволствието, което беше изпитала от бързата и убедителна победа. Чувстваше се удовлетворена, че го е победила, че сама е спечелила свободата си. Това щеше да е за урок на Бо, че не всички жени се подчиняват на волята му.

Беше се почувствала непобедима в мига, в който беше предложила да поиграят, още преди да се раздадат картите, сякаш беше знаела предварително какви карти щяха да се паднат. Баща ѝ я беше научил да разпознава това чувство, този лек трепет от възбудата. Едва не беше изтърсила „Ще спечеля“ — толкова силно беше това чувство.

Но тя беше скрила чувствата си — и това беше научила от баща си. Освен това знаеше, че Бо продължава да се чуди дали една жена наистина можеше да се мери с него...

Когато Бо се отби да смени конете в един малък пост по-късно същата сутрин, научи, че френски войници, ескортиращи дама в каляска, са минали оттам преди по-малко от час. Окуражен от новината, той помогна да се оседлае новият кон, защото нямаше търпение конярчето да си свърши работата. Вече почти съм я хванал, помисли си Бо, докато бързо закопчаваше юздата.

За пръв път забеляза каляската след около двадесет минути. Тя спря край пътя в сенките на някакви дървета до една

странноприемница. Колко се грижеше Солиняк за удобството на дамата, ядосано си мислеше Бо, колко се стараяше във вътрешността на каретата да е хладно за мадроазел! Рошфор знаеше, че Солиняк получаваше това, което искаше, и реши, че вероятно спи с нея, а от това изпита изпепеляваща ревност.

Предпазливо мина покрай една група френски войници, заспали в конюшните, а после продължи, за да открие Солиняк. Полковникът бил на горния етаж, осведоми го собственикът. Не искал да го безпокоят, докато спи.

Бо го избута настрани, тичешком се изкачи по стълбите и така яростно отвори вратата, че тя с трясък се блъсна в стената. Застанал на прага, Бо трескаво затърси с поглед Сирина, но видя само едно легло и Солиняк — само Солиняк.

— Къде е тя? — изрева той, а цялата му тактичност се изпари пред заслепяващата го ревност. От внезапното и силно отваряне на вратата разпятието на стената бясно се разлюля, сякаш гневният глас на Бо беше скъсал връвчицата, която го държеше, а после с трясък падна на пода и се счупи.

Солиняк уморено изгледа разгневения мъж на вратата си, а после съненият му поглед беше привлечен от счупеното разпятие. След като разбра кой го безпокои, той се надигна от леглото и стана.

— С какво мога да ти помогна, Рошфор? — каза той и тежко въздъхна. — Не ме остави дълго да поспя.

— Тя не е тук. — Нито под леглото, нито в него имаше достатъчно място за втори човек, не се виждаше и друга врата.

Полковникът все още не се беше събудил напълно и му отне известно време да асимилира местоимението.

— Масена не би искал да я доведе тук — каза най-после той с безизразен глас.

— И вие винаги се подчинявате?

— Винаги, млади лудетино — мило отвърна генералът. Това, разбира се, не беше така, но жената трябваше да пътува в безопасност, така му бяха заповядали.

— Къде е тя? — Гласът на Бо сега беше рязък, категоричен и по-мрачен.

Солиняк вдигна глава и изпитателно загледа Бо изпод свъсените си вежди.

— Надолу по коридора. Спи. Сама е. Това искаше да чуеш, нали?
— тихо добави той. Изправи се и бавно се изтегна, а после погледът му се зарея из стаята, сякаш я виждаше за пръв път. Погледът му беше привлечен от бутилка бренди на масата. — Искате ли? — попита човекът, който не се плашеше лесно, след като през последните десетина години активно беше участвал във войните на Франция.

— Не. — Бо затвори вратата.

— Като че ли няма да е зле да пийна едно, тъй като вече е малко вероятно да заспя — иронично каза полковникът.

Солиняк беше специалист по сделките, а за това Наполеон трябваше щедро да му се отблагодари, често си мислеше той. Приблужи се по чорапи до една малка масичка и си наля бренди, после с жест подкани Бо да седне и самият той седна.

— Вероятно знаете защо съм тук — каза Бо, който прекоси малката стаичка и се отпусна на един масивен дървен стол, боядисан в яркожълто.

— Подозирам нещо — прошепна Солиняк, който галеше неравната повърхност на чашата си и разглеждаше тежките дисаги, които Бо беше оставил на пода.

— Ами в такъв случай... — Тишината беше нарушена от въздишка на отвращение или раздражителност и полковникът реши, че не би искал да е на мястото на младата дама след няколко минути. — Искате ли да определите цената или аз да ви направя предложение?

— Първо ти, Рошфор. Любопитен съм какво ще платиш за мадмоазел.

— И не смяташ, че ще възникне някакъв проблем с размяната?
— попита Бо.

— Никакъв — самодоволно отвърна Солиняк и леко се подсмихна.

— Имам златни флорини.

— Чудесно. Устройват ме.

— Имам почти сто хиляди.

— Идеално. Ще ми свършат работа.

— Масена ще бъде ли уведомен за тази сделка?

— Вероятно не. — Полковникът сви рамене. — Човек никога не знае кога трябва да се изповяда, но се съмнявам, че ще се стигне дотам. Искаш ли малко бренди, след като вече сключихме сделката?

— Не, благодаря. — Бо бързо се изправи, после постави дисагите на масата, очевидно нетърпелив.

— И аз си спомням една жена, която преди много време разпалваше кръвта ми така, както госпожица Блайд сега разпалва твоята — тихо каза Солиняк. — Завиждам ти за това чувство.

Бо извади кесийка от кожената чанта, а после със смразяващ поглед се обърна към полковника.

— Високо ценя проявеното разбиране.

Може би все пак не е от любов, реши Солиняк, който се беше замислил за мотивите на младежа.

— За сто хиляди флорина мога да проявя изключително разбиране, момчето ми — каза той и се усмихна, без повече да размишлява за дамата. — Стаята ѝ е три етажа по-надолу, вдясно. Вземи ключа от бюрото. Не бях сигурен дали мога да ѝ се доверя и затова я заключих вътре.

— Още един въпрос — прошепна Бо и пъкна кесийката в джоба на палтото си. — След колко време ще си тръгнете?

Не иска свидетели, помисли си Солиняк.

— Веднага щом оседаят конете ми. — Стоте хиляди флорина също налагаха бързи действия.

— В такъв случай приятно пътуване, полковник. — Поклонът на Бо беше учтив, а усмивката му малко неискрена.

— Приятен следобед, лорд Рошфор. Храната тук ще ви хареса. Съпругата на съдържателя е отлична готвачка. — Той не предполагаше, че ревнивият младеж скоро ще си тръгне от странноприемницата, след като сега дамата беше само на негово разположение.

Бо кимна в знак на признателност.

— Благодаря за времето, което ми отделихте, полковник — каза той. После взе ключа от бюрото и излезе от стаята.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

За миг застана пред вратата на Сирина, пое си дълбоко дъх, за да се успокои, да усмири гнева си, после вдигна ръка и почука.

Без да чака отговор, пъкна ключа в ключалката и отвори.

Тя стоеше до леглото, макар че завивките бяха измачкани там, където доскоро беше лежала.

— Не можеш да влизаш.

— Прекалено късно е — прошепна той и затвори вратата след себе си, като едва не се удари с глава в ниския дървен таван.

— Не искам да те виждам.

— В такъв случай си затвори очите, защото съм тук.

Тя се опита да остане спокойна, силното му присъствие я караше да се чувства напрегната по няколко причини.

— Сигурно си се спазарил със Солиняк — каза Сирина. — Неговите скрупули са по-малко от тези на Масена.

— Той е безскрупулен, скъпа. — Усмивката му беше възторжена.

— Не съм ти скъпа — отвърна тя раздражено, ядосана от усмивката му и причините, заради които беше при нея. — Скъпи са ти другите хиляда жени в живота ти. Ти ме напусна във Флоренция преди три месеца и вече съм те забравила. — Леко повдигна брадичка, сякаш го предизвикваше.

— Наистина ли си ме забравила? — тихо попита той.

— Да, забравих те — излъга тя. — И предпочитам да не се връщаш в живота ми. Съжалявам, ако си платил на Солиняк, но той не е трябвало да взема парите. Няма тази власт.

— Мислех те за реалистка, скъпа. Той има голяма власт в момента и именно затова му платих. Масена е принципен човек, но Солиняк не е. Можеше и двамата ни да убие и да вземе парите, без да му мигне окото.

— Е, в такъв случай ти благодаря, че ми спаси живота — саркастично отвърна тя. — Сигурна съм, че си бил воден от алтруистични подбуди.

— Зависи как тълкуваш алтруизма.

— А ти как го тълкуваш?

— Себеотдайно старание да ти доставя удоволствие. — Тя изглеждаше изкусително, свежа като утринна роса в жълтата си муселинена рокля, с разрошена от спането коса и парфюм, чийто аромат се носеше в стаята.

— В такъв случай най-голямо удоволствие би ми доставил, като си тръгнеш.

— Може би не съм напълно себеотдаден — каза той с меден глас.

— Изминали сте дълъг път за нищо, лорд Рошфор — укори го тя. — За вас и за мен удоволствието означава различни неща.

— Не беше така едно време.

— Вече имам нови интереси.

— Масена например — тихо каза Бо. — Добре ти е платил, нали? Тези смарагди струват цяло състояние — прошепна той, като наблягаше на всяка сричка. — Изненадан съм, че толкова внезапно си тръгна. Да не би да те изплаших?

— Бях пленена. Солиняк ме отвлече от Уфици заедно с картините, които привлякоха погледа му — заяви тя безизразно, а очите ѝ не потрепнаха. — Защо да се интересувам от Масена?

— Изглежда се забавляваше, когато влязох в залата за карти.

Тя се почувства малко виновна, когато си спомни как се беше смяла онази вечер.

— Те не бяха груби — сковано отвърна тя.

— И аз мога да не съм груб, скъпа — прекъсна я той, сякаш точно това беше очаквал да чуе. — Така че бъди разумна. Дойдох тук, за да ти предложа да бъдеш моя любовница, както и малко повече спокойствие в живота ти. Австрийците със сигурност скоро ще нарушат примирието и ти много вероятно ще се озовеш в центъра на полесраженията, ако останеш тук.

— А ти си пътувал чак дотук, за да ми предложиш да ти стана любовница? — Леденият ѝ тон беше в състояние да възпре някой по-нерешителен мъж. — Каква чест, лорд Рошфор, макар че вече сигурно съм станала такава... Аз коя поред съм ти?

Той не отвърна веднага, а когато заговори, гласът му беше приглушен.

— Никога преди не съм издържал любовница.

— Изключителна чест, в такъв случай. Сърцето ми направо ще се пръсне от вълнение — заяви тя с ядосан глас. — Какво толкова съм направила, за да заслужи това признание от най-видния лондонски женкар? Кажи ми, защото може да успея да разпространя уменията си над по-широка публика. Дали са ти харесали целувките или мигновената ми реакция на твоето желание? Да не би да ти е харесало това, че по цяла нощ издържам да се чукаме? — саркастично шепнеше тя. — Или пък си одобрил умениято ми на картоиграчка?

— Свърши ли? — хладно я запита той, а тонът му беше язвителен, защото си мислеше за всички промени, които беше приел в живота си заради нея, дните и нощите, които беше прекарал в пиене, за да я забрави, за голямото решение, което беше взел, ако не за нея, то за себе си.

— Какво друго да ти кажа? Сега, да не би да трябва да ти целуна ръка? Я ми кажи какво се прави у вас в подобни особено важни моменти?

— Разкарай се — озъби й се той.

— Точно това щях да ти кажа и аз — подигравателно отвърна тя.

— Съжалявам, но нямаш тази възможност.

— А какви възможности имам? — Надменна и високомерна, тя го стрелкаше със смразяващ поглед.

— Никакви.

— Значи — каза тя разгневена и задъхана — трябва да ти стана любовница или...

— Няма или. Точка по въпроса.

— Ясно. — Гласът й беше като чужд. — И за колко време?

— Ти да не се пазариш? — присмя й се той с подигравателна усмивка.

— Не, просто ти задавам елементарен въпрос. Колко време ще ти бъда любовница? Отговори ми.

Разбира се, че не можеше. Бо не знаеше. Тя почака мълчанието да продължи, а после каза:

— Сам разбираш.

— Няма какво да разбирам. — Тонът му не търпеше възражение. — Искам да ми станеш любовница, за предпочитане по твой избор, но ако не — по някакъв друг начин, който би ме устроил.

— Искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че засега си моя — простичко каза той.

Изведнъж ѝ се стори още по-едър в малката стая — мощен, силен и богат, разбира се, а когато говореше по този начин, хората винаги го слушаха. Но тя не беше танцьорка или куртизанка, макар че това беше спорен въпрос, но поне по сърце не беше. Не беше нито търговка, прислужница или пък дребна аристократка, която да иска нещо от него.

— Не можеш винаги да получаваш това, което искаш — отвърна тя, защото знаеше, че не може да бъде принудена да се подчини с радост.

— Напротив. Винаги става така.

— Не и този път, Бо. Не ме интересува колко си платил на Солиняк. Не можеш да ме принудиш да те искам.

— Мога да те накарам да ме пожелаеш. — Сигурен в себе си, той говореше тихо, сякаш нямаше нужда да се напруга.

— Това е различно.

Тъмните му очи бавно се откъснаха от привлекателното ѝ тяло.

— И това ме устройва — каза той с нахална усмивка.

— Дори и тогава не можеш да ме накараш да остана. — Нямаше да го направи, дори и когато ѝ се усмихваше по този начин.

Той не отвърна веднага, обезпокоителни мисли се бореха в съзнанието му.

— Мога да те издържам — каза той най-накрая.

— Колко време обаче, я ми кажи — разпалено попита тя.

— Колкото поискам.

Сирина веднага реагира.

— Изненадана съм, че ще положиш такива усилия — каза тя саркастично. — Сигурна съм, че има достатъчно жени, които няма нужда да насилваш.

Невъзмутим пред изказването ѝ, той погледна през прозореца, откъдето се чуваше бърмченето на пчели в лятната жега. Винаги се беше справял безпроблемно с емоциите си и мимолетната му несигурност изчезна.

— Предпочитам теб.

— Аз пък не те предпочитам.

Той нервно закрачи, ядосан от държанието ѝ.

— Не усложнявай нещата.

— Искаш да кажеш — просто да ти се подчинявам.

— Господи, Сирина — уморено каза той, почувствал се изведнъж изтощен. — Не съм спал с дни. Може ли по-късно да го обсъдим?

— А аз изобщо не спя, откакто ме напусна.

— По дяволите — въздъхна той и се облегна на вратата, затворил очи от напрежение. — Да му се не види — изруга тихо, после отвори очи и се отдръпна от вратата. След няколко крачки се строполи на един стол. Тишината изведнъж им се стори осезаема, тежка и мрачна, изпълнена с недоволство, а Сирина чувства как тъгата ѝ се превръща в гняв и недоволство. Никога нямаше да бъде неин, мислеше си тя, сякаш врата се беше затворила след общите им спомени.

Той разглеждаше върховете на прашните си обувки, изтегнал се на стола си, когато отново заговори безизразно.

— И аз не съм сигурен, че съм спал — прошепна Бо дрезгаво. — Не и откакто напуснах Флоренция, но пък и рядко бях трезвен, а това помрачава спомените. Ако други жени можеха да ме накарат да те забравя, щях да го направя, повярвай ми. — Той се намръщи на неприятните спомени.

— В такъв случай какво ще правим? — предпазливо попита Сирина. Той беше различен — тонът му, думите, нямаше го вече наглото му презрение.

Той вдигна поглед и я изгледа изпод полуспуснатите си клепачи.

— Знам аз какво искам да правя.

— Поне не се отказваш — прошепна тя.

— Преди всичко съм уморен. Ако продължиш да говориш, ще заспя и вече няма да представлявам опасност за теб.

— Не представляваш опасност за мен. — Изтощението му изведнъж пролича и тя лесно разбра, че не просто от желание или неотложна нужда беше тръгнал да я търси.

— Приблужи се тогава. — Гласът му беше тих и сънен. — Няма да те разкъсам. Не ми достига енергия.

Тя се отдалечи от леглото и бавно се приближи до него.

— Колко време пътува?

Виждаше колко усилие полагаше, за да се концентрира.

— Четири-пет дни — не съм сигурен.

— Защото ме обичаш. — Тя го изрече с много тих глас, трепереше, вероятно окуражена от успеха си с Масена, мислеше си, че

няма какво да губи, ако Бо я вземеше за бърбровка.

Той поклати глава и отвърна поглед.

— Не съм на това мнение... — После нервно се размърда, бавно скръсти крака отново и остави пресни петна от ботушите си по килима. — Не знам... Може би... — Бо още по-ниско се изтегна на стола си, сякаш се пазеше от демони. — Но страшно се противопоставям — прошепна той с поглед, зареян някъде далече навън.

Това изказване определено не можеше да я накара да изпита истинска радост, но Сирина все пак се усмихна, разбрала усилията, които беше положил да формулира онова, което искаше да каже, колкото и неясно да беше то.

— Предполагам, че не искаш да се жениш.

Той бързо вдигна поглед, изумен и шокиран.

— За бога, не. Та аз съм само на двадесет и две години.

— В такъв случай трябва да проявим разум — каза тя унило. — Не искаш да се жениш. А аз не искам да съм ти любовница — това е нещо толкова преходно в живота — изтъкна Сирина, сякаш той не го беше забелязал. Изглежда компромис не можеше да се постигне при толкова различни схващания, мислеше си тя. Колкото и да го обичаше, също така обичаше и себе си. — Е, благодаря, че дойде при мен — продължи тя с разтреперан от съжаление глас, — но не виждам разумно разрешение.

Трудно му беше да мисли, понеже отдавна не беше спал, но не искаше да я пусне да си иде, а знаеше, че не може да я принуди да остане за дълго. Освен това тя не излизаше от съзнанието му от месеци, което сигурно значеше нещо, реши той с мъжката си логика.

— Ами ако — Бо замълча, а шокиращата мисъл за миг парализира езика му, — ами ако се оженим? — предпазливо започна той, навлязъл в един непознат свят, а думите звучаха като чужди и неразбираеми в ушите му. — Невил и Харпър се ожениха и това не промени много живота им — изтъкна той сякаш на себе си като убедителен аргумент.

— Не искам такъв брак — каза тя със съзнанието, че трябва да храни повече надежди, а не просто да приеме.

Очите му бяха полузатворени, когато вдигна поглед към нея.

— Много трудно е да ти се угоди.

— Направо ще ми се скъса сърцето, ако видя, че ме напускаш заради друга жена, или ако дочуя за това на чай.

— Другите съпруги го преживяват. — Беше спал със стотици такива.

— Аз не искам да го преживея.

— Господи — прошепна той, разтревожен от мисълта да ѝ бъде верен. Невъзможно му се струваше. — Не знам как да бъда верен — каза той. — Не мога.

— Разбирам. — Тя наистина разбираше. Беше твърде млад, богат син на богат херцог и можеше да се стреми към много по-добра партия — малко по-късно, когато щеше да има време да се замисли по-дълбоко над това, без да влага толкова чувства.

Още от самото начало го беше разбрала. Знаеше, че той никога нямаше да бъде неин.

Това, което обаче не разбираше, беше силната воля на Бо Сейнт Джон — непредсказуема, понякога деспотична, не се спираше пред нищо. И когато той изведнъж стана от стола сякаш с поразяваща сила, заменила летаргията му, Сирина се изправи очи в очи с непоклатимата му воля.

— А сега... — тихо каза той, застанал застрашително над нея, от което тя отстъпи крачка назад, закопняла за това, за което копнееше и той, загубила интерес в спокойствието, — ти може би разбираш, каквото и да означава това, но твоето разбиране не решава проблема ми. Дойдох тук, всъщност прекосих цяла Италия на кон, за да те изчукам, и — продължи той, като я принуди да отстъпи още една крачка с глас, превърнал се почти в шепот — наистина възнамерявам да го направя.

Той тръгна напред, а тя назад — в знойната и пулсираща тишина, докато гърбът ѝ се опря в стената, а когато Бо отново заговори, устните му бяха само на сантиметри от нея.

— Какво ще кажеш за едновременен оргазъм? — прошепна той и нежно опря длани в стената, оброчи главата ѝ, хвана я, наведе се напред, за да може тялото му леко да докосва нейното. — Или предпочиташ да си останем просто приятели? — Усмивката му беше палава, ерекцията му набъбваше до нея, а устата му беше толкова близо, че Сирина чувстваше топлия му дъх.

— Ще ме изнасилваш ли? — прошепна тя.

— Да не би това да означават поруменелите ти бузи? — прошепна той. — Мислех, че означава нещо друго.

— Моля те, Бо... — Тя се опита да вдигне ръце и да го отблъсне, но той бързо я хвана, отново свали ръцете ѝ и ги прикова за стената.

— Мисля, че този път ще забременееш от мен — каза той властно. — Ще те държа в тази провинциална странноприемница и всеки ден ще те пълня със сперма... непрекъснато... непрекъснато. — Тъмните му очи я пронизваха, смели и безсрамни. — Искаш ли дете от мен?

Искаше, тази мисъл беше единствената ѝ надежда, след като я беше напуснал. Но най-накрая беше успяла да се отърси от мъката си. Беше положила големи усилия, за да си създаде живот без него, и беше достатъчно зряла, за да не се осланя на безсмислени мечти.

— А тогава ще ми бъдеш ли верен? — подчерта тя.

Той изненадано се отдръпна и я изгледа. Когато най-после заговори, гласът му беше рязък.

— Не знам. Откъде, по дяволите, да знам? — С опънати от съмнение и ревност нерви, той изстена: — По дяволите! — После грубо впи устни в нейните, взе си това, за което беше дошъл, това, което с дни и седмици го беше преследвало. — Ти си моя — пламенно прошепна той. — Сега, утре, другия месец... може би догодина.

После грабна полата ѝ, вдигна я нагоре, разтвори с коляно краката ѝ и се наведе над нея.

— Първия път ще го направим прави. Едно време това ти харесваше — прошепна той, премалял от желание, докато сръчно разкопчаваше копчетата на панталона си. — А после — той дръпна полата — ще свалим това.

Когато вече беше вътре в нея, в съзнанието му нахлуха хиляди спомени и той нежно постави ръце на раменете ѝ.

— Липсваше ми — прошепна Бо, вдишваше познатия аромат на парфюма ѝ, усещането за нея изцяло го поглъщаше. После нежно я целуна.

— Обичам те — прошепна тя, без да иска.

За миг той затвори очи, напълно погълнат от спокойствие и задоволство.

Тя беше негова. Беше си я върнал.

Нямаше значение къде са. Нямаше значение, че се бяха събрали нервни и разгневени. Важното беше, че са заедно, че споделят страстта си.

— Оставаш при мен — каза той с тих и гърлен глас, а тялото му се мятеше в бесен ритъм.

Тя се притисна в него, искаше го, както винаги, горещото желание течеше във вените ѝ, а трудностите сякаш изчезваха от само себе си.

— Оставаш — повтори той и плъзна ръце по гърба ѝ, после понадолу, за да я задържи за силните си тласъци.

— Не знам — тихо отвърна тя, разтреперана и почти достигнала до оргазъм.

— Аз обаче знам — каза той и още по-здраво я хвана, а после потъна дълбоко в нея. — Този път вече ще забременееш от мен — шептеше той, леко се отдръпваше, после неуморно се тласкаше напред, стигаше до пълно изтощение. — Чуваш ли ме?

Тя трепереше на границата на екстаза.

— Да — изстена тя, а желанието напълно беше заслепило съзнанието ѝ. После почувства как започва бурният оргазъм, чувственият делириум. От толкова отдавна...

Той почувства същото, сякаш не можеше да почака и секунда повече, а желанието му да я притежава беше толкова силно, че направо потръпна. Впи пръсти в нежната ѝ кожа, а ударите му придобиха вихрена мощ.

— Ти си моя — стенеше той в конвулсии. — Моя, моя...

— Би трябвало да те мразя — сладостно въздъхна тя, с притъпени от блаженството сетива и унесена в обятията му. — Би трябвало...

— Не сега — прошепна той и я повдигна, а тя отпуснато се облегна на него. Може би по-късно, искрено си мислеше той, после подпря чело о стената, напълно изцеден и задъхан.

Когато дишането му стана равномерно и отново се почувства в състояние да мисли, Бо забеляза леглото, взе Сирина на ръце, отнесе я до него и я сложи на измачканите чаршафи. Съблече роклята и блузата ѝ, после свали обувките и чорапите, а тя лежеше сънлива и отпусната. Действията му бяха бързи и заучени — като на човек с мисия.

— А сега ще започнем да си заработваме стоте хиляди флорина — каза той и с чувство на собственик прокара пръст между краката ѝ.

— Тежка задача дори и за теб, Бо — прошепна Сирина с поруменяло от страст лице, а тялото ѝ все още пулсираше от животински инстинкт. — Съблечи се — тихо каза тя. — От месеци не съм виждала страхотното ти тяло.

За миг той повдигна вежди — винаги се изненадваше от спокойствието ѝ, когато говореше за собствената си сексуалност. После бързо се съблече, като човек, който безброй пъти го е правил.

— Е? — попита той след малко. — Ставам ли?

Тя бавно и проникателно разгледа високата му атлетична фигура.

— О, винаги ставаш, Рошфор. — Усмихна се, както той би се усмихнал на някоя красива жена. — Много ми харесваш.

Не му се нравеше чарът ѝ, с който пленяваше всички, а той не искаше никой друг, освен него, да я поглежда.

— А за мен ти си като идея-фикс — продължи той с тъжен тон.

— Така ли? — измърка тя. — И без съмнение това хич не ти харесва.

— Ще се оправя — отвърна той.

— Искаш да кажеш, че ще се справиш и без мен. Не се мръщи, скъпи. Няма да те карам да се омъжиш за мен. Усмивката ти ми харесва повече. И аз искам да те чукам, Рошфор. Това не е само твоя привилегия. — Той отново се намръщи. — Да не би дамите да не трябва да говорят такива работи?

— Ти не трябва да ги говориш. — Никога не беше я приемал като другите.

— Не можеш да ме спреш.

— Мога... И ще го направя.

— Но не за дълго — и двамата го знаем. Виж, и аз мога да съм реалистка. Не можеш да удовлетвориш всички жени. Отслабнал си, скъпи. — Погледът ѝ бавно премина по тялото му — мускулестата му фигура изглеждаше като на монах, който твърде дълго беше живял в пустошта. — Да не би отново да си се преработил от чукане? — Граф Рошфор не беше монах.

— Търсех Бонапарт — каза той все още с кисела нотка в гласа. Не знаеше дали предпочита разюзданото ѝ поведение пред гнева ѝ. — Трябваше да измина дълъг път.

— Може би сега ще можеш да походиш към мен. Този твърд рог привлече вниманието ми.

— Не говори като курва.

— Току-що ми плати сто хиляди флорина. Да не би след тази сума вече да ме броиш за куртизанка? Така повече ли ти харесва? Макар че на мен подчертано ми харесва твоят рог — добави тя с медено гласче и се плъзна нагоре по възглавниците. — Винаги ми е харесвал. Така че ела и ми дай любимата играчка — прошепна тя и плъзна ръка надолу между краката си.

Сладострастно разголена, порозовяла от скорошния оргазъм, тя бавно разтвори крака и му предложи похотлива гледка. Докато го гледаше, Сирина леко галеше клитора с върховете на пръстите си.

— Ти ме научи на това, спомняш ли си? — нахално му напомни тя. — Ти ме научи на всичко това, Рошфор — тези страстни желания, неутолимия копнеж, глада за секс... Трябва да ти благодаря. — Тя съблазнително притвори клепачи с топъл поглед и с влажни пръсти.

Изведнъж го обзе ярост, само като си я представи разголена пред друг мъж... или мъже — Масена или Солиняк, Лонд, който изпробваше всички дами... Тя беше най-страстната жена, която познаваше, а уроците нямаха нищо общо с това.

— Можеш да ми се отблагодариш, като ме изучаеш — каза той тихо, страстно и ревниво.

— Разбира се, скъпи.

— Не ме наричай скъпи — озъби се той, подразнен от шеговития ѝ тон.

— Да, милорд... простете ми. Значи изисквате повече почитание от вашите курви? Ще го имам предвид.

— Предпочитам повече мълчание от моите курви — мрачно заяви той и с две крачки се приближи до леглото, отмести ръката ѝ и се настани между краката ѝ, мускулест и грациозен. — Така че, моля те, изучай ме без повече коментари.

— Да, сър — прошепна тя с подигравателен тон и разярен поглед. — Каквото пожелаете, милорд.

Той я целуна и сложи край на сарказма ѝ, после с тласък влезе в изкусителното ѝ тяло. Тя веднага го обгърна с крака и леко изстена от наслада, закачаше го, напомняше му колко бързо се настройва.

— И с другите ли мъже така въздишаш? — попита той с вбесяващо тих глас.

— Може би. — Тя яростно прокара нокти по гърба му.

Пронизан от острата болка, Бо изрева и рязко се отмести. После с цяла тирада ругатни я вдигна и я хвърли по корем.

— Я по-добре да държа ръцете ти там, където ще ги виждам — изръмжа той. — Изправи се на колене — заповяда ѝ той и я потупа като кон по задника.

Когато тя не реагира, той пъкна ръце под ханша ѝ и я повдигна на четири крака. Прикрепяше я с ръка за кръста за по-стабилна опора и се приближи отзад. После леко започна да докосва вулвата ѝ с върха на пениса си, дразнеше, възбуждаше я и галеше чувствителната ѝ кожа, докато тя престана да се съпротивлява, заскимтя и се загърчи.

— Така е по-добре — прошепна той и я погали по задника с топлатата си длан, а после съвсем леко влезе по-навътре. — А сега искаш ли малко по-грубо? Да ти го върна ли за тая кръв, която се стича по гърба ми?

Той рязко я тласна, преди тя да може да му отвърне.

Но докато се движеше вътре в нея, Сирина откри, че и тя самата се движи — от срамна нужда, отгласкваше се назад, за да посрещне всеки негов удар, изпитваше неутолим глад, докато той леко се плъзгаше, а усещанията направо я зашеметяваха и тя се разтапяше от удоволствие.

Сирина още по-силно се замята под него, настоятелна и твърда. Той вече не изпитваше нужда да я обуздава, ръцете му се преместиха на натежалите ѝ гърди, галеха ги, докато се поклащаха в ритъм с таза ѝ, дразнеше зърната ѝ и пронизваше цялото ѝ тяло с наслада.

Той се наведе през гърба ѝ и леко я ухапа по ухото, после продължи по врата ѝ, душеше я като разгонено животно, опитваше я.

— Господи, направо мога да те замая от чукане — прошепна той с дрезгав глас, с ръце, здраво хванали гърдите ѝ, и тяло, което налагаше волята си над нейното, което я разтягаше, караше я да трепери, да се тресе от желание.

— Каж ми, че го искаш — дрезгаво я попита той.

Тя се задъхваше обезумяла, толкова яростно го желаше, имаше чувството, че се дави.

— Да — изхлипа тя.

Той се тласна още по-навътре в нея, а Сирина извика от удоволствие — оргазмът я прониза, коленете ѝ се подкосиха от забравата, в която беше изпаднала, от удоволствието, което я обливаше на вълни.

Той умело я последва, без да пропусне нито един тласък, караше я докрай да се наслади на мига.

След няколко секунди, временно удовлетворена, тя падна по гръб.

— Господи, хубаво се чукаш.

Тя се извъртя и го ухапа.

— Какво, по дяволите? — Той реагира изненадано, стисна се за рамото се отдръпна от нея.

Тя вече слизаше от леглото, а след миг вече се беше отдалечила, барикадирана зад масивната маса.

— Не съм тук, за да ме използваш — хладно отвърна тя.

— Напротив — каза той с тих глас, почервенял от гняв. Когато махна ръка от рамото си, то беше в кръв. — Ако още веднъж ме ухапеш — добави той, като си ближеше кръвта, — и аз ще те ухапя. А сега си дай задника насам.

— Веднага щом отклониш поглед, ще побягна. — Гласът ѝ беше тих и жлъчен.

— Няма да го направиш — каза той с фалшива жестокост и стана от леглото. — Прекалено много обичаш да се чукаш.

Той все още беше възбуден, а когато тръгна към нея пенисът му беше твърд и силен.

Тя се обърна и започна да отстъпва, докато не стигна до стената.

— Ела тук — каза той с леден тон и се приближи до масата.

Тя не помръдна.

Бо за миг я изгледа, преди да започне да разчиства масата. Сложи тежкия метален свещник на пода, после подреди чиниите от обяда ѝ на един стол, а тишината беше толкова напрегната, че ясно се чуваше всяко почукване на приборите. После изпъна ленената покривка и изравни краищата, като че ли симетрията беше от особено значение.

— Слагай си задника тук — каза той и потупа масата с показалец.

— Не изпълнявам заповеди като проститутка.

— Но винаги страшно добре се справяш — каза той с меден глас. — По-добре от Джулия Джонстън или Ейми Дюбоше, или всяка друга наемна дама от обществото. Май че първо ще те изям.

Тя се изчерви при споменаването на модните лондонски куртизанки, а последните му страстни думи запулсираха в съзнанието ѝ.

— Не се приближавай до мен — заповяда Сирина, а погледът ѝ се прехвърли от него на масата.

Той поклати глава.

— Не съм на това мнение. — Гласът му вече беше спокоен. — Чудя се дали все още си същата на вкус.

Вътрешното ѝ пулсиране се учести.

— Спомняш ли си терасата в Минорка? — Тъмният му поглед се насочи надолу и се спря на мястото между краката ѝ, покрито с копринени косъмчета. — Тук няма марципан, но мога да импровизирам.

Сирина направо се задъхваше. Той го забеляза.

— Искаш ли да те нося? — Тя сковано се беше опряла на стената, но Бо знаеше, че не е от страх. — Оттогава всеки път, когато видя черешки в марципан, си мисля за теб — прошепна той, заобиколи масата и тръгна към нея. — Тогава беше направо в страхотна форма.

— Определи ми срок — бързо каза тя, щом той се приближи, — когато ще ме пуснеш да си вървя.

— Защо?

— Имам нужда от това.

— А аз имам нужда от теб. — Той се спря и леко си пое дъх. — Не мога да ти определя дата.

— Цели седмици плаках по теб, след като си тръгна. Бо, моля те... просто ме пусни да си ида.

— Не мога. — Той вече беше до нея и тя чувстваше топлината на тялото му до нейното. — Ех, да можех — рязко каза той, после изведнъж се наведе, хвана я под коленете, взе я на ръце и тръгна към масата.

— Тази вечер и днес ще остана с теб — започна да се пазари тя. — После ме пусни да си ида.

— Съжалявам.

Той я сложи на селската маса. Когато Сирина отвори уста да заговори, нежно докосна устните ѝ с пръст.

— Този въпрос не подлежи на разискване. Ако подлежеше, аз нямаше да съм тук. Нека поговорим утре или след два дни. Може би тогава ще ми е минало.

— Значи изобщо нямам избор?

— Нещо такова — прошепна той и прокара длани по вътрешната част на бедрата ѝ, после леко разтвори краката ѝ. — Каж ми колко го мразиш. — Той покриваше с ръка мястото между краката ѝ, а пръстите му влизаха навътре в нея. Погледна я и продължи: — Каж ми, че това за теб е ужасно, че не пулсираш по пръстите ми, че не можеш да свършиш, че в леглото изобщо не си пасваме.

— А когато ме напуснеш? Тогава какво? — Тя беше беззащитна от желание, направо се ужасяваше.

— Никой няма да напуска никого. Предложих ти да правиш това, което сметнеш за необходимо. Предлагам ти целия Лондон. — Той я галеше с ръце, упражняваше чувствен натиск и тя усещаше как го приема, а сетивата ѝ бяха съсредоточени върху нейните егоистични желания.

Свикнал да възбужда жени, той леко закачи един стол с крак и го придърпа, после седна и вдигна краката ѝ на раменете си.

— Можеш всичко да си поискаш — прошепна той, докато я нагласяваше на подходящ ъгъл и леко я накара да се разкрачи с пръст. — Ще ти дам каквото поискаш — продължи той, после се наведе и направи влажна пътечка с език между краката ѝ.

Внезапният прилив на удоволствие я накара да извика, преди да може отново да си поеме дъх или да започне да обсъжда колко срамни са страстите ѝ, езикът му се стрелна в нея, а звуците, които издаваше, бяха знак за несъмнена капитулация.

Бо не правеше компромиси с ласките си, стараяше се от все сърце да ѝ достави удоволствие, бавно и нежно галеше с език клитора и вулвата ѝ, докато тя не застана от желание, с пръсти опипваше набъбналата ѝ плът, преминаваше през хлъзгавия проход, докато тя не се загърчи под допира на ръцете и устните му. Цялата се беше навлажнила от копнеж — перлените капчици течност покриваха гениталиите ѝ, стичаха се по езика му, а от време на време падаха по покривката на масата в знак на неутолимо желание.

— Смяташ ли, че си готова за мен? — излишно я попита той, после стана от стола и се разположи между краката ѝ, като леко крепеше бедрата ѝ с ръце.

Със затворени очи тя се вкопчи за ръба на масата с извит гръб, готова да го посрещне.

— Отвори си очите — тихо ѝ нареди той, — за да можеш да виждаш как те чукам.

Тя леко и бавно повдигна клепачи.

— Гледам — прошепна Сирина. — Така по-добре ли е?

— Заради мен е — усмихна се той. — А сега се отвори.

За част от секундата тя се поколеба, а после плъзна ръце надолу и откряхна блестящите си розови гънки.

— Помоли ме — нежно я подкани той.

— Моля ви, лорд Рошфор — каза тя без всякакво колебание и с прям поглед. — Имам нужда от вас.

— Само от мен! — не можа да се сдържи той. Беше прекалено апетитна, за да ѝ се позволи да е свободна.

— Само и единствено от вас — прошепна тя, достигнала до върха на егоизма и забравата в пламтящата си страст, където бариерите вече не бяха от значение.

— Аз ще се погрижа за теб. — Погледът му изглеждаше странно сериозен, а в гласа му вече не се четеше недоволство. — Макар че не мога да ти предложа сърца и цветя.

— Нямам нужда от това.

— Благодаря ти — каза той за нещо съвсем друго. А после я целуна — лека целувка, първоначално нежна, а после съвсем груба.

Тя го насочи към медената си топлина, довери се на собствените си чувства и го посрещна с целия си плам. Агресивната ѝ енергия го учудваше и привличаше, предизвикваше го повече от всяка друга жена, с която беше общувал.

Но в хаоса на тяхната връзка страстта им беше неимоверно чиста, дива, бурна и първична, сякаш бяха създадени един за друг.

Тя се вкопчи в масата и се повдигна, за да посрещне тласъка му, зашеметена от плътското желание, с тяло, което в готовност му се отдаваше и ликуваше. После той стъпи на пода и се наведе над нея, сграбчи масата за устойчивост и я помете в страстта си.

Когато и двамата достигнаха до върховното блаженство в селската странноприемница край Пиаченца с аромат на летни цветя във въздуха, отново се почувстваха живи и доволни от близостта си в това само тяхно място.

Имаха нужда да се докосват, да изпитат вкуса си, копнееха за аромата, за горещината и яростта, близостта и контакта, за ненарушимия съюз. В този зноен следобед те се любиха по всевъзможни начини, изгладнели и ожесточени, съблазнителни, отпуснати, редуваха се кой да е пръв и кой да отстъпва, като най-важното нещо за тях беше усещането — единствената действителност, когато всичко друго се разпадаше.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тя остана цяла седмица, защото той не искаше да я пусне. Нито за миг не я изпусна от погледа си и едва прекрачила в най-красивото кътче от рая, на нея вече не ѝ се искаше да си тръгва.

Бо я ухажваше, мил и галантен, забавен и изкусителен — винаги ѝ доставяше удоволствие, в каквото и настроение да беше. А Сирина го желаше с жар и нетърпение, копнееше по него и го любеше от все сърце. Мина още една седмица.

От време на време я обземаше съмнение в тази нирвана за сетивата, разкъсваше се от несигурността, самоукоряваше се, наричаше се слаба и страхлива, чудеше се как може толкова да се унижава и така лесно да се поддава на изкушението. Как можеше да си позволи да иска само той да я докосва, да я целува, да я люби?

Ако някой ѝ беше задал този въпрос в дните на разгорещени страсти, нямаше да може да му отговори. Всичко минаваше през сетивата и копнежите ѝ, нямаше търпение за неземното удоволствие, което ѝ доставяше. Тя го приемаше в обятията... и тялото, и сърцето си.

Обичаше го с цялата любов на жена, влюбена в мъж.

Той ѝ показваше нови и любопитни наслади в селската спалня, скътана под стрехите, удовлетворяваше я и ѝ доказваше, че някои неща не могат да се обяснят с думи. Или пък с разум. Освен това съвестно изпълняваше обещанието си да я накара да забременее от него, сееше семената си в зрялото ѝ плодородно тяло, насищаше я, не преставаше да я иска.

Бо нежно приемаше нейните нервни изблици, които вече не му правеха впечатление, след като тя му се беше отдала напълно. Един ден написа и ода в нейна чест, красив стих, който я накара да се усмихне. Но той най-вече задоволяваше сладострастните ѝ желаниа, откликваше с радост, вдъхновение, изкусно майсторство и открито сърце.

До края на първата седмица знаеше, че е прекрачил познатата граница на сетивата в един нов и блажен свят. Чувствата му вероятно бяха неразбираеми, но той беше по-щастлив от всякога през живота си.

Късно един следобед, когато се бяха върнали от риболов в поточето зад странноприемницата, Бо реши да отиде до лозето, където правеха любимото вино на Сирина, и да се опита да уреди да изпратят голямо количество от него в Англия.

Когато Бо спомена Лондон и дома си, тя отново се сети за всичко, което напоследък я беше измъчвало, а бъдещето ѝ се стори неимоверно потискащо. Не можеше да приеме да му стане любовница или хрисима съпруга — и двете роли бяха като маловажни допълнения към живота му, а и той никога не засегна темата втори път.

След като Бо тръгна с усмивка и махване на ръка, тя изтича до прозореца като влюбено момиче. Искаше да го види долу в двора на конюшната, докато чакаше коня си. Направо беше зашеметена. Колко висок и красив беше, като млад бог, нежно си мислеше тя, докато го наблюдаваше, със силно мускулесто тяло, мощта му личеше изпод ризата и прилепналите бричове, мускулите на раменете му изпъкваха изпод финия лен, докато се движеше. Тъмната му коса блестеше на слънчевата светлина и копринени къдрици обрамчваха лицето му с чист класически профил, с леко наведена глава, докато слушаше коняря.

Той като че ли му разказваше някаква весела история, докато оседлаваше коня, защото Бо на няколко пъти се засмя. И двамата бяха погълнати от разговора, защото никой от тях не забеляза слугинята, която излезе от малката млекарна, пристроена до конюшните. Но когато тя извика нещо, и двамата мъже вдигнаха поглед. Бо отрицателно поклати глава и отново насочи вниманието си към коняря.

След секунди младото момиче беше до него и се хвърли на врата му. Тя толкова внезапно му се нахвърли, че той леко се препъна, преди да запази равновесие. Само след миг тя го разцелува, топеше се от удоволствие, но Бо се откъсна с учтива усмивка, после бързо се отдалечи и се метна на седлото. Конярят здраво нахока момичето, но тя не му обърна внимание и продължи да дърпа Бо за крака. Рошфор се наведе и ѝ заговори — само няколко думи с лека усмивка на лицето,

преди грациозно да се измъкне с коня. После със смях отвърна на забележката на коняря и излезе от двора.

Сърцето на Сирина щеше да се пръсне, сякаш беше тичала с километри. Това, което се беше разиграло пред очите ѝ, я беше накарало да се изплаши до смърт. Плашеше се от това, което щеше да се случи. Той никога нямаше да ѝ е верен — по този въпрос съвсем ясно се беше изразил. А ако останеше при него, щеше да е принудена да приема безотговорното му поведение. Той очакваше лична свобода като всеки мъж от неговата класа. Щеше да чува как си шушукат за него из Лондон или да го вижда с любовници на обществени места като днес, да се смее и целува. При самата мисъл за това унижение, нещо сякаш я прободеше в сърцето. Тя не можеше да остане кротка и мълчалива, докато той се заплиташе в любовни авантюри. Сърцето ѝ щеше да престане да бие.

Докато стоеше напълно неподвижна на отворения прозорец, а топлият летен ветреца галеше кожата ѝ, изведнъж я порази хладният ужас, изведнъж стигна до страшния извод. Винаги беше знаела, че срещите им в провинцията щяха да свършат някой ден, съзливостта ѝ напоследък сякаш беше интуитивно предсказание. Този мрачен момент най-последно бе настъпил.

Тя се отдръпна от прозореца и за миг се загледа в стаичката, където беше изпитала най-голямото си щастие и се беше потопила в дълбините на чувствените наслади. Искаше ѝ се винаги да я запази в паметта си. Погледът ѝ дълго време се задържа на леглото, после затвори очи и дълбоко си пое дъх. Беше време да си върви.

Не позволи на мислите ѝ да се зареят отвъд голата истина, защото никога не би го напуснала, ако намереше и най-малкия повод да остане. Не беше нищо повече от държанка, а накрая — отхвърлена държанка. И двете възможности ѝ се струваха прекалено долни, за да ги приеме. Сега вече тръгна бързо, извади пелерината си от гардероба, отброи достатъчно пари, които да ѝ стигнат до Флоренция, и остави всичко друго в хотела. После хукна надолу по стълбите и изтича до конюшните, сякаш трябваше да бърза, за да избяга от желанията си.

След минути вече беше потеглила, след като си нае коняря. Последното нещо, което видя на тръгване, беше прислужницата — тя самодоволно се усмихваше на прага.

Ако беше останала, мрачно си помисли тя, щеше просто да бъде играчка на мъж с разюздани нрави.

Прекара няколко часа улисана в тежки мисли, но недоволството ѝ скоро отстъпи пред тъгата и до Парма вече се чудеше дали беше направила правилния избор.

Когато Бо се върна, почти се беше стъмнило, но веднага щом влезе в стаята, разбра, че си е тръгнала. Разбра го дори и преди да е забелязал слугинята, седнала на стола до прозореца.

— Е — каза той и дълбоко си пое дъх, като в същото време си мислеше, че точно в този момент му се иска да удари нещо. — С какво мога да съм ви полезен?

— Тя си тръгна.

— Виждам.

— Реших, че може да ви е нужна малко компания.

— Ясно. — Той си свали палтото, пушна го на пода и се пресегна за бутилка алкохол. Така, прав, отвори шише бренди и погълна няколко глътки наведнъж. Едва тогава се огледа наоколо.

Не беше взела дрехите, които Солиняк ѝ беше дал по време на пътуването им до Милано, опаковани грижовно от камериерката на Масена. Вратите на гардероба бяха отворени, което говореше, че бързо си е тръгнала. Но защо не си беше взела златото, което беше спечелила на комар онази нощ, и смарагдите — и те все още бяха на рафта на гардероба, а кожената кесия и сините кутийки за бижута дори в полумрака привличаха погледа.

Като че ли имаше някакво значение. Като че ли нещата, които тя правеше, имаха някакво значение...

По дяволите! Досега никога не си беше давал такъв труд за жена. Проклинаше я, че се беше качила на борда на „Сирена“ в онази бурна нощ. Проклинаше омайната ѝ красота и изкусително тяло, бурната ѝ страст и горещи желания. А най-много проклинаше себе си заради това, че все още я желае.

— Милорд ще желае ли вана? — Момичето беше до него, а по гласа му личеше, че предлага нещо повече.

За миг той се поколеба, без да знае какво иска, а после поклати глава.

— И още една бутилка от това — рязко отговори той. След миг обаче трябваше да ѝ се усмихне, защото се беше сепнала при тона му. — Не съм ти сърдит — обясни той. — Просто прекарах много тежък ден... един дълъг месец-два, може би пет — недоволно мърмореше, а споменът за февруарската нощ в морето пронизваше съзнанието му. Дано Сирина Блайд да изгори в ада, мислеше си той и отново поднасяше бутилката към устата си, а после я вдигаше към момичето в знак на поздрав. Изглеждаше млада, макар че не се чувстваше млада, спомни си той. — С удоволствие бих си взел вана — учтиво добави Бо.

Малко след това се озова в една изненадващо голяма вана в компанията на младата и страстна синьорина. Той изпълни ролята си на жребец с учтивост. А когато най-после страстта ѝ беше удовлетворена, той учтиво я отпрати, поръча си каса бренди, после заключи вратата и потърси забрава от гнева и разочарованието си.

До следобедна на втория ден вече беше изпил всичкия алкохол и се чувстваше зле. Един поглед в огледалото го накара да се ужаси, после отвори вратата на спалнята, излезе в тесния коридор и изрева за храна, вода за ваната, бръснар, прислужник, който да му стегне багажа, и коняр да оседлае коня му.

Мъртвопиян и изгладнял, без да знае дали не е полудял, той уморено се отпусна на вратата, заслуша се в забързаните стъпки по стълбищата и се усмихна.

Заминаваше за Флоренция.

Докато Бо се готвеше за пътуването до Флоренция, Сирина седеше на пода до едно гърне в апартамента си и повръщаше. За втори път този ден, вече втори ден ѝ се случваше и се почуди дали не беше хванала някакво стомашно разстройство по пътя.

Веднага щом пристигна в апартамента си, от миризмите в кухнята започна да ѝ се гади. Никога преди това не ѝ беше правило впечатление и реши, че може би се дължи на умората от двудневното пътуване. До десет часа на следващата сутрин спа непробудно, а после изпрати бележка на Кастели, за да им съобщи за завръщането си.

До един час Джулия беше успяла да отиде при нея и да разсее най-силните си опасения. Нищо ѝ нямаше, увери я Сирина, нищо не я беше сполетяло по време на пътуването до Милано, да, видяла се беше

с граф Рошфор, той беше в Пиаченца като че ли, не, Масена не беше триглаво чудовище с копита, макар че не беше съвсем сигурна, че Солиняк нямаше да се съюзи с дявола, ако ставаше въпрос за пари, и да, и тя много се радваше, че се беше завърнала жива и здрава във Флоренция, и разбира се, че щеше да посети приема им в четвъртък вечерта. Изобщо не изживяваше трагично нещата...

Помоли Джулия да не казва на отец Донети, че се е върнала в града, защото ѝ се искаше да поспи един-два дни, а не той да ѝ чете молитви или да я гледа със сантиментален поглед — поне не до четвъртък.

Тогава Джулия се усмихна и каза:

— Може би скоро ще ти се наложи да решиш и да вземеш един от ухажорите си за съпруг. Не е честно да караш толкова много мъже да страдат.

— Но аз не съм тръгнала да се женя — учтиво отвърна Сирина, — и ще ти бъда много благодарна, ако разкажеш това на всеки, който иска да го чуе.

— Опасявам се, че на всички ще им се стори неприемливо, скъпа — каза приятелката ѝ. — Ти самата ще трябва да им съобщиш лошата новина.

— Като че ли не съм се опитвала толкова много пъти — заяви с въздишка Сирина.

— Лорд Рошфор изглеждаше загрижен за сигурността ти — отбеляза Джулия с леко въпросителна интонация. — Мислех си, че може да се върне с теб.

— Опасявам се, че е зает. — Сирина се мъчеше да не издаде чувствата си по гласа. — Много е зает да измисля задачи на Пит.

— Радвам се, че все пак те е открил.

— Да, доста мило от негова страна. — Много невинна дума, помисли си тя за удоволствието и болката да познава Бо Сейнт Джон.

— Е, другия четвъртък ще се видиш с всички. Ще предупредя приятелите ни да не те тормозят с въпроси за отвличането. Така че не се притеснявай да останеш колкото искаш. Никой няма да любопитства. Толкова се радвам, че си дойде невредима — каза Джулия и се наведе, за да хване Сирина за ръцете. — Много ни беше страх.

След като обсъдиха още малко събитията от изминалите седмици, включително новините за младата майка с децата, която беше пристигнала жива и здрава във Флоренция и се беше настанила безпроблемно в града, Джулия си тръгна, а Сирина отиде да си легне. Тя спа много и през следващите дни, отпаднала и изключително чувствителна, постоянно готова да заплаче.

Когато беше будна, разглеждаше картините с лика на Бо, платната бяха на всяка крачка, подпрени по стените, по-малките бяха окачени, а на статива ѝ все още имаше един недовършен портрет.

Веднъж желаше невъзможното, друг път си казваше, че той само ще я направи нещастна. Бо не беше влюбен нито в нея, нито в някоя друга, вероятно никога и нямаше да се влюби. Мъж с неговите склонности не беше романтично настроен.

Може би трябваше да скрие някъде платната, за да не си спомня за него на всяка крачка, помисли си тя един ден, когато чувствата ѝ бяха по-стабилни. Започна да си мисли да се захване отново с курса по пейзажи, но вместо да прибере портретите, започна да рисува още един Бо Сейнт Джон.

На следващия ден повърна само веднъж, сутринта, веднага след ставане, а това стана тъкмо когато разговаряше с хазяйката си.

Госпожа Калваканти тъкмо беше донесла прането и когато Сирина хукна от стаята с едва изречено извинение, тя подвижна след нея:

— Ще донеса влажна кърпа.

След миг се върна и помогна на Сирина да се изправи на крака, заведе я до леглото, зави я и сложи кърпата на челото ѝ.

— Моите бебета момчета винаги ме караха да повръщам рано сутринта. Момичетата никога. Ако хапнеш малко сух хляб, преди да станеш от леглото, помага.

От тези коментари на Сирина отново леко ѝ призля, макар че вече нямаше в какво да се съмнява.

— Бебе? — недоверчиво попита тя най-после, когато се окопоти.

— А сега накарай този мил милорд да се ожени за теб — нареди ѝ хазяйката. — Джулия ми каза, че е в Пиаченца. Ще му изпратим писмо.

— Това е невъзможно — прошепна Сирина, все още шокирана.

— Тогава ще накараме професора да пише на баща му — заяви хазяйката, която държеше бащата да си поеме своята отговорност. — Той ще се погрижи момчето да се ожени за теб.

— Не, моля те, не искам да се омъжвам за него. — Съзнанието ѝ препускаше и не можеше да събере мислите си. Бебе — нима беше възможно?

— Омъжи се за Сандро тогава — набързо предложи госпожа Калваканти, която се чудеше защо Сирина не иска да се омъжва за един толкова красив млад мъж, но не изключваше и други възможности. — Бамбиното има нужда от татко.

Боже господи, бебе, трескаво размишляваше Сирина, която все още не можеше да го осъзнае. Ето защо беше повръщала. Ако наистина беше бременна от Бо, не възнамеряваше да се омъжва нито за Сандро, нито пък за някой друг.

Някой фиктивен съпруг щеше да ѝ свърши работа. А дори и това нямаше да ѝ е нужно, докато не се върнеше в Англия.

— Искам засега на никого да не казваш — предупреди я Сирина. — Може би не е вярно.

Майката на десет големи деца се усмихна с усмивката на познавач.

— Че е вярно, вярно е, синьорина, но и думичка няма да излезе от устните ми — обеща тя. — Но скоро трябва да се ожениш, за да не шушукат, когато се роди бебето.

— Може би бебето е момиче — предположи Сирина и се почуди дали щеше да има тъмни къдрици като баща си.

— Момче е, запомни ми думите — заяви госпожа Калваканти. — Аз ги разбирам тия работи — седем момчета имам. А от отец Данети ще излезе чудесен баща — весело подметна тя в желанието си Сирина да се омъжи. — Не съм сигурна, че Бог напълно го е завладял, а и той е много красив.

— Струва си човек да се позамисли над това — учтиво отбеляза Сирина, на която не ѝ се впускаше в дискусия за брак със свещеник, колкото и красив и мил да беше.

— И да ядеш добре, синьорина — заповяда ѝ госпожа Калваканти. — Бебето има нужда от много храна, за да расте силно и здраво като баща си. — Тя беше разговаряла с коняря, който беше придружил Сирина до Флоренция, знаеше за престоя ѝ с Бо в

странноприемницата и почти не се съмняваше кой е бащата. — Правя английска супа в чест на завръщането ти. На бебето ще му хареса. Сега си поспи, а аз ще разчистя наоколо. Ще ти е нужна повече почивка.

Сирина не се опита да спори, обзета от добродушна летаргия. Беше бременна от Бо, мислеше си тя блажено. В крайна сметка той не беше изчезнал от живота ѝ. А когато госпожа Калваканти донесе богатия десерт по-късно сутринта, Сирина изяде две порции — една за себе си и една за бебето.

Бо трябваше да свърши много задачи, когато пристигна във Флоренция, а ободрен от двата дни без алкохол, той се захвана на работа, нае си апартамент в Локанда дела Роса и веднага повика шивач...

Генералният консул пристигна запъхтян, точно когато мереха на Бо чифт черни панталони. После наследникът на херцог Сет повика свещеник и бижутер, всъщност двама бижутери, когато реши да поръча сапфирен и диамантен пръстен. Към тълпата се присъедини и писар, който да изготви брачния договор, както и цветар, и всички те очакваха наставления от младия мъж, на когото му пробваха нов костюм по средата на големия апартамент, около него кръжеше армия от шивачи с карфици в уста, готови за действие.

Бо даваше нарежданията си учтиво, но безкомпромисно, твърдо решен бързо да постигне целите си. Не се женеше всеки ден, така че малко повече работа беше в реда на нещата, а той не беше склонен да чака дълго.

Докато помощниците му се трудеха около него и изпълняваха указанията му, той си повтаряше този път да ухажва Сирина по-галантно. Щеше да ѝ поговори, да ѝ се обясни в любов, да ѝ направи всичките комплименти, които си разменяха влюбените, когато предлагаха женитба. Щеше да опита и с цветя, жените обичат цветята. Той отново повика бижутерите, за да разгледа пак пръстените, които си беше избрал, като през цялото време се чудеше дали щеше да се харесат на Сирина. Големи, но не прекалено големи. Нямахше да ѝ хареса парвенюшката показност. На него му хареса сапфирът, но жените обикновено предпочитаха диамантите. Диамантът, който беше избрал, току-що бил пристигнал от Индия.

Той погледна часовника, нетърпелив да потегли, но и малко нервен. Бракът беше голяма крачка, но Бо беше наясно, че не може да притежава Сирина по никакъв друг начин. И така... Той дълбоко си пое дъх.

Час и половина по-късно, заедно с генералния консул и свещеника, Бо се запъти към апартамента на Сирина с каляска, пълна с букети цветя и две кутийки с пръстени в джоба. По време на краткото пътуване мъжете си говореха за новоподписаното примирие — не очакваха да продължи дълго, а и Австрия беше в готовност отново да нападне Наполеон.

Госпожа Калваканти посрещна Бо и антуража му в двора, предволна, че го вижда отново, както се изрази тя със сияйна усмивка. Младият лорд носел цветя, а това бил добър знак. Госпожица Кастели тази вечер давала соаре в дома им, осведоми го тя. И просто си знаела, че госпожица Блайд много ще се зарадва, като го види.

Бо се чудеше дали да не изчака, докато Сирина се върне, но не беше в настроение да отлага това, за което беше дошъл, и не възнамеряваше да прави компания на генералния консул и свещеника, докато забавлението в дома на Кастели свърши. Можеше да й изпрати бележка, в която да я помоли да се срещнат, но не беше сигурен, че ще му отговори, независимо от това, което му беше намекнала госпожа Калваканти. Начинът, по който Сирина си беше тръгнала от Пиаченца, означаваше, че е недоволна, ако не и направо разгневена.

А това значеше, че му остава само един изход.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Неясно защо той не си я беше представял заобиколена от обожатели, когато влезе в салона на Кастели. Беше си представял един по-поетичен, по-сентиментален момент, в който да го разпознае и да се зарадва.

Тя дори не го забеляза, когато се появи, тъй като се заливаше от смях на нещо, казано от един от мъжете, и в съзнанието му за миг проблесна споменът за мига, в който беше влязъл в щаба на Масена в Милано. Тя и тогава се беше забавлявала чудесно с цяла зала френски офицери. Бо веднага се почувства засегнат — никога не успяваше да съдържи ревността си по отношение на Сирина. Наложил му се обаче да отговори любезно на Джулия, която се беше приближила, за да го поздрави.

— Всъщност аз едва днес следобед пристигнах — отвърна той на въпроса ѝ. — Може ли да ви представя господин Уинтроп, нашия генерален консул, и отец Алегини — добави той вежливо, с поглед, прикован в Сирина в другия край на залата. — Госпожица Блайд е пътувала добре, доколкото виждам — прошепна той с тъжен тон.

— Не можете да си представите колко сме ви благодарни за намесата ви в историята с Масена — заяви Джулия, без да е забелязала, че на Бо му е неприятно. — Сирина не ми съобщи подробностите, но съм сигурна, че присъствието ви в Милано е било важно за освобождаването ѝ.

— Може би не съм помогнал чак толкова — отвърна той и с мъка отвърна поглед от отвратителната сцена: любимата му флиртуваше с дузина мъже. — Може ли да ви предложи малко цветя, госпожице Кастели, и да ви помоля за прошка, че идвам непоканен на соарето ви. — Сирина тъкмо беше отметнала глава назад и се заливаше от смях на нещо, което един висок рус мъж ѝ беше казал, и вече не беше в настроение да я съблазнява с цветя.

— Колко мило от ваша страна — каза Джулия и взе големите букети, които ѝ подаде. — Винаги сте добре дошъл, лорд Рошфор. Ако

придружителите ви искат да се чувстват удобно, татко има много хубаво шери на масата до бюста на Платон. Ще ви заведе при Сирина.

— Благодаря, но ще изчакам, за да се поосвободи.

Джулия тихо се засмя.

— В такъв случай доста дълго ще трябва да поизчакате, милорд. Около нея винаги има цяла тълпа обожатели.

— Разбирам — каза той с пресилена усмивка. — В такъв случай се надявам да намеря подходящ момент, за да се намеся в разговора ѝ. Моля ви, погрижете се за другите си гости. Аз ще се насладя на колекцията ви от картини, докато чакам.

След като поговори за малко с генералния консул и свещеника и ги уведоми, че може да им се наложи да поизчакат известно време, Бо се уедини в един тих ъгъл и започна да гледа как Сирина очарова насъбралите се мъже.

Залата беше голяма, броят на гостите — значителен, а мъжете, които заобикаляха Сирина, достатъчно, за да скрият Бо от полезрението ѝ. На Джулия ѝ беше неудобно да не се съобрази с желанията на граф Рошфор и не съобщи на Сирина за пристигането му. Но тя тайничко наблюдаваше младия англичанин, застанал близо до вратата на библиотеката, подпрял се с рамо на облицованата стена и небрежно кръстосал ръце на гърдите си. Погледът му беше неочаквано смразяващ.

Не ѝ се наложи дълго да размишлява над мотивите му, тъй като той скоро се отдръпна от стената и се приближи до насъбралата се тълпа около Сирина, а всичките му планове да бъде нежен се изпариха.

Едва след като се беше приближил достатъчно близо, Сирина най-после го забеляза и рязко прекъсна разговора си. Цялата група се обърна и проследи погледа ѝ, а Бо мина между двама мъже, отстъпили настрани, за да разгледат по-добре обекта на вниманието ѝ.

Беше застанал на не повече от една стъпка разстояние, а когато леко се поклонил, го лъхна парфюмът ѝ.

— Може ли да ми отделите минутка от вашето време, госпожице Блайд? — запита той с безизразен глас. Без да я изчака да му отговори, я изтегли напред и я дръпна след себе си.

Някой тежко стовари ръка на рамото на Бо и привлече вниманието му.

— Дамата може би не иска да дойде с вас — намръщено каза Сандро.

— Стари приятели сме — омекна Бо, разбрал намека му. — Кажете му колко добре се познаваме, госпожице Блайд — тихичко я подкачаше Рошфор. После рязко освободи рамото си и застана предизвикателно наперен.

— Няма нищо, Сандро — бързо се намеси Сирина, която не знаеше дали Бо нямаше да предпочете да е груб, забелязала предизвикателната му поза, и си спомни заповедта, която все още отекваше в слуха ѝ. — Скоро ще се върна.

— А може и не чак толкова скоро — проточи Бо и още по-здраво я хвана.

— Я се дръж прилично — сопна му се тя, без да му отстъпва по темперамент, после се обърна и леко се усмихна на мъжете, които я наблюдаваха. — Няма да се бавя.

Бо леко сведе поглед в знак на мълчаливо несъгласие, но не каза нищо, доволен, че вече щеше да я отведе.

— Никой не те е канил да идваш тук — озъби му се Сирина, която бързо крачеше, за да не изостава, докато Бо прекосяваше стаята. — И да не си посмял да ме изведеш от това събиране, иначе ще се разпищя.

Той рязко спря, втренчи се в нея с поглед, който преценяваше дали е искрена.

— Не си си губила времето и отново сновеш — каза той мрачен и навъсен, с черно сако и панталон, които отлично подхождаха на настроението му.

— Нямам намерение да водя уединен живот.

— Очевидно.

— Ти не можеш да контролираш действията ми, Рошфор. Ти така предпочете, доколкото си спомням. Каза, че една жена немалко да ти е достатъчна. И аз предпочитам най-различни мъже.

Той толкова неочаквано я притисна към близкия библиотечен рафт, че тя се сепна от изненада.

— Дойдох тук, за да се ожения за теб, да му се не види. По дяволите мъжете.

— Позволи ми да уловя този миг във времето — саркастично отвърна тя, — за да мога завинаги да си спомням това омайно

предложение.

— Просто кажи „да“ и можем веднага да се разкараме оттук — грубо я подканваше Бо.

— Но аз нямам желание да се омъжвам за теб — хладно отвърна Сирина, — независимо от любезното ти предложение. — Ако наистина искаше да се ожени за нея, то не беше от любов, ако се съди по тона му. А тя не очакваше верността да върви ръка за ръка с такова неуважително отношение.

— Ето — каза той и извади двете кутийки с пръстените от джоба си. — Вземи ги. — Той я хвана за ръка и ѝ ги подаде.

— Не ти искам пръстените.

— Какво искаш тогава, по дяволите?

— Това, което не можеш да ми дадеш, Бо — любовта ти.

— Мислех, че вече обсъдихме това.

— Така е. И точно в това е проблемът, скъпи.

Той се почувства поласкан от обръщението, макар и да беше изречено саркастично.

— Е, вече си мисля, че те обичам.

Тя леко вдигна вежди.

— Имаш нужда от малко уроци, за да си убедителен, Рошфор. — По ноздрите му личеше, че е ядосан, когато си пое дъх.

— Не съм добър актьор.

— Знам. Жалко. — Искаше ѝ се да беше, много ѝ се искаше.

— Само кажи „да“ — прошепна той и се облегна на нея с познатата топлина на силното си тяло. — Кажи „да“, просто го кажи...

— Искам да ме обичаш.

Той отново си пое дъх и черната бездна зейна.

— Обичам те.

— Още по-трудно е, Рошфор — каза тя и леко се усмихна на това, което задъхано ѝ бе казал. — Трябва само мен да обичаш.

Познатата усмивка цъфна на лицето му, а в тъмните му очи заигра весело пламъче.

— Лесно е. До сега не съм обичал друга жена. Хайде сега, кажи ми „да“. Извикал съм генералния консул, за да ни бракосъчетае, или ако предпочиташ — свещеник. Не знам дали не си католичка. Разрешителното е в джоба ми. Трябва само да ми кажеш, че искаш.

— Ами всичките ти обожателки? Не става въпрос за любов този път, Рошфор, а само за сексуални забавления.

Той въздъхна и дълго време не свали поглед от нея със затворено и непроницаемо изражение. После се намръщи.

— А защо не? — едва доловимо измърмори. — Вече край. Доволна ли си?

— Не знам защо, но това не ми звучи особено искрено — прошепна тя.

— За бога, Сирина, много здраво ме притискаш.

— Не искам изобщо да те притискам — гласът ѝ беше тих, но изпълнен с вълнение.

— На мен пък точно на това ми прилича — разгорещи се той. — А ти от какво, по дяволите, ще се откажеш?

Проклетникът не се женеше от любов. Той само се отказваше от старите си навици, за да се ожени.

— Абе, я си... — възмути се тя.

— А, сега вече разбирам. Искаш ли да го правиш като омъжена дама? — Щеше да я изяде с поглед. — Аз съм готов.

— Ти винаги си готов, това ми е ясно. Я ми кажи колко дълго ще си обзет от това мимолетно желание да си женен? Докато пред очите ти не се изпречи поредната фуста?

За миг той остана напълно неподвижен, с поглед, впит в нея, разярен от това, което му беше казала. Ако наистина беше така, през последните три месеца щеше да си е живял като цар.

— Не мърдай — тихо ѝ заповяда Бо и леко я хвана за рамото. — Тя носи моето дете и не иска да се омъжи за мен! — изкрещя той, след като леко се беше завъртял, за да застане с лице към гостите.

— Ти пък откъде знаеш? — ахна Сирина.

Бо отново се извърна, за да застане срещу нея, а по лицето му бавно засия усмивка.

— Не знаех. Просто го казах, за да накарам приятелите ти да те понатиснат да се омъжиш за мен. Наистина ли детето е мое? — недоверчиво прошепна той. — Просто я закачам, бе, хора! — извика той през рамо, без да обръща внимание на ужасените изражения, които се забелязваха сред гостите. — Сега вече си длъжна да се омъжиш за мен — прошепна той с устни на сантиметри от ухото ѝ. — Носиш моето бебе.

— Това не е достатъчно основателна причина за женитба.

— Напротив. Това е най-основателната.

— Ако скиташ по жени, ще те убия! — Предупреди го тя, като се чудеше дали всъщност се съгласяваше да се нагърби с предизвикателната задача да следи за верността му.

— И за теб се отнася същото — парира я той. — Е, може би няма да те убия — поправи се, — но ще те заключи в някое от отдалечените ми имения в провинцията за цял живот.

Тя го погледна право в очите.

— В такъв случай се разбираме.

— Идеално — облекчено въздъхна той. — Това ще е различно.

— Всъщност може да ти хареса. — Едно леко шеговито побутване ѝ напомни, че можеше да я направи безумно щастлива.

— Вече ми харесва — усмихна се той. — И жена, и бебе в една и съща нощ. С един куршум два заека.

— На мен тия не ми минават, Рошфор. Аз не съм като тия, които сами ти се хвърлят на врата — скара му се тя.

— Не мисли, че не го знам, скъпа.

— И няма да мърдам от Флоренция, докато не приключи със следването — високопарно заяви тя с ясното съзнание, че той лесно би я навел на други мисли, ако му позволише.

— А аз нямам ли думата в този случай? — тихо попита той. — Французите ще влязат във Флоренция само след няколко седмици.

— Не е ли по-добре да го обсъдим по-късно? — каза тя и за пръв път се усмихна.

— Кога по-късно? — прошепна той, стоплен от усмивката ѝ, разбрал, че вече нямаше проблеми, щом се усмихваше така.

— Тази вечер — прошепна тя.

— След сватбата ни.

— След това.

— Искаш да кажеш по време на медения ни месец.

Тя закачливо го подхвана.

— Предупреждавам те, скъпи, мога да съм много взискателна.

— Спомням си — подсмихна се Бо.

— И нямаш нищо против? — изкусително измърка Сирина.

— Тук съм на ваше разположение, мадам — проточи той, но след това смени шеговития тон. — Сърцето ми ти принадлежи, сладурче —

добави тихо, без следа от нахалство в гласа. — То е само твое!

— А ти спечели моето още в самото начало — прошепна тя.

— И няма нужда да се тревожиш — нежно продължи той. —

Никога не бих ти изневерил. Честна дума.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Подаръкът ти е много щедър.

Той отрицателно поклати глава.

— Нищо не е. От сега нататък дните ни ще бъдат безоблачни, с тих ветреца и слънце. Вече го поръчах — лениво се усмихна той и повдигна брадичката ѝ, за да я целуне нежно. — За нас и за бебето.

— И аз от самото начало исках бебето ти.

— Не от самото начало. Не и на „Сирена“.

— Но след Минорка го исках.

— Хубаво беше в Минорка — усмихна се той.

— Ти обаче не искаше да ставаш баща — напомни му тя, без дори и сега да е сигурна, че може да си го представи.

— Поне досега не.

Изведнъж я осени ужасяваща мисъл.

— Имаш ли деца?

Той поклати глава.

— Дамите, които познавам, не се вълнуват от майчинството.

— Ще се изненадат ли?

— Кой знае? — вдигна рамене, като много добре знаеше, че всички в „Тон“ щяха направо да се изумят.

— Да се преселим ли в провинцията, за да избягаме от твоите обожателки? — подразни го тя.

— Знам как да им откажа — отговори той, като си даваше сметка, че независимо колко отдалечена беше провинцията, жени винаги щяха да се намерят, така че трябваше да е убеден в това. — И няма нужда да ти напомням, че очаквам да си ми също толкова вярна.

— И аз знам как да отказвам.

— Така ли? И кога? — нахално прошепна той.

— И те намирам за неотразим. Трябва ли да ти се извиня?

— Не, за нищо на света — каза той и широко се усмихна. Понечи да я целуне, но се спря. — Кога ли пък стана толкова тихо? — Извърна глава и забеляза как внимателно ги гледаха, всичко беше замряло,

сякаш двамата играеха на сцена. — Друг път не са ли виждали мъж и жена да си говорят? — прошепна той.

— Твоята забележка за бременността ми може би е изострила любопитството им — саркастично отбеляза Сирина.

— Дай ми пръстените — веднага заповяда той и се протегна към кутийките в ръката ѝ. После ги извади и ги надяна на пръстите ѝ. — Сега вече сме официално сгодени — каза Бо и я потупа по ръката с нескрито задоволство.

— Дълго време ли ще сме сгодени? — шеговито попита тя.

— По-дълго, отколкото ми се иска — десет минути, може би единадесет... А сега се усмихни на възхитената ни публика, мила. — После я завъртя около себе си и заяви: — Госпожица Блайд промени чувствата си. — Той задържа високо ръката ѝ с блестящите пръстени. — Тя ме удостои с честта да приеме предложението ми за женитба. Всички сте поканени на сватбата ни, която ще бъде отпразнувана след малко.

Всички ахнаха и шепотът на Сирина не се чу.

— Ако семейство Кастели ни позволи да използваме техния салон — добави Бо, като се сети за домакините си.

Джулия сияйно кимна в знак на одобрение.

— Имаме ли нужда от свещеник? — тихо попита Бо.

Сирина поклати глава.

— Но имаме нужда от госпожа Калваканти. Тя горещо искаше да се омъжа. Много ще ѝ е неприятно, ако изпусне този момент.

— За кого да се омъжиш? — Бо леко се намръщи.

— За предпочитане за тебе, но нямаше претенции. Отец Данети беше един от многобройните ѝ кандидати.

— Многобройни кандидати ли? — повтори той като обиден мъжкар.

— Нейни, не мои. За мене те не съществуваха.

— И добре че е така.

— Не ми дръж такъв тон, скъпи, защото май ще ми се стори, че в крайна сметка предпочитам да се омъжа за отец Данети.

— За мен ще се омъжиш — заяви Бо безцеремонно. — Мое е детето.

— Може би — изгука тя.

— Това пък какво ще рече?

— Ще рече, че ще се омъжа за когото си пожелаеш. — От поставяне на условия глава не болеше.

— Стига това да съм аз. — Още едно условие.

Сирина дяволито се усмихна.

— Разбирам, че ще ми е трудно да те контролирам.

— Смятам, че „невъзможно“ е по-точната дума — промълви той в отговор, а сладострастната му усмивка засия.

— В такъв случай животът ни ще е интересен.

— И щастлив... безумно щастлив.

— Да — прошепна тя. — Винаги... с теб.

— Ела тук — каза той и я придърпа към себе си, — където ще те предпазя от другите кандидати за женитба до сватбата, моя сладка съблазнителко... моя радост, моя наслада...

— Моята идея за меден месец... — промълви тя.

За миг той спря с ръка, стиснала нейната, сякаш докосваше бъдещето.

— След един час — прошепна той. — Тогава вече ще сме женени. Можеш ли да изчакаш? — попита Бо великодушно, защото знаеше, че тя често не може.

Очите ѝ радостно блестяха.

— Искам съкратена церемония.

— Готово — заяви той уверено и компетентно.

— И дълъг-дълъг меден месец.

— Ще ти стигне ли един живот? — С тих шепот той ѝ предлагаше рая.

— Не би било зле — каза тя, а очите ѝ изведнъж се напълниха със сълзи.

Когато я целуна с влюбена момчешка целувка, всички започнаха бурно да ги аплодират, а после да ахкат и да хихикат, когато целувката им се задълбочи и придоби рискован скандален характер. Последваха широки усмивки и погледи, изпълнени с разбиране.

Но граф Рошфор и бъдещата му съпруга не им обърнаха внимание.

Единственото нещо, което забелязваха, беше сладката магия на любовта.

ЕПИЛОГ

Малко по-късно ги венчаха в салона на Кастели, а церемонията съвсем малко се забави, докато чакаха да пристигне госпожа Калваканти и да доставят няколко каси шампанско. Повечето гости бяха очаровани от сватбата на Сирина, а тези, които новината ги беше ядосала, скоро разбраха, че тя е изключително щастлива и се успокоиха...

Меденият им месец продължи, докато френските войски се приближиха до Флоренция, както беше предположил Бо, а след това той убеди Сирина да се върне в Англия поне заради бебето. Тя не успя да се пребори със силните му аргументи и след като опаковаха всичките ѝ бои и платна, младото семейство Сейнт Джон замина за Легхорн — първата им спирка на път за дома.

Посрещнаха ги с овации в Палермо, след това и в Минорка, където се отбиха на романтична двуседмична ваканция, а новината, че граф Рошфор толкова внезапно се е хванал в мрежите на брака, породила голямо учудване у всички, които го познаваха. Дамите искаха да се запознаят с жената, която беше успяла да постигне това, което никоя друга не беше успяла, а господата не скриваха интереса си при вида на жената, успяла да задържи вниманието му.

Когато пристигнаха в Лондон, беше ранна есен, а Сирина беше вече в напреднала бременност. Челси веднага каза „близнаци“, когато видя снаха си, а Бо доволно се усмихна. „Кой е това?“ попита той за бебето в ръцете на мащехата си. Братята и сестрите му, които сега се чувстваха много пораснали покрай новороденото в къщата, го представиха на двуседмичното пеленаче. Сирина веднага попита дали може да подържи Ян, а синът и бащата се отдалечиха от шумната радостна група, която се суетеше около бебето, и си размениха по един доволен поглед. Хубав беше животът...

Близнаците се появиха рано на бял свят, както често се случва — още през първата седмица на февруари — и граф и графиня Рошфор посрещнаха с радост мъничките момченце и момиченце. Дечицата

бяха много крехки, но цял екип акушерки ги топлеха с горещи тухли, увити с агнешка вълна, и на тях това им се отразяваше много добре. До пролетта Фелисити и Сет вече се бяха закръглили и гукаха, а родителите им не можеха да откъснат поглед от тях.

Освен това младият граф Рошфор откри, че предпочита дома си в провинцията и своето семейство пред хазартните зали и греховните занимания в миналото. „Не мога да го обясня“, отговаряше той, когато приятелите му се присмиваха на кратките забавления и на липсата на интерес към любовните им похождения, „но ви го препоръчвам, и то горещо“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.